

การศึกษาโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร สำหรับเด็กที่มี
ความสามารถพิเศษในกรุงเทพมหานคร

นางสาวปาริชาติ จิตรศาลา

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2552

**A STUDY OF BANGKOK MUSIC METROPOLITAN
ADMINISTRATION MUSIC CURRICULUM SCHOOL PROJECT
FOR GIFTED CHILDREN IN CHILDREN IN BANGKOK**

PARICHART JITSALA

เลขทะเบียน.....	0214716.....
วันลงทะเบียน.....	- 1 ก.พ. 2554.....
สงวนลิขสิทธิ์.....	371.2.....
	๑ 554 ก
	[2552]
	๒๒

A Thematic Paper in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Education

Department of Education Management

Graduate School, Dhurakij Pundit University

2009

ใบรับรองสารนิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญา ศีษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อสารนิพนธ์ โครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร สำหรับเด็กที่มี
ความสามารถพิเศษในกรุงเทพมหานคร

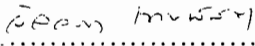
เสนอโดย ปาริชาติ จิตรศาลา

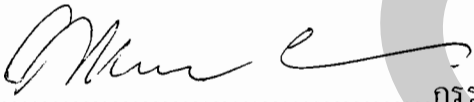
สาขาวิชา การจัดการการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ (ศาสตราจารย์ ดร.วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา)

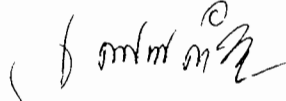
ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์โชติ แยมแสง)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์
(ศาสตราจารย์ ดร.วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พันธ์ศักดิ์ พลสารมัย)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ คำริชอบ)

วันที่ เดือน พ.ศ. ๒๕๕๒

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่อง “โครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในกรุงเทพมหานคร” ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงเพราะความกรุณาและความช่วยเหลือจากบุคคล หน่วยงาน และองค์กรต่างๆ หลายฝ่าย ซึ่งผู้จัดทำขอกล่าวรายนามดังต่อไปนี้

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา อาจารย์ที่ปรึกษา และกรรมการสอบ ท่านได้ให้ความเมตตาต่อศิษย์เสมอมา กรุณาสละเวลาให้คำแนะนำ อันมีค่า แนะนำแนวทางในการทำงาน สร้างแรงจูงใจในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้ให้สำเร็จตามจุดประสงค์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์โชติ แยมแสง ที่ให้ความกรุณา ดูแลให้ความรู้ คำปรึกษา ให้กำลังใจในทุกๆด้าน และในฐานะเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ ในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พันธุ์ศักดิ์ พลสารรัมย์ ที่กรุณาสละเวลาให้คำปรึกษาแนะนำและให้คำแนะนำในการสร้างแบบสัมภาษณ์ และกรุณาเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ครั้งนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สนิธระวา คามดิษฐ์ ซึ่งได้ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์วีจิตร จิตรรังสรรค์ อาจารย์ชูวิทย์ ยุระยง คุณไพบูลย์ ปรัชญานุสรณ์ อาจารย์สุวรรณี เจริญธุระยนต์ และอาจารย์อานันท์ นาคคง ที่กรุณาตอบแบบสัมภาษณ์และให้แนวทางในการพัฒนาโรงเรียนดนตรีที่มีคุณค่าเป็นอย่างยิ่ง

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่สมจิตร จันทรินทร์ นางสาวปรีดา จิตรศาลา นายสุพรชัย วีระวัฒนกุล นางสาวสุดารัตน์ กรดสุวรรณ และโรงเรียนดนตรียามาฮ่า เพื่อนพี่น้อง ตลอดจนลูกศิษย์ที่เป็นกำลังใจ เป็นแรงกระตุ้นผลักดัน สนับสนุนในทุกๆ ด้าน จนประสบความสำเร็จในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้ และหากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจ ผู้จัดทำขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบุพการี ครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนมาโดยตลอด

ปารีชาติ จิตรศาลา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฅ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติประกาศ.....	ซ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	2
1.3 กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	2
1.4 ขอบเขตในการศึกษา.....	3
1.5 วิธีการศึกษา.....	3
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา.....	3
1.7 นิยามศัพท์.....	4
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับคนตรี.....	5
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	7
2.3 การดำเนินงานของธุรกิจโรงเรียนคนตรีในเขตกรุงเทพมหานคร.....	11
2.4 โครงการโรงเรียนหลักสูตรการคนตรีกรุงเทพมหานคร.....	17
2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	32
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา.....	32
3.2 การสร้างเครื่องมือ.....	33
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	33
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
3.5 การนำเสนอผลการศึกษา.....	34

สารบัญ

บทที่	หน้า
4. สรุปผลการศึกษา.....	35
4.1 การจัดการศึกษาของโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร.....	35
4.2 เนื้อหาสาระจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง...	40
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	48
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	48
5.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	52
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	55
บรรณานุกรม.....	59
ภาคผนวก.....	64
ภาคผนวก ก. แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง.....	64
ภาคผนวก ข. หลักสูตรวิชาดนตรี.....	70
ภาคผนวก ค. รายชื่อครูผู้สอน.....	82
ภาคผนวก ง. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	85
ประวัติผู้เขียน.....	87

หัวข้อสารนิพนธ์	โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานครสำหรับเด็ก ที่มีความสามารถพิเศษในกรุงเทพมหานคร
ชื่อผู้เขียน	นางสาวปาริชาติ จิตรศาลา
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศาสตราจารย์ ดร.วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา
สาขาวิชา	การจัดการการศึกษา
ปีการศึกษา	2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดการศึกษาของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร และเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรีศึกษาทั้งดนตรีไทยและสากล ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ข้อมูลที่เป็นเอกสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ ข้อมูลจากสื่อสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงผู้บริหาร 1 คน ผู้สอน 25 คน ผู้เรียน 60 คน ผู้ปกครอง 5 คน และผู้เชี่ยวชาญ 5 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 96 คน

เก็บข้อมูลโดยการรวบรวมข้อมูลอันเนื่องกับโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้

ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้

สภาพการจัดการศึกษาของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครพบว่า โครงการหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครมีจุดเด่น คือ การสนับสนุนด้านทักษะดนตรีโดยตรงกับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ ส่วนปัญหา คือ จัดการศึกษาได้ไม่ตรงกับเป้าประสงค์ของจัดตั้งโรงเรียน กล่าวคือ มีการจัดการด้านต่างๆ ทั้งด้านอาคารสถานที่ ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน และด้านผู้เรียนไม่เป็นระบบระเบียบที่ชัดเจน เนื่องจากอยู่ในช่วงแรกเริ่มในการจัดตั้งยังไม่มีสถานที่จัดการศึกษาที่ถาวร โดยได้ใช้พื้นที่ภายในสนามกีฬาไทย-ญี่ปุ่น (ดินแดง) จัดการเรียนการสอนส่งผลให้การพัฒนาสถานศึกษาเป็นไปแบบไม่ถูกทิศทางการที่ควรจะเป็น

สำหรับแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการศึกษาภายในโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้น พบว่า ด้านอาคารสถานที่ควรพัฒนาสถานที่ให้เป็นสัดส่วน ทั้งห้องพักครู ห้องซ้อมย่อย และห้องเรียน นอกจากนี้ควรเน้นจัดหลักสูตรให้เข้มข้น เนื่องจากผู้เรียนเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ จึงต้องจัดให้ตรงกับความสามารถของแต่ละบุคคล ส่งเสริมตามความสนใจ

และความถนัด ตลอดจนแนะแนวทางให้แก่ผู้เรียนเมื่อเกิดปัญหาขึ้น ส่วนหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในด้านการบริหารจัดการโดยรวม และควรส่งเสริมสนับสนุนทุนการศึกษาให้ผู้เรียนได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

Thematic Paper Title	A Study of Bangkok Music Curriculum School Project for Gifted Children in Bangkok Metropolitan
Author	Miss Parichart Jitsala
Thematic Paper Advisor	Professor Dr. Wallapa Dhebbhasdin Na Ayutthaya
Department	Education Management
Academic year	2008

ABSTRACT

The purpose of this study was to 1.study the project of Bangkok Music Curriculum School 2.direct the prototype of managing the education for children gifted with Thai and popular music. The samples were documentary data from several printed media and data from electronic information including 1 administrator, 25 instructors, 60 students, 5 parents and 5 experts with a total of 96 altogether.

The data concerning with the project of Bangkok Music Curriculum School were collected from the documents and related literatures including from participatory observation and structured interview of the selected samples.

(The results of the study were concluded as follow :)

It was found from the study that its strength was the direct support for music skills of the gifted children, but the weak point was that management unrelated to the objectives of establishing the school.

The obviously unsystematic management of buildings, curriculum, instructors and students was due to the initial state without its own permanent buildings for the education management. That it used the area of Thai-Japan stadium (Dindaeng) made the development of the institute aimless as it should be.

The direction for the development of administrating the education management in the Bangkok Music Curriculum School was that the buildings should be developed properly for the staff's office, training rooms, and classrooms. In addition, the intensive curriculum should be concentrated on individual ability, interests and aptitudes because the students were all gifted

children. Including guidelines should be provided for the students when they faced any problems. The relating government sectors should participate in administrating the education management in overall and support the scholarship for the students in higher level.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 สำนักวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว และสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้เห็นความสำคัญของการศึกษาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ หรือที่เรียกว่าพรสวรรค์เนื่องจากเด็กเหล่านี้มีลักษณะการเรียนรู้ การแสดงออกต่างกัน เช่น บางคนไม่ได้แสดงอะไรออกมาอย่างเด่นชัด เพราะความสามารถพิเศษเป็นกระบวนการพัฒนาที่มีขั้นตอน หากไม่ได้รับการสนับสนุน หรือกระตุ้นให้ความสามารถนั้นๆ แสดงออกมา ความสามารถนั้นก็หายไป

เพื่อให้การจัดการศึกษาสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ดังกล่าวข้างต้น กรุงเทพมหานครได้จัดตั้งโรงเรียนที่เน้นการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านกีฬา คือ โรงเรียนกีฬากรุงเทพมหานคร จนประสบผลเป็นที่น่าพอใจมาแล้วจึงได้ให้การสนับสนุนการจัดการศึกษาด้านดนตรี ทั้งดนตรีไทย และดนตรีสากล เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนตามความถนัดตามความสนใจโดยเฉพาะเด็กนักเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครซึ่งส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลางถึงยากจน ส่งผลให้ผู้ปกครองไม่สามารถส่งบุตรหลานที่มีความสามารถพิเศษไปเรียนเสริมด้านดนตรีในโรงเรียนเฉพาะทางได้

ด้วยสาเหตุต่างๆ เหล่านี้กรุงเทพมหานครซึ่งมีหน่วยงานด้านการศึกษาคือ สำนักงานการศึกษา และหน่วยงานที่รับผิดชอบในด้านดนตรีคือ กองการสังคีตกรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว ได้ร่วมมือกันดำเนินการจัดทำโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร โดยได้มีการหารือร่วมกันระหว่างสองสำนัก และเชิญผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันการศึกษาที่จัดการศึกษาด้านดนตรีมาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาในการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนด้านดนตรี เพื่อให้เด็กและเยาวชนที่มีความรู้ความสามารถและมีความสนใจทางด้านดนตรี ได้มีโอกาสเรียนและฝึกฝนทักษะและเป็นแนวทางในการศึกษาในระดับสูงต่อไป

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษของ โครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร จึงสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อความสำเร็จ และคุณภาพของผู้เรียนให้ได้ตรงตามเป้าหมายในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษอย่างแท้จริง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

1. การจัดการศึกษาของ โครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร
2. แนวทางในการพัฒนาการจัดการศึกษา โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร

1.3 กรอบแนวคิดในการศึกษา

การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษาของโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานครในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ใช้กรอบแนวคิดในการบริหารจัดการศึกษา โดยแบ่งเป็นด้านต่างๆ รวม 4 ด้าน คือ

1. ด้านอาคารสถานที่
2. ด้านหลักสูตร
3. ด้านผู้สอน
4. ด้านผู้เรียน

1.4 ขอบเขตในการศึกษา

การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการศึกษาของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร มีขอบเขตในการศึกษา ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ ข้อมูลที่เป็นเอกสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ ข้อมูลจากสื่อสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวกับการดนตรี รวมถึงผู้บริหาร ผู้สอน ผู้เรียน รวมทั้งผู้ปกครองของโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร และผู้เชี่ยวชาญ

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่จะศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านอาคารสถานที่ ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน และด้านผู้เรียน

1.5 วิธีการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยการศึกษา ค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร นิตยสาร วารสาร และสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ รวมถึงการค้นคว้า ข้อมูลจากสื่อสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participation observation) และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview) ด้วยการสัมภาษณ์โดยเปิดกว้างไม่ จำกัดคำตอบ ผ่านวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะได้ประโยชน์ คือ

1. ได้แนวทางการปรับปรุง แก้ไขปัญหาการจัดการศึกษาในโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครให้พัฒนาขึ้น
2. ได้แนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาลักษณะดังกล่าวในพื้นที่อื่นๆ ทั่วประเทศ
3. ผลการศึกษาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องในกลุ่มตัวอย่าง อื่นๆ ได้ในอนาคต

1.7 นิยามศัพท์

โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร หมายถึง สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนด้านดนตรีไทยและดนตรีสากลสำหรับเด็กนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งคัดเลือกมาจากโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-ป.6) จัดการเรียนการสอนในวันศุกร์และวันเสาร์ วันละ 6 คาบ (เวลา 08.30 – 15.30 น.) จำนวน 80 วันต่อปีการศึกษา

เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรี หมายถึง เด็กที่แสดงออกซึ่งความสามารถอันโดดเด่นด้านดนตรี ทั้งระดับเสียง จังหวะ และสีสันทันของเสียง โดยผ่านการคัดเลือกจากคณะกรรมการผู้คัดเลือกเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

โรงเรียนต้นสังกัด หมายถึง โรงเรียนที่อนุญาตและส่งนักเรียนในสังกัดที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรีเข้าเรียนในโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี ในวันศุกร์ และ วันเสาร์ โดยทำการสอนหลักสูตรภาคบังคับวิชาสามัญ ในวันจันทร์ ถึง วันพฤหัสบดี

ด้านอาคารสถานที่ หมายถึง การจัดการด้านสภาพแวดล้อม วัสดุ อุปกรณ์ ตลอดจนห้องเรียนเพื่อให้เกิดความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนภายในโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร

ด้านหลักสูตร หมายถึง การจัดการด้านเนื้อหาเกี่ยวกับการสอนดนตรีสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษในโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร

ด้านผู้สอน หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในด้านดนตรีและสามารถเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ทักษะต่างๆ ให้กับผู้เรียนในโรงเรียนได้เป็นอย่างดีในโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร

ด้านผู้เรียน หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรีจากโรงเรียนต้นสังกัด และมาเข้าเรียนในโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี ในวันศุกร์ และวันเสาร์ โดยทำการเรียนหลักสูตรภาคบังคับวิชาสามัญ ในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี

ผู้ปกครอง หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่ในการกำกับ ดูแลผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษในโครงการโรงเรียนการดนตรีกรุงเทพมหานคร นอกเหนือจากการสอนวิชาดนตรีในโรงเรียนโดยครูผู้สอนในช่วงเวลาปกติ

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่สูงสุดในการบริหารจัดการศึกษาวิชาดนตรีสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษในโครงการโรงเรียนการดนตรีกรุงเทพมหานคร

ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่มีประสบการณ์จัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี หรือเป็นผู้ที่เคยทำหน้าที่ในการบริหารงานในโรงเรียนสอนดนตรีมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับดนตรี
2. แนวคิดเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
3. การดำเนินงานของธุรกิจโรงเรียนดนตรีในเขตกรุงเทพมหานคร
4. โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร
5. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับดนตรี

ดนตรีถือเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านจิตใจ ในอดีตดนตรีถูกสร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อใช้ประกอบในพิธีกรรมทางศาสนา การบวงสรวง ร่ายรำดนตรีถือได้ว่ามีส่วนสำคัญและเป็นส่วนประกอบหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ ซึ่งนอกเหนือจากคุณค่าทางด้านจิตใจแล้ว ดนตรียังให้คุณค่าในการพัฒนาการเรียนรู้ในด้านต่างๆ อันได้แก่ การพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ดนตรีเป็นศิลปะที่ช่วยทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านสุนทรียะ ซึ่งนำไปสู่ความซาบซึ้งในการรับฟังดนตรีต่อไป สุกรี เจริญสุข (2551) กล่าวว่า ดนตรีมีส่วนช่วยเพิ่มการตอบสนองทางอารมณ์ และช่วยปลูกเร้าให้เด็กมีความคิดต่างๆ ที่เกี่ยวกับความเป็นกวี ความคิดช่างฝัน ความสวย ความงาม ความไพเราะ และความคิดสร้างสรรค์ เช่นเดียวกับบรอกเกิลเฮิสต์ (Brocklehurst, 1971) ได้นิยามคุณค่าของดนตรีว่าคุณค่าของประสบการณ์ทางดนตรี เป็นผลรวมทางด้านทักษะ คุณภาพ และการพัฒนาส่วนตนในเรื่องอารมณ์ สติปัญญา ร่างกาย และสังคมของผู้เรียนดนตรีช่วยพัฒนาเด็กในด้านความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เป็นตัวกระตุ้นให้เด็กคิดค้นทดลองและแสดงออก พัฒนาด้านการตอบสนองทางอารมณ์ของเด็ก นอกจากนี้ ดนตรียังช่วยพัฒนาด้านปัญญา

พัฒนาการด้านการตอบสนองทางอารมณ์ของเด็ก นอกจากนั้น คนตรียังช่วยพัฒนาด้านปัญญา (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2541) โดยเหตุที่ดนตรีเป็นสื่อที่让孩子คิดและทำความเข้าใจกับเรื่องของเสียง และช่วยพัฒนาการรับรู้ ตลอดจนการเชื่อมโยงแนวคิดต่างๆ คนตรีช่วยพัฒนาการด้านภาษา เมื่อเด็กชอบและต้องการร้องเพลง การเรียนรู้ทางด้านภาษาจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่เด็กต้องเรียนรู้ไปด้วย นอกจากนี้เด็กยังใช้ภาษาเป็นสื่อในการอธิบายความรู้สึกต่อดนตรี ซึ่งทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษามากขึ้นด้วย คนตรีช่วยพัฒนาการด้านร่างกายเนื่องจากประสบการณ์ทางดนตรีเกี่ยวข้องกับการร้องเพลง การเล่นเครื่องดนตรี การเข้าจังหวะ สิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านกล้ามเนื้อต่างๆ คีขึ้น

คนตรีช่วยพัฒนาความเป็นเอกลักษณ์ เพราะประสบการณ์ทางดนตรีช่วยให้เด็กรู้จักและเข้าถึงความรู้สึก ความสามารถของตนเอง และยังช่วยให้เด็กเข้าใจเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมของตนด้วย สำคัญที่สุด คือ ดนตรีซึ่งเป็นโสตศิลป์นั้นช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านสุนทรียะซึ่งนำไปสู่ความซาบซึ้งในดนตรีต่อไป คนตรีช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านอารมณ์สุนทรีย์ โดยการตอบสนองต่อองค์ประกอบดนตรี เช่น ทำนอง จังหวะ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กรู้ซึ่งถึงความสวยงาม ความเต็มอิ่มในอารมณ์และความงอกงามทางการรับรู้

สำหรับคุณค่าของดนตรีนั้นมีหลากหลายประการ ทั้งเป็นสื่อในการสร้างสรรค์ (Creativity) กล่าวคือ เด็กสามารถแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ โดยอาศัยดนตรีเป็นสื่อ รวมถึงมีคุณค่าด้านสังคม (Social) เพราะดนตรีช่วยให้เด็กรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม การร้องเพลงด้วยกันทำให้มีความรู้สึกร่วมกัน เด็กจะรู้สึกว่าตัวเองมีค่า มีความสำคัญ นอกจากนั้นยังช่วยส่งเสริมในด้านร่างกาย (Physical) คนตรีช่วยให้เด็กได้พัฒนาการทรงตัว ความสัมพันธ์ของส่วนต่างๆ ของร่างกาย และการควบคุมกล้ามเนื้อ เช่นเดียวกับคุณค่าทางด้านสติปัญญา (Intellectual) และด้านอารมณ์ (Emotional) คนตรีคือความสนุกสนาน คนตรีช่วยให้เด็กเคลื่อนไหวอย่างสร้างสรรค์ได้แสดงออกทางด้าน การร้องเพลง การแสดงละครซึ่งช่วยปลดปล่อยพลังงานและความเครียด เด็กได้เรียนรู้ว่าดนตรีมีทั้งเศร้า สุข ขบขัน เครียด โกรธ เห็นใจ (หรรษา นิลวิเชียร, 2535)

คุษฎี พนมยงค์ (2539) กล่าวว่า ดนตรีที่เลือกสรรแล้วว่ามีคุณภาพทั้งเนื้อร้อง ทำนอง จังหวะ และความถี่ของเสียงจะกระตุ้นให้ สมองของมนุษย์หลั่งสารแห่งความสุขเพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้นดนตรียังจะช่วยเพิ่มความจำ เพิ่มสติปัญญาและก่อให้เกิดความคิดริเริ่ม เช่นเดียวกับ พัชรี วาสิวิท (2534) ระบุว่า ดนตรีเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กในวัยนี้ก็เพราะว่าดนตรีทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเป็นสุข สนุกสนาน ทำให้เขาได้ใช้จินตนาการ ความนึกฝันส่วนตัว เป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์บุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย และสังคมของเด็กให้พัฒนาไปได้อย่างเหมาะสมกับวัยของเด็ก

สรุปได้ว่า คนตรีมีความสำคัญต่อการพัฒนามนุษย์ตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งถึงวัยผู้ใหญ่ที่ทำให้คนเกิดความสุข มีสุขภาพร่างกายและจิตดี เพิ่มความสามารถทางสติปัญญา ความจำ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

2.2.1 ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

เด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นเด็กที่แสดงออกซึ่งความสามารถอันโดดเด่นในด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้าน ในด้านสติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ การใช้ภาษา การเป็นผู้นำ การสร้างงานทางด้านทัศนศิลป์และศิลปะการแสดง ความสามารถทางดนตรี ความสามารถทางกีฬา และความสามารถทางวิชาการในสาขาใดสาขาหนึ่ง หรือหลายสาขาอย่างเป็นที่ประจักษ์เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกัน เด็กที่มีความสามารถพิเศษมี 2 กลุ่ม คือ (จริยาภรณ์ รุจิโมระ, 2548) กลุ่มที่ 1 Gifted หรือ เด็กปัญญาเลิศ คือ เด็กที่มีระดับความสามารถทางสติปัญญาสูงกว่าเด็กปกติ และกลุ่มที่ 2 Talented หรือ เด็กที่มีความสามารถเฉพาะทาง เป็นคนที่มีอาการ Savant หรือ ซา - วอง คือเป็นคนที่มีความอัจฉริยภาพสูงกว่าคนทั่วไปในเรื่องเฉพาะ เช่น ความสามารถทางด้านดนตรี เป็นต้น

การ์ดเนอร์ (Howard Gardner อ้างถึงในอุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์, 2545) ได้ระบุถึงความสามารถพิเศษไว้ 8 อย่าง คือ ความสามารถทางภาษา ความสามารถทางตรรกะ ความสามารถทางคณิตศาสตร์ ความสามารถด้านดนตรี ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ ความเข้าใจในตัวตน และความสามารถด้านนักธรรมชาติศึกษา

จากความสามารถที่หลากหลายดังกล่าวพบว่า เด็กไม่จำเป็นต้องฉลาดเฉพาะทางด้านสติปัญญาเสมอไป ความฉลาดหรือความสามารถด้านอื่นๆก็ควรได้รับการส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาไม่ด้อยไปกว่าด้านสติปัญญา แต่เป็นที่น่าเสียใจเพราะครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็ก แม้กระทั่งพ่อแม่ ผู้ปกครองมักจะพัฒนาเด็กแบบแยกส่วน โดยยกเรื่องความฉลาด ความอัจฉริยะเป็นเรื่องของสมองหรือสติปัญญาเพียงด้านเดียวจึงทำให้บางครั้ง มักจะมองข้ามความฉลาด ความสามารถพิเศษด้านอื่นๆ ไป จึงทำให้ความฉลาดหรืออัจฉริยภาพพิเศษของเด็กที่มีอยู่ ไม่ได้ได้รับการพัฒนาและหายไปในที่สุด โดยหารู้ไม่ว่าเด็กเหล่านี้หากคนในสังคมหยิบยื่น โอกาส ส่งเสริม สนับสนุน ให้เขาได้แสดงออกซึ่งความสามารถและศักยภาพอย่างเหมาะสมแล้ว เด็กที่มีความสามารถพิเศษจะเติบโตเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่งของสังคม

การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถและศักยภาพที่แท้จริงของมนุษย์นั้น เป็นเรื่องที่มีผู้สนใจ และศึกษาค้นคว้ามานาน แต่เหมือนกับว่ายิ่งขุดยิ่งลึก ในยุคปัจจุบันก็ยังสรุปไม่ได้ทีเดียวว่า ความสามารถหรือศักยภาพที่แท้จริงของมนุษย์นั้น คืออะไรและสิ่งใดที่แสดงถึงความสามารถ หรือ ศักยภาพของมนุษย์ ทั้งนี้เพราะมนุษย์นั้นมีความสามารถและศักยภาพแตกต่างอย่างหลากหลาย เฉพาะบุคคล

สำหรับแนวทางในการสืบเสาะค้นหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้น จูน เมเกอร์ (อ้างถึงในอุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์, 2545) ได้นำเสนอไว้ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถทางมิติสัมพันธ์ด้านศิลปะ (Spatial Artistic) ในด้านนี้ ตรวจสอบความสามารถเด็กได้โดยการใช้อุปกรณ์ของเล่น โดยให้เด็กได้ใช้ ความคิด ให้สร้างรูปต่างๆทั้งรูปที่กำหนดกรอบให้ และสร้างรูปไม่มีกรอบตามจินตนาการของเด็ก ในการประเมินสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการมีเกณฑ์ที่ชัดเจน ผู้ที่ลงมือปฏิบัติกับเด็กต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนในการกระตุ้นให้เด็กสนใจในสิ่งที่ทำ และเกณฑ์ที่ใช้เป็นเกณฑ์ด้านการแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการเห็นหลายมิติ การใช้จังหวะ ช่องว่าง อุปกรณ์ การใช้สี การออกแบบและที่สำคัญที่สุดคือวิธีการประมวลความคิดออกมาเป็นชิ้นงาน
2. ความสามารถทางมิติสัมพันธ์ด้านการวิเคราะห์ (Spatial Analytical) ในด้านนี้เด็กจะต้องคิดหาวิธีการแก้ปัญหาจากการวางรูปแบบที่ให้อุปกรณ์อีกชุดหนึ่ง และสิ่งที่จะทำให้ผู้ประเมินสามารถประเมินและเห็นความแตกต่าง เด็กได้อย่างชัดเจน คือ วิธีคิด วิธีการทำงานของเด็ก และการแก้ปัญหา
3. ความสามารถทางภาษาพูด (Oral Linguistic) ในด้านนี้เด็กต้องใช้ความสามารถทั้งในการวิเคราะห์ทางภาษา และการเล่าเรื่องจากของเล่น
4. ความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ (Mathematical)
5. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียน (Written Linguistic) เป็นการวิเคราะห์การเขียนเรื่องของเด็ก วิธีนี้ใช้เฉพาะเด็กที่สามารถเขียนได้แล้ว สำหรับเด็กที่อาจมีปัญหาด้านภาษาก็จะไม่ใช้วิธีนี้

นอกจากจะใช้วิธีการประเมินดังกล่าวแล้ว ยังมีกิจกรรมต่างๆ ที่สามารถค้นหาความสามารถพิเศษของเด็กจากการปฏิบัติกิจกรรม เช่น การสะสมสิ่งของ ศิลปะและหัตถกรรมดนตรี การแสดง กิจกรรมวิทยาศาสตร์ กีฬา การเข้าค่าย และกิจกรรมการพาเด็กไปท่องเที่ยว ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะส่งเสริมหรือกระตุ้นเร้าให้เด็กแสดงความสามารถที่แท้จริงออกมาหากเป็นกิจกรรมที่เด็กชอบ การสืบเสาะหรือการค้นหาความสามารถที่แท้จริงของเด็กที่มีความสามารถ

พิเศษนั้นเป็นงานที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง สำหรับครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูและจัดการศึกษาแก่เด็กเพราะข้อมูลเหล่านี้จะนำไปสู่การจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็กต่อไป

ปัจจุบันแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนร่วมของเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายทั่วโลก สังกมไทยก็ค่อนข้างจะคุ้นเคยและให้ความสำคัญกับแนวคิดดังกล่าว จึงได้กำหนดเป็นนโยบายทางการศึกษาระดับชาติ ว่าด้วยการจัดการศึกษาแก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษ สถานศึกษาเปิด โอกาสและส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้เข้ารับการพัฒนาดังกล่าว เพื่อให้ได้ผู้ที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางในอนาคต

ครูผู้สอนเป็นผู้ที่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุดในกระบวนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษจึงต้องมี คือ ทักษะที่ติดต่อดี เด็ก ชวลิต ชูกำแพง (2548) กล่าวว่า ต้องเปิดใจยอมรับเด็ก บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่า เด็กทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ ถ้าได้รับการจัดหลักสูตรและวิธีการสอนที่เหมาะสม ส่วนกระบวนการจัดการเรียนการสอน หรือ การช่วยเหลือเด็กนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุด คือต้องจัดในลักษณะการเสริมในจุดที่เด่นและประจุดที่บกพร่องหรือจุดด้อย เพื่อเด็กจะได้รับประโยชน์สองทาง ไม่ควรนำปัญหาของเด็กมาเป็นตัวตั้งเพียงอย่างเดียว เพราะในเด็กกลุ่มที่มีความสามารถพิเศษนั้น ยังต้องการความช่วยเหลือซ่อมเสริมในด้านที่บกพร่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะทางสังคม และพร้อมกันนั้นก็ต้องพัฒนาในด้านที่เด่นควบคู่กันไปอย่างเหมาะสม ซึ่งวารุณี สกฤตภรณ์ (2546) ได้เสนอว่า ภารกิจที่สำคัญของครูผู้สอนในกระบวนการในการจัดการเรียนการสอนแก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษ อีกอย่างหนึ่งก็คือ การเป็นนักสังเกต ครูจะต้องสังเกตว่าเด็กมีจุดเด่นและจุดด้อยอะไร เด็กต้องการความช่วยเหลือและสนับสนุนในด้านใด ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนี้จะช่วยให้ครูสามารถพัฒนาและเสริมจุดเด่นจุดด้อยของเด็กได้สอดคล้อง เหมาะสมกับความสามารถและความต้องการของเด็กแต่ละคน

สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การที่ทั้งครูและพ่อแม่ ผู้ปกครองต่างทำงานร่วมกัน ประสานสัมพันธ์ความเข้าใจไปในแนวทางเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่เด็กเป็นบุคคลแรกที่จะเปิดประตูไปสู่การพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ พ่อแม่จะต้องเปิดใจกว้างยอมรับความจริงแล้วก้าวเดินไปพร้อมกับลูกและครูผู้สอน เพราะเพียงพ่อแม่เปิดใจยอมรับความพิเศษของลูกอย่างภาคภูมิใจนั้นถือว่าเป็นก้าวแรกที่ก้าวขึ้นบันไดแรกแห่งความสำเร็จในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษนั้นสิ่งที่เป็นหัวใจสำคัญก็คือ การให้โอกาสแก่เด็กได้แสดงออกซึ่งความสามารถ ศักยภาพที่แฝงเร้นออกมาให้ชัดเจน โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม เพื่อที่จะพัฒนาความสามารถพิเศษให้สูงสุดเต็มตาม

ศักยภาพของเด็กแต่ละคน บนพื้นฐานของการเสริมในจุดที่เด่น และซ่อมในจุดที่บกพร่อง และอยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่า เด็กทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ ถ้าได้รับการจัดหลักสูตรและวิธีการสอนที่เหมาะสม

2.2.2 เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรี

ปัจจุบันผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการด้านการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษของไทย ได้พยายามพัฒนารูปแบบของการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ให้ถูกต้องเหมาะสม เป็นไปตามปรัชญาและหลักการมากยิ่งขึ้น ในลักษณะของการเรียนร่วมอยู่ในโรงเรียนปกติ โดยมีห้องเรียนพิเศษที่อาจเรียกได้ว่าเป็นโรงเรียนในโรงเรียน (Schools in School) โดยเริ่มตั้งแต่การวางโครงสร้าง พื้นฐานการศึกษา เพื่อให้มีการค้นหาและพัฒนาความสามารถพิเศษตั้งแต่เยาว์วัย และเชื่อมโยง ต่อเนื่องไปจนถึงระดับการศึกษาที่สูงขึ้น โดยให้มีการคัดแยกด้วยวิธีการที่หลากหลายเหมาะสมกับเด็กแต่ละกลุ่ม การปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอน การปรับหลักสูตร การพัฒนาสื่อ การวัดผลประเมินผล การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและอื่น ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพสูงสุดของผู้เรียนแต่ละคนที่มีอยู่ อันเป็นหลักการสำคัญของแนวทางการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งขณะนี้ได้เริ่มดำเนินการนำร่อง ทั้งใน โรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาไปบ้างแล้ว และเกิดผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมชัดเจน ที่ควรให้การขยายผลออกไปให้กว้างขวางมากขึ้น ซึ่งการดำเนินงานประกอบไปด้วยการค้นหา แวความสามารถพิเศษและการจัดการอบรมเลี้ยงดู และให้การศึกษอย่างถูกต้องในระดับ ก่อนประถมศึกษา และประถมศึกษา และการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษในระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ในลักษณะการมีห้องเรียนพิเศษในโรงเรียนทั่วไป

เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรีเป็นผู้ที่มีความสามารถในการแสดงดนตรีหรือประพันธ์เพลง มีความละเอียดอ่อนต่อเสียง ช่างสังเกต จดจำเสียงได้หลายรูปแบบ มีการรับรู้ และจดจำเสียงได้ดีกว่าคนปกติ ประพันธ์เพลงได้รวดเร็ว ถูกต้องและมีคุณภาพ ร้องเพลง เล่นดนตรี และแต่งเพลงได้ไพเราะ มีสมาธิสูง มุ่งมั่นต้องการที่จะประสบความสำเร็จด้านดนตรี มีความอยากรู้อยากเห็นด้านดนตรีมากๆ แสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีได้อย่างโดดเด่น ส่วนเด็กที่มีความถนัดด้านดนตรี หมายถึง ศักยภาพด้านดนตรีที่มีอยู่ในตัวเราทุกคนที่ได้รับการพัฒนา โดยการ จัดสภาพแวดล้อม ดังที่ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2551) กล่าวว่า “ตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ขวบ ถ้าจัดสภาพแวดล้อมดีจะพัฒนาความถนัดของเขาได้ แต่จะหยุดอยู่ที่ 9 ขวบ”

เด็กทุกคนมีศักยภาพในการเรียนรู้อย่างมากมาขมาหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัย 6 ขวบ ซึ่งเป็นช่วงที่ศักยภาพทางกายและสติปัญญากำลังเต็มไปด้วยพลังแห่งการเรียนรู้ เด็กแต่ละคนยังมีศักยภาพด้านต่างๆ ในตัวเองไม่เท่ากันและเด็กบางคนอาจมีลักษณะของความสามารถบางด้านสูงกว่าคนอื่น ๆ และเด็กจำนวนไม่น้อยที่มีความสามารถพิเศษบางประการที่โดดเด่นกว่าเด็กคนอื่น ๆ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า คุณลักษณะพิเศษดังกล่าวอาจซ่อนอยู่ไม่แสดงออกมาให้ผู้อื่นเห็นได้ และถ้าไม่มีใครเห็นความสามารถนั้น โอกาสที่เด็กจะได้รับการพัฒนาให้เต็มตามศักยภาพที่มีอยู่จะหายไป

2.3 การดำเนินงานของธุรกิจโรงเรียนดนตรีในเขตกรุงเทพมหานคร

ประเทศไทยเริ่มมีธุรกิจโรงเรียนสอนดนตรีมากกว่า 40 ปีแล้ว โดยโรงเรียนสอนดนตรีที่เป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับมีอยู่หลายแห่ง แต่ผู้วิจัยจะขอนำเสนอเพียงแห่งเดียวที่สอนดนตรีมานานที่สุด คือ โรงเรียนดนตรีสยามกลการ

โรงเรียนดนตรีสยามกลการเกิดขึ้นด้วยความตั้งใจอันแน่วแน่ ของดร. ถาวร พรประภา ที่ต้องการให้การศึกษาดนตรีแก่ประชาชนชาวไทย และมุ่งมั่นให้เด็กและเยาวชนมีความคิดสร้างสรรค์ทางด้านดนตรี โดยจากการเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2508 และได้รับคำแนะนำจากนายคาวากามิ (MR. G. Kawakami) ประธานสถาบันดนตรียามาฮา (Yamaha Music Foundation) และประธานบริษัทนิปปองกาคิ (Nippongakki) ผู้ผลิตเครื่องดนตรียามาฮาที่มีชื่อเสียงทั่วโลก เสนอให้เปิดชั้นเรียนดนตรีสำหรับเด็ก (Junior Music Course หรือ J.M.C.) ขึ้นในประเทศไทย ดร.ถาวร พรประภาได้ตั้งปณิธานไว้ว่าอยากทำเมืองไทยเป็นเมืองดนตรี หรือเวียนนาตะวันออก จึงได้ก่อตั้งโรงเรียนดนตรีสยามกลการขึ้นเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2509 ณ ชั้น 3 ของอาคารเลขที่ 865 ถนนพระราม 1 ตรงข้ามสนามกีฬาแห่งชาติ โดยมีคุณหญิงสุนทร พงษ์โสภณ และเรืออากาศตรี ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.แมนรัตน์ ศรีกรานนท์ เป็นผู้ร่วมก่อตั้ง

การจัดตั้งโรงเรียนดนตรีสยามกลการครั้งนี้ นอกจากจะต้องการปลูกฝังทักษะความรู้ และค่านิยมด้านดนตรีสมัยใหม่ในประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้า ได้มาตรฐานทัดเทียมกับนานาชาติ อารยประเทศแล้ว ยังเป็นการสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนไทยได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ช่วยเพิ่มพูนทักษะในการเรียนรู้ สร้างจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมบุคลิกภาพและจิตใจที่อ่อนโยน พัฒนาความฉลาดทางสติปัญญา (IQ) และความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้ประสบความสำเร็จทั้งในชีวิตครอบครัวและการทำงาน จึงนับว่าโรงเรียนดนตรี

สยามกลการได้สร้างชื่อเสียง และความเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญให้กับประวัติศาสตร์ดนตรีของเมืองไทย

โรงเรียนดนตรีสยามกลการที่สร้างขึ้นตามปณิธานของ ดร. ถาวร พรประภา โดยมี คุณหญิงพรทิพย์ ณรงค์เดช และ ดร. พรเทพ พรประภา ผู้สืบทอดเจตนารมณ์นั้น ปัจจุบันได้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปถึงมาตรฐานการเรียนการสอน และได้ขยายจำนวนโรงเรียนดนตรีในเครือข่ายทั้งสิ้นกว่า 70 แห่งทั่วประเทศ โดยมีสถาบันดนตรียามาฮ่า ทำหน้าที่รับผิดชอบ ดูแล ควบคุม และบริหารการเรียนการสอน เพื่อให้ได้มาตรฐานตามหลักสูตรยามาฮ่า ประเทศญี่ปุ่น มีนักเรียนประมาณ 30,000 คน และมีผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนดนตรีสยามกลการ และโรงเรียนดนตรีในเครือข่ายทั่วประเทศกว่า 500,000 คน (บริษัท สยามดนตรียามาฮ่า จำกัด, 2551)

ตลอดระยะเวลากว่า 40 ปีของการดำเนินงาน โรงเรียนดนตรีสยามกลการมีความภูมิใจที่ได้มีส่วนร่วมพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ คือ สร้างงานอาชีพทางดนตรีให้แก่ศิลปินและนักดนตรีมืออาชีพจำนวนมาก และร่วมพัฒนาสังคมด้วยการเสริมสร้างให้เยาวชนไทย ได้มีพื้นฐานทางด้านความรู้เกี่ยวกับดนตรีอย่างถูกต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากล โดยการเปิดเวทีเพื่อแสดงความสามารถทางด้านดนตรี จึงเป็นแรงผลักดันให้เกิดโครงสร้างต่างๆ มากมาย เช่น การประกวดร้องเพลงชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย และการประกวดร้องเพลงเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย เป็นต้น พร้อมกับริเริ่มโครงการใหม่ๆ ที่มีประโยชน์ และกำลังเป็นที่สนใจเพิ่มมากขึ้นและได้ดำเนินจัดกิจกรรมต่อเนื่องมาทุกปีด้วยความร่วมมือของ บริษัท สยามดนตรียามาฮ่า จำกัด โรงเรียนดนตรีสยามกลการ และโรงเรียนดนตรีในเครือข่าย รวมทั้งผู้แทนจำหน่ายสินค้าทั่วประเทศ พร้อมทั้งหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ให้การสนับสนุน ทำให้ขณะนี้มิมีโครงการหรือกิจกรรมหลักในความดูแล ดังนี้

1. การประกวดร้องเพลงชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ได้ดำเนินการจัดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 ปัจจุบันได้รับการยอมรับจากประชาชนทั่วประเทศว่าเป็นหนึ่งในกิจกรรมระดับชาติที่มีมาตรฐานทัดเทียมนานาชาติ เนื่องจากการประกวดในแต่ละครั้งจะมีการจัดเตรียมงานอย่างเป็นระบบ และมีการเตรียมการอย่างยิ่งใหญ่ ทั้งในด้านการฝึกฝน การให้ความรู้เพิ่มเติมในด้านเทคนิคการร้องเพลง และการแสดงบนเวทีโดยผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขา คณะกรรมการตัดสินประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความสามารถด้านดนตรีจากหลายสาขาวิชาชีพ โดยมีหลักเกณฑ์การตัดสินเป็นไปตามหลักสากลอย่างยุติธรรม ทั้งนี้ ผู้เข้าประกวดหลายท่านได้พัฒนาความสามารถต่อมาจนได้เป็นศิลปินในวิชาชีพแขนงนี้และเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในเวลาต่อมา เช่น ชงไชย แมคอินไตย์ รวิวรรณ จินดา และศักดิ์สิทธิ์ เวชสุภาพร เป็นต้น

2. การประกวดร้องเพลงเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2532 โดยมีเป้าหมายเพื่อสนับสนุนให้เยาวชนไทยได้หันมาสนใจศิลปะการร้องเพลง การแสดง และรักการร้องเพลง อันเป็นการใช้เวลาว่างจากการศึกษาเล่าเรียนให้เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมไทย ทั้งนี้ นักร้องเยาวชนที่ผ่านการประกวดจากเวทีแห่งนี้ หลายคนได้พัฒนาความสามารถในการร้องเพลงและการแสดงอย่างต่อเนื่อง จนได้มีโอกาสสร้างชื่อเสียงในฐานะศิลปินนักร้องจนเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง เช่น อมิตา ทาทา ยัง เป็นต้น

3. การประกวดวงโยธวาทิตยามาฮ้านักเรียนแห่งประเทศไทย เป็นการประกวดที่จัดขึ้นในเดือนธันวาคม ของทุกปี ณ สนามศุภชลาศัย และในปี พ.ศ. 2550 นับเป็นปีที่ 12 ในการจัดการประกวด ถือว่าเป็นโครงการที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก มีผู้สนใจกว่า 20,000 คน เข้าร่วมวงโยธวาทิตจากโรงเรียนต่างๆ ทั่วประเทศที่เข้าร่วมประกวดในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวงที่ชนะเลิศจะได้รับถ้วยพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี

4. ยามาฮ่าไทยแลนด์มิวสิกเฟสติวัล เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีอย่างต่อเนื่องมากกว่า 26 ปี เป็นดั่งบทพิสูจน์มาตรฐานของนักเรียน โรงเรียนดนตรีสยามกลการ และโรงเรียนดนตรีในเครือข่ายทั่วประเทศ โดยจัดการแข่งขัน เปียโน อีเล็กโทน กีตาร์ และคีย์บอร์ด ผู้ชนะเลิศจากการแข่งขันอีเล็กโทนจะได้เข้าร่วมการแข่งขันอีเล็กโทนภูมิภาคเอเชียต่อไป ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. 2543 ที่ผ่านมา บริษัท สยามดนตรียามาฮ่า จำกัด ได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันดังกล่าวขึ้นในประเทศไทย ซึ่งนำความภาคภูมิใจมาสู่บริษัทฯ เป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ ภายในงานจะมีการแจกประกาศนียบัตรให้กับผู้สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรของสถาบันดนตรียามาฮ่า

5. การประกวดวงดนตรีสากลเยาวชนยามาฮ่าชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยและเอเชีย เป็นการประกวดของนักเรียนและนักศึกษาในระดับมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัย ในแนวเพลงป๊อปรี็อกและเพลงรี็อก เพื่อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี ผู้ชนะเลิศจะได้เข้าร่วมการแข่งขันวงดนตรีเยาวชนชิงแชมป์เอเชียต่อไป

6. การประกวดวงดนตรีเยาวชนยามาฮ่าลูกทุ่งคอนเทสต์จัดขึ้นเพื่ออนุรักษ์เพลงลูกทุ่งไทย เพื่อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา สยามบรมราชกุมารี

7. คอนเสิร์ตเยาวชนแห่งประเทศไทย (Thailand Junior Original Concert หรือ Thai J.O.C.) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้เยาวชนไทยที่ศึกษาในหลักสูตรของยามาฮ่าที่มีอายุไม่เกิน 15 ปี นำบทเพลงที่ตนได้ประพันธ์ขึ้นมา แสดงออกด้วยตนเองบนเวทีต่อหน้าสาธารณชน

เพื่อมุ่งสู่การเป็นนักดนตรีที่สามารถแสดงออกถึงความรู้สึก ความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการตาม
บทประพันธ์ของตนเอง

หลักสูตรที่โรงเรียนดนตรีสยามกลการเปิดสอนในปัจจุบัน มีดังต่อไปนี้

หลักสูตร อิเล็กโทน (Yamaha Electone Course)

หลักสูตรลิขสิทธิ์เฉพาะของโรงเรียนดนตรียามาฮ่า (Yamaha Music School) ที่ให้
ผู้เรียนที่ชอบและต้องการเลือกเรียนอิเล็กโทนอย่างจริงจัง รวมทั้งผู้ที่สนใจหรือต้องการเรียน
อิเล็กโทนเพื่อความเพลิดเพลิน ชอบการบรรเลงเครื่องดนตรีที่มีความหลากหลายของเสียงเครื่อง
ดนตรีต่างๆ ที่ถูกนำมารวมกันไว้ในเครื่องเดียวกัน ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการเล่น พัฒนาความคล่อง
ของประสาทสัมผัสทั้งหมด ตั้งแต่การฟัง การเล่น ทั้งนิ้วมือและการใช้เบส (เท้าซ้าย) การใส่และ
เล่นคอร์ดต่าง ๆ รวมทั้งเนื้อหาการเรียบเรียงเสียงประสาน อันเป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถนำ
ความรู้จากบทเรียนและการเล่นเพลงต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้สำหรับการเรียบเรียงเสียงประสานเพลง
ต่างๆ ตามสไตล์ที่ชอบ เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรี เปิดโลกกว้างและสร้างโลกทาง
ดนตรีตามแบบฉบับของตนเอง

หลักสูตรดนตรีพื้นฐานสำหรับเด็ก (Yamaha Music Course หรือตัวย่อว่า YMC)

หลักสูตรพื้นฐานทางดนตรีสำหรับเด็ก เป็นหลักสูตรโดยทีมงานวิชาการผู้เชี่ยวชาญ
ทางดนตรีเด็กเล็กโดยเฉพาะ จากมูลนิธิดนตรียามาฮ่า ประเทศญี่ปุ่น (Yamaha Music Foundation)
ที่ได้ศึกษาวิจัยและค้นคว้าและรวบรวมขึ้น สำหรับเด็กเล็กวัยตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป โดยเน้นเนื้อหาของ
หลักสูตรตามพัฒนาการทางสรีระร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ของเด็กในแต่ละช่วงวัย ซึ่งจะทำให้
ผู้เรียนมีความรู้สึกเพลิดเพลินไม่เครียด แต่จะได้รับความรู้พื้นฐานทางดนตรีที่ครบวงจร ตั้งแต่การ
พัฒนาทักษะการฟัง ร้อง เล่น อ่านและเขียน อันเป็นความรู้พื้นฐานทางดนตรีที่สำคัญและมี
ประโยชน์สูงสุด สำหรับเด็กในวัยนี้ที่จะสามารถนำไปพัฒนาการเรียนดนตรีสำหรับทุกๆ วิชาใน
ระดับสูงขึ้นไป

หลักสูตรวิชาเปียโน

หลักสูตรวิชาเปียโนนี้ออกแบบมาเฉพาะสำหรับผู้เรียนที่มีความสนใจ โดยไม่
จำเป็นต้องมีพื้นฐานมาก่อน สามารถเรียนรู้ทักษะ การร้อง เล่น อ่าน เขียนไปพร้อมๆ กัน มี
หลักสูตรต่อเนื่องจนถึงระดับสูง เพื่อการพัฒนาทักษะด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

เพื่อมุ่งสู่การเป็นนักดนตรีที่สามารถแสดงออกถึงความรู้สึก ความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการตาม
บทประพันธ์ของตนเอง

หลักสูตรที่โรงเรียนดนตรีสยามกลการเปิดสอนในปัจจุบัน มีดังต่อไปนี้

หลักสูตร อิเล็กโทน (Yamaha Electone Course)

หลักสูตรลิขสิทธิ์เฉพาะของโรงเรียนดนตรียามาฮา (Yamaha Music School) ที่ให้
ผู้เรียนที่ชอบและต้องการเลือกเรียนอิเล็กโทนอย่างจริงจัง รวมทั้งผู้ที่สนใจหรือต้องการเรียน
อิเล็กโทนเพื่อความเพลิดเพลิน ชอบการบรรเลงเครื่องดนตรีที่มีความหลากหลายของเสียงเครื่อง
ดนตรีต่างๆ ที่ถูกนำมารวมกันไว้ในเครื่องเดียวกัน ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการเล่น พัฒนาความคล่อง
ของประสาทสัมผัสทั้งหมด ตั้งแต่การฟัง การเล่น ทั้งนี้่มือและการใช้เบส (เท้าซ้าย) การใส่และ
เล่นคอร์ดต่าง ๆ รวมทั้งเนื้อหาการเรียบเรียงเสียงประสาน อันเป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถนำ
ความรู้จากบทเรียนและการเล่นเพลงต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้สำหรับการเรียบเรียงเสียงประสานเพลง
ต่างๆ ตามสไตล์ที่ชอบ เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรี เปิดโลกกว้างและสร้างโลกทาง
ดนตรีตามแบบฉบับของตนเอง

หลักสูตรดนตรีพื้นฐานสำหรับเด็ก (Yamaha Music Course หรือตัวย่อว่า YMC)

หลักสูตรพื้นฐานทางดนตรีสำหรับเด็ก เป็นหลักสูตรโดยทีมงานวิชาการผู้เชี่ยวชาญ
ทางดนตรีเด็กเล็กโดยเฉพาะ จากมูลนิธิดนตรียามาฮา ประเทศญี่ปุ่น (Yamaha Music Foundation)
ที่ได้ศึกษาวิจัยและค้นคว้าและรวบรวมขึ้น สำหรับเด็กเล็กวัยตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไป โดยเน้นเนื้อหาของ
หลักสูตรตามพัฒนาการทางสรีระร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ของเด็กในแต่ละช่วงวัย ซึ่งจะทำให้
ผู้เรียนมีความรู้สึกเพลิดเพลินไม่เครียด แต่จะได้รับความรู้พื้นฐานทางดนตรีที่ครบวงจร ตั้งแต่การ
พัฒนาทักษะการฟัง ร้อง เล่น อ่านและเขียน อันเป็นความรู้พื้นฐานทางดนตรีที่สำคัญและมี
ประโยชน์สูงสุด สำหรับเด็กในวัยนี้ที่จะสามารถนำไปพัฒนาการเรียนดนตรีสำหรับทุกๆ วิชาใน
ระดับสูงขึ้นไป

หลักสูตรวิชาเปียโน

หลักสูตรวิชาเปียโนนี้ออกแบบมาเฉพาะสำหรับผู้เรียนที่มีความสนใจ โดยไม่
จำเป็นต้องมีพื้นฐานมาก่อน สามารถเรียนรู้ทักษะ การร้อง เล่น อ่าน เขียนไปพร้อมๆ กัน มี
หลักสูตรต่อเนื่องจนถึงระดับสูง เพื่อการพัฒนาทักษะด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. พัฒนาเทคนิคการเล่นของผู้เรียน ให้เข้าใจรูปแบบ หรือสไตล์ของดนตรีทุกประเภท

2. พัฒนาการฟังของผู้เรียน ให้มีความสามารถฟังระดับของเสียงที่ถูกต้อง ทั้งในรูปแบบของแนวทำนอง (Melody) และที่เป็นคอร์ด (Chord)
3. พัฒนาการอ่านและเขียนโน้ต รวมถึงสัญลักษณ์ของดนตรีที่สำคัญ (Musical symbol and terms)
4. พัฒนาผู้เรียนด้านการร้องและการฟัง นักเรียนจะสามารถเล่น ได้ทันทีเมื่อ ได้ยินเสียง
5. พัฒนาการท่องจำ เสริมสร้างสมาธิของผู้เรียนและพัฒนาอารมณ์ให้เกิดความสุนทรีย์

หลักสูตรวิชากีตาร์ (Yamaha Guitar Course หรือตัวย่อว่า YGC)

หลักสูตรที่ผ่านการพิจารณาใช้ในการเรียนกีตาร์ในระบบยามาฮา (Yamaha) และใช้สอนในโรงเรียนดนตรีสยามกลการมาประมาณ 40 ปีแล้ว และเป็นที่ยอมรับไปทั่วโลกที่มีการสอนในระบบหลักสูตรกีตาร์ยามาฮา (Yamaha Guitar Course) โดยมีเนื้อหาประกอบด้วยการเล่นกีตาร์ ตั้งแต่ระดับพื้นฐาน ซึ่งผู้เรียนจะสามารถเล่นกีตาร์ได้หลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นคอร์ดหรือเล่นในรูปแบบอื่นๆ สำหรับผู้ที่ต้องการเรียนอย่างจริงจังและลึกซึ้งมากขึ้นก็สามารถเรียนต่อได้ในระดับชั้นกลางและชั้นสูง ซึ่งประกอบด้วยการเรียนรู้ ความเข้าใจทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ เทคนิคชั้นสูงที่เป็นลักษณะสากลรวมทั้งได้จัดให้มีการสอบแต่ละระดับจนจบหลักสูตร

หลักสูตรวิชากีตาร์สำหรับเด็ก (Junior Guitar Course หรือตัวย่อว่า JGC)

หลักสูตรวิชากีตาร์สำหรับเด็กอายุ 8-11 ขวบ โดยมีเนื้อหาการเรียนรู้ การอ่านโน้ต การร้องโน้ต การฟัง การเล่นคอร์ด และบันไดเสียงนอกเหนือจากการเล่นบทเพลงต่างๆ สามารถสื่อความหมายอันสุนทรีย์ทางดนตรีที่มีในตัวนักเรียน โดยกีตาร์หลักสูตรวิชากีตาร์สำหรับเด็กนี้ได้คำนึงถึงพื้นฐานการเรียนที่สอดคล้องกับอายุผู้เรียน โดยผ่านการศึกษาและค้นคว้าจากนักวิชาการดนตรีศึกษาซึ่งศึกษาถึงพัฒนาการของเด็กในด้านทักษะและสมองให้มีพัฒนาการเติบโตไปในทางสร้างสรรค์ที่สอดคล้องกัน ซึ่งเนื้อหาในบทเรียนประกอบไปด้วย

1. การเล่นทำนองเพลงและบันไดเสียง
2. การเล่นคอร์ดประกอบทำนองเพลง
3. ทักษะการอ่านโน้ตเบื้องต้น
4. การฟังเสียงจาก โน้ตและทำนองเพลงเบื้องต้น
5. การเล่นเพลงเดี่ยวกีตาร์พื้นฐาน โดยมีทำนองเพลงและเบสไปพร้อมกัน
6. การเล่นคอร์ดทั้งแบบ (Strum) และร้องเพลง

7. หลังจากจบการเรียนในขั้นนี้ นักเรียนสามารถเรียนต่อในหลักสูตรวิชากีตาร์ (YGC) ระดับชั้นกลาง

หลักสูตรดนตรีสมัยนิยม (Popular Music)

หลักสูตรนี้จัดสำหรับผู้ที่สนใจในด้านดนตรีสมัยนิยมและแจ๊ส (Popular & Jazz) ซึ่งมีทั้งหลักสูตรขั้นต้น (Elementary) อย่างง่าย ๆ ที่ให้ผู้เรียนได้รู้สึกรสนุกสนานในการเรียน และหลักสูตรชั้นกลาง (Intermediate) ตลอดจนถึงขั้นสูง (Advance) สำหรับผู้ที่มีทักษะอยู่แล้ว โดยจะมุ่งเน้นการเล่นดนตรีอย่างสนุกสนานและสามารถเล่นร่วมกับผู้อื่นได้ โดยจะมีทั้งหมด 11 วิชา ประกอบด้วย

1. กลองชุด (Drums)
2. กีตาร์ไฟฟ้า (Electric Guitar)
3. เบสไฟฟ้า (Electric Bass)
4. กีตาร์โฟล์ค (Folk Guitar)
5. คีย์บอร์ดไฟฟ้า (Keyboard)
6. คีย์บอร์ดไฟฟ้าอัตโนมัติ (E-Z Play)
7. ไวโอลิน (Popular Violin)
8. ขับร้อง (Popular Singing)
9. แซกโซโฟน (Saxophone)
10. ฟลูท (Flute)
11. เป็อบปูล่า เปียโน (Popular Piano)

สำหรับระเบียบการในการเรียนของโรงเรียนดนตรีสยามกลการนั้นจะจัดให้ผู้เรียนเข้าเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้งๆ ละ 1 ชั่วโมง การเรียนจะเริ่มเรียนตั้งแต่เริ่มต้น ทั้งทฤษฎีดนตรี และการปฏิบัติดนตรีควบคู่กันไป การขาดหรือการลาทางโรงเรียนจะไม่มีขาดเซช ส่วนการชำระค่าเล่าเรียนนั้นจะมีการจ่ายเป็นเทอมๆ ละ 3 เดือน โดยมีค่าธรรมเนียมแรกเข้าจำนวน 100 บาท และเมื่อจบหลักสูตรในแต่ละชั้นเรียนจะมีการวัดผลการเรียน นักเรียนที่สอบได้ทางโรงเรียนดนตรีสยามกลการจะออกใบรับรอง หรือใบประกาศนียบัตรให้ โดยการอนุญาต ควบคุม และรับรองของกระทรวงศึกษาธิการ

2.4 โครงการโรงเรียนหลักสูตรการคนตรีกรุงเทพมหานคร

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (2545) มาตรา 10 วรรคสี่ ระบุว่าการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงมีการกำหนดแนวการดำเนินงานในการค้นหาและพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้ชัดเจนขึ้น โดยจัดทำแผนแม่บทเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อเป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการดำเนินงานให้ เป็นไปอย่างต่อเนื่องครบวงจร จำนวน 10 แผน ทำให้เกิดองค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบการ ดำเนินงานพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ ได้แก่ ศูนย์แห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและ เยาวชนที่มีความสามารถ สังกัดสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาเด็ก และเยาวชนที่มีความสามารถ ที่สถาบันอุดมศึกษาจัดตั้งขึ้น โดยเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่เป็นแม่ ข่ายเผยแพร่ความรู้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสานงานกับองค์กรย่อยในระดับท้องถิ่น มี ภารกิจหลักในการสืบเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ การให้ความรู้เผยแพร่ข้อมูลด้วยสื่อต่างๆ และการให้สถาบันอุดมศึกษาทำหน้าที่สร้างงานวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ให้เกิดการพัฒนาอย่าง กว้างขวาง สามารถจัดการศึกษาที่ช่วยพัฒนาผู้ที่มีความสามารถพิเศษได้อย่างเต็มศักยภาพ และ นำไปสู่การสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่สังคมและประเทศชาติได้อย่างก้าวกระโดดต่อไป

เด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษของประเทศไทย โดยเฉลี่ยแล้ว มีอยู่ไม่น้อยกว่า สถิติในประเทศอื่นๆ คือ ประมาณร้อยละ 3 ในแต่ละสาขา กระจายอยู่ทั่วประเทศ ซึ่งโรงเรียน สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางไม่อาจรองรับเด็กเหล่านี้ได้ และโดยหลักการที่ถูกต้องของ การจัดการศึกษาให้แก่ผู้ที่มีความต้องการพิเศษ (Special Education Needs) ซึ่งรวมทั้ง กลุ่มเด็กที่มี ความสามารถพิเศษนั้นในระดับสากลเป็นที่ยอมรับว่า การเรียนร่วมอยู่ในโรงเรียนปกติเป็นวิธีการที่ ถูกต้องทั้งในมิติทางด้านสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ดังนั้น นโยบายและการสนับสนุนของ กระทรวงศึกษาธิการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับ ที่ 2) พ.ศ. 2545 (2545) จึงเน้นให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องค้นหา สนับสนุน และให้การดูแลใน ระดับพื้นฐานเพื่อพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษเหล่านั้นอย่างเต็มศักยภาพ ทั้งในด้าน ของการจัดระบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัด ความแตกต่างระหว่างบุคคล การจัดสรรงบประมาณ การประกันโอกาสและสิทธิทางการศึกษา

สำหรับกรุงเทพมหานครนั้นได้มีหน่วยงานด้านการศึกษาอันประกอบด้วย สำนัก การศึกษา และกองการสังคีตกรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว ได้ร่วมมือกันดำเนินการจัดทำโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการคนตรี

กรุงเทพมหานคร โดยได้มีการหารือร่วมกันระหว่างสองสำนัก และเชิญผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันการศึกษาที่จัดการศึกษาด้านดนตรีมาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาในการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนด้านดนตรี เพื่อให้เด็กและเยาวชนที่มีความรู้ความสามารถและมีความสนใจทางด้านดนตรี ได้มีโอกาสเรียนและฝึกฝนทักษะและเป็นแนวทางในการศึกษาในระดับสูงขึ้นไป โดยมีวัตถุประสงค์ของโครงการ (กรุงเทพมหานคร, 2551)

1. เพื่อให้กรุงเทพมหานคร มีโรงเรียนที่สอนหลักสูตรด้านดนตรีโดยตรง
2. เพื่อให้กรุงเทพมหานคร มีวงดุริยางค์ไทย และวงดุริยางค์สากลเยาวชน (Bangkok Youth Philharmonic Orchestra) และคณะนักร้องประสานเสียง (Bangkok Youth Choir) ซึ่งเป็นนักเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ซึ่งทำให้ห่างไกลยาเสพติด
4. เพื่อให้นักเรียนได้เกิดความรู้ความเข้าใจวิชาการทางด้านดนตรี ประวัติดนตรีทั้งดนตรีไทยและดนตรีสากล ซึ่งเป็นวัฒนธรรมพื้นถิ่นและวัฒนธรรมสากล
5. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนทักษะทางดนตรีที่ถูกต้องและมีมาตรฐาน และเกิดความชำนาญ เป็นการเตรียมความพร้อมในการศึกษาต่อด้านดนตรีในระดับสูงขึ้นไป
6. เพื่อส่งเสริมให้เกิดนักดนตรีเยาวชนที่มีความสามารถ เป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม ในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และสร้างสรรค์

ดังนั้นการดำเนินโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครจึงเป็นการสนองตอบนโยบายและเป้าหมายแห่งการจัดการเรียนรู้ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ดังกล่าวอย่างแท้จริง

2.5 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชัลน์ สุทธิพงศ์ (2544) ได้ศึกษาพฤติกรรมการความสนใจของผู้เรียนดนตรีในโรงเรียนดนตรีเอกชน ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ทักษะคิดต่อดนตรี แรงจูงใจภายนอก จิตลักษณะ (วินัยในตนเองและความเชื่อมั่นในตนเอง) และพฤติกรรม ความสนใจเรียนดนตรีอยู่ในเกณฑ์ระดับมาก-ปานกลาง และ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการความสนใจเรียนดนตรีของนักเรียน

วรรณเทพ หาญกล้า (2539) ได้ศึกษาเรื่อง โรงเรียนดนตรีเอกชน : การศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอน ผลการวิจัย พบว่า ผู้เรียนเปียโนมักมี ปัญหาด้านสรีระ สุนทรียะ และ

เทคนิคการเล่น ผู้เรียนที่มีอายุน้อยเกินไป มักมีปัญหาเรื่องความสั้นของนิ้ว เล่น ไม่สะดวก ผู้เรียนบางรายเล่นได้ไม่นาน ก็มักจะปวดข้อนิ้ว เพราะไม่คุ้นกับน้ำหนักของคีย์เปียโน ที่ต้องใช้แรงกดมาก ปัญหาด้านสุนทรียะคือ ผู้เรียนมักเบื้อซ้อมเพลงคลาสสิก ระดับสูง ส่วนปัญหาด้านเทคนิคการเล่นจะเป็นเรื่องของการ เล่นเปียโนในลีลาแจ๊ส ผู้เรียนกีตาร์ระยะเริ่มต้นมีปัญหา จับนิ้ว และการใช้นิ้วพาดสายจับคอร์ด การตั้งสายด้วย การฟัง ปัญหาด้านสมาธิ อารมณ์และจิตใจที่ต้องเรียนร่วมกับเพื่อนหลายคนในห้องเดียวกัน ผู้เรียนอิเล็กทรอนิกส์มักมีปัญหาด้านการจับคอร์ดของมือซ้าย ความสัมพันธ์ระหว่างมือและเท้า ส่วนผู้เรียนกลองที่ถนัดมือซ้ายมักมีปัญหาในการส่งจังหวะ และการควบคุมน้ำหนักของมือและเท้า

จากการศึกษายังพบอีกว่า การเรียนดนตรีของผู้เรียนมักมีแรงผลักดัน จูงใจให้มาเรียนต่างกันบ้าง มาเรียนตามเพื่อน บ้างมาเรียนเพื่อเสริมความสามารถพิเศษ บ้างมาเรียนเพราะใจรัก บ้างมาเรียนเพราะถูกพ่อแม่บังคับ บ้างมาเรียนเพราะต้องการเรียนแบบคารา หรือแม่กระทั่งมาเรียนเพราะมีอารมณ์ความรู้สึกที่ติดขัดกับรูปร่างหน้าตาของผู้สอน ในทางกลับกันก็พบว่า มีสาเหตุหลายประการที่ทำให้ผู้เรียนเลิกเรียนดนตรี บางคนเลิกเรียนเพราะพฤติกรรมของครูผู้สอนไม่เหมาะสม บางคนเลิกเรียนเพราะสภาพแวดล้อม เช่น บ้านไกล ไม่มีเวลาซ้อม หรือเลิกเพราะปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ

ทัศนัย อายุเจริญ (2534) ได้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า

1. ผู้บริหารส่วนใหญ่มีการกำหนดเป้าหมายในการจัดการเรียน การสอนดนตรีไทยเป็นพิเศษ คือมุ่งให้นักเรียนมีความรู้ มีทักษะทางดนตรีและ มีเจตคติที่ดีต่อดนตรีไทย โดยจัดครูเข้าสอนตามความสามารถ และ ประสบการณ์ทางดนตรีไทยของครู ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนมีการแสดง ผลงานทางดนตรีไทย
2. ด้านการจัดการเรียนการสอนพบว่า ครูที่สอนดนตรี ไทยในเวลาเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญด้านการเตรียมการสอน จัดสอนโดย การสาธิตและการฝึกปฏิบัติ สื่อการสอนที่ใช้มากที่สุดคือ เครื่องบันทึกเสียง และประเมินผล โดยให้นักเรียนปฏิบัติจริงเป็นกลุ่ม ส่วนครูที่สอนนอกเวลา เรียน ส่วนใหญ่สอนเป็นรายบุคคลและมีการตั้งเกณฑ์ประเมินผลการเรียนเครื่องดนตรีไทย
3. สิ่งที่ผู้บริหารและครูเห็นว่าเป็นปัญหามากที่สุดคือ การขาดครูที่มีความรู้ความสามารถทางดนตรีไทยโดยเฉพาะ ขาดแคลนเครื่องดนตรีไทย และ งบประมาณสนับสนุน
4. นักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจ ต่อประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนการสอนดนตรีไทยของครู ในระดับมากทุกประสบการณ์

เสน่ห์ บุญช่วย (2538) ได้ศึกษาสภาพ ปัญหา และ ความต้องการสื่อการสอนวิชาดนตรี ของครูประถมศึกษา สังกัดสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า

1. ด้านสภาพการจัดการศึกษานั้นหนังสือเพลงที่ใช้ในการเรียนการสอน มีความเพียงพอ คุณภาพของหนังสือคู่มือการสอนดนตรีอยู่ในสภาพพอใช้ ห้องเรียนวิชาดนตรี มีจำนวนเพียงพอ งบประมาณสำหรับสื่อการสอนดนตรีมีน้อย นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการผลิตสื่อการสอนดนตรี น้อย ผู้บริหารโรงเรียนสนับสนุนการใช้สื่อการสอนดนตรี การใช้สื่อการสอนดนตรี สอดคล้องกับเนื้อหา มีการใช้ กิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายในบางบทเรียน

2. ด้านปัญหา พบว่า ขาดแคลนเครื่องดนตรีประเภททำทำนอง ครูไม่ได้รับการแนะนำจากศึกษานิเทศในการใช้ และ ผลิตสื่อการสอนดนตรี ครูดนตรีมีจำนวน ไม่เพียงพอ ขาดแคลนตู้เก็บสื่อการสอนดนตรีงบประมาณการผลิตและซ่อมแซมสื่อ ดนตรีไม่เพียงพอ ไม่มีงบประมาณสำหรับจัดซื้อสื่อการสอนดนตรี ครูไม่มีทักษะ ในการผลิตสื่อดนตรี

3. ด้านความต้องการ พบว่า ครูต้องการสื่อการสอนดนตรีทาง วิทยุทัศน์ พจนานุกรมดนตรีสารานุกรมดนตรี ตู้เก็บสื่อการสอนดนตรี ต้องหางบประมาณในการ จัดซื้อสื่อการสอนดนตรีต้องการการสนับสนุนจากผู้ปกครองและองค์กรต่าง ๆ ในการจัดซื้อ และจัดหาสื่อการสอนดนตรี ต้องการการแนะนำการใช้สื่อการสอน ดนตรี ต้องการรู้วิธีเก็บรักษาสื่อการสอนดนตรีและวิธีการสอนกิจกรรมเข้าจังหวะ

สมบัติ กระจ่างบุท (2542) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรีในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ

ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหารมีนโยบายในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรีขึ้นเอง มีการสนับสนุน ส่งเสริม ครูและนักเรียนในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรี มีการส่งครูเข้ารับการประชุม อบรม สัมมนาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรี ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรี พบว่า ครูผู้รับผิดชอบการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดนตรีส่วนใหญ่จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรีประเภทการเล่นดนตรี โดยจัดในช่วงเวลาหลังเลิกเรียน มีการประเมินผลการจัดกิจกรรมจากพัฒนาการทางดนตรีของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรี สิ่งที่ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้รับผิดชอบการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรีเห็นว่าเป็น ปัญหา มาก คือ ขาดงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดห้องที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรีโดยเฉพาะ และขาดบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านดนตรี

ญาณินทร์ รักรวงศ์วาน (2543) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาเพื่อหาแนวทางในการจัดพื้นที่ภายในของพื้นที่เรียนดนตรีไทย กรณีศึกษาพื้นที่เรียนในระดับอุดมศึกษาใน เขตกรุงเทพฯ และ จังหวัดใกล้เคียง

ผลการวิจัย พบว่า ลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอนคนตรีไทยในปัจจุบัน ยังมีลักษณะการสอนวิชาปฏิบัติที่เน้นการสอนในลักษณะตัวต่อตัว หรือกลุ่มเรียนที่มีขนาดเล็ก จึงทำให้ผู้สอนและผู้เรียนสามารถที่จะสื่อสารกันได้มากกว่าการเรียนในลักษณะอื่นๆ อุปกรณ์การเรียนการสอน จะมีเพียงเครื่องดนตรีไทยที่ครูถนัดโน้ตดนตรีไทย ส่วนอุปกรณ์การเรียนการสอนประเภทอื่นๆ ได้แก่ วิद्यุเทป เครื่องฉายสไลด์มีระดับการใช้ที่น้อยมาก ลักษณะของการใช้ รูปแบบการผสมวงตามรูปแบบของการผสมวงดนตรีไทยมีระดับการใช้ในชั่วโมงเรียนน้อย โดยส่วนใหญ่จะเป็นการบรรเลงร่วมกันหลายๆ คน แต่ไม่เป็นตามลักษณะรูปแบบการผสมวง จากกิจกรรมการเรียนการสอน ลักษณะกายภาพของห้องเรียนควรมีลักษณะที่เป็นห้องโถง เครื่องเรือนที่จำเป็นคือเครื่องเรือนที่มีประโยชน์ใช้สอยในการเก็บอุปกรณ์การสอน และเครื่องดนตรีชิ้นที่มีราคา ส่วนเครื่องดนตรีขนาดใหญ่ควรวางไว้ที่พื้นห้องเรียนเป็นลักษณะที่เอื้อประโยชน์ต่อการใช้งานและตอบสนองกิจกรรมการเรียนการสอนได้มากที่สุด

นอกจากนั้นลักษณะการใช้พื้นที่เรียน โดยเกือบทุกกรณีศึกษามีลักษณะการใช้พื้นที่เรียนในเวลานอกชั่วโมงเรียน โดยกิจกรรมที่มักจะทำได้แก่ การซ้อมดนตรีเดี่ยว ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ปฏิบัติมากที่สุด รองลงมาคือกิจกรรมซ้อมดนตรีรวมวง การนั่งทำงานอ่านหนังสือ และการใช้เป็นที่สถานที่พูดคุยกัน สภาพของห้องเรียนคนตรีไทยจึงไม่ได้มีสภาพเป็นเพียงห้องเรียน แต่ยังทำหน้าที่คล้ายกับสโมสรนักศึกษา (Student Union) ของนักศึกษาในสาขาคนตรีไทย จึงส่งผลให้เกิดลักษณะการมีอาณาเขตครอบครองของกลุ่มที่สูงจนสามารถที่จะทำให้เกิดระดับของความไว้วางใจในความปลอดภัย

นิวัฒน์ วรรณธรรม (2541) ได้ศึกษาการสอนคนตรีปฏิบัติในโรงเรียนมัธยมศึกษา ผลการศึกษา พบว่า

1. โรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ส่วนกลาง เปิดสอนวิชา ช 02132 (การปฏิบัติคนตรีประเภทเครื่องเป่า) จำนวน 12 โรงเรียน ครูผู้สอนส่วนใหญ่มีความ พอใจในรายวิชาและจำนวนคาบการสอนต่อสัปดาห์
2. วิธีการสอนพบว่า ทุกโรงเรียนใช้ครูผู้สอนเพียงคนเดียว ทำแผนการสอนเอง ปรับความยากง่าย ตามผู้เรียน ส่วนใหญ่โรงเรียนเป็นผู้จัดแผนการเรียนให้นักเรียน ในกรณีที่มีนักเรียนมากและเลือกเรียนเครื่องมือไม่เหมือนกัน ครูผู้สอนจะแบ่งนักเรียน ตามกลุ่มเครื่องดนตรี และบางโรงเรียนให้นักเรียนเลือกเรียนเครื่องประกอบจังหวะด้วย แต่ละโรงเรียนมีเครื่องดนตรีเป็นสื่อการสอนเพียงพอสำหรับผู้เรียน การสอนจะเป็นการอธิบายในภาคทฤษฎี และการสาธิตในภาคปฏิบัติ

3. การวัดผลและการประเมินผล ใช้วิธีการสังเกตการพัฒนาการในการเรียน การร่วมกิจกรรมทางดนตรีของโรงเรียน และการปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนด

นิตยา พุ่มแสงทอง (2543) ได้ศึกษาความคิดเห็นและความคาดหวังของครูสอนดนตรีในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัย พบว่า ความคิดเห็นและความคาดหวังของครูสอนดนตรีในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านผู้เรียน ด้านการวัดผลและประเมินผล ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นและความคาดหวังอยู่ในระดับปานกลาง ด้านอาคาร สถานที่ ด้านการสนับสนุนของโรงเรียนและครู-อาจารย์ ด้านผู้ปกครองและชุมชนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นและความหวังอยู่ในระดับสูง ความคิดเห็นและความคาดหวังของครูสอนดนตรีเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคพบว่าด้าน หลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านตัวผู้เรียน ด้านอาคารสถานที่ และด้านผู้ปกครองและชุมชน ส่วนใหญ่มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการสนับสนุนของโรงเรียนและครู-อาจารย์มี ระดับปัญหาและอุปสรรคอยู่ในระดับสูง ข้อเสนอแนะ ครูสอนดนตรีควรจะร่วมกันสนับสนุนให้ภาครัฐบาล หรือผู้ร่างหลักสูตร ได้ตระหนัก ถึงการพัฒนาหลักสูตรที่มีบูรณาการรวมหน่วยระหว่างภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติของนักเรียนและ ครูสอนดนตรี ทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย

เชิดศักดิ์ ศรียาภย์ (2543) ได้ศึกษาสภาพการสอนวิชาดนตรีในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในสังกัด กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 4

ผลการวิจัย พบว่า สภาพโดยทั่วไปของครูผู้สอนดนตรีเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง มีวุฒิ การศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด มีวุฒิการศึกษาด้านดนตรีระดับปริญญาตรีและไม่มีวุฒิการศึกษาด้านดนตรีรองลงมาตามลำดับ และมีวุฒิการศึกษาด้านดนตรีต่ำกว่าปริญญาตรีน้อยที่สุด มีระดับ ปฏิบัติในการสร้างกระบวนการเรียนรู้ คือ การแปรหลักสูตรไปสู่การสอนอยู่ในระดับกลาง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมดนตรีอยู่ในระดับกลาง การใช้สื่อการสอนอยู่ในระดับกลาง การวัดผลประเมินผลตามหลักการวัดและการประเมินผลด้านดนตรีอยู่ในระดับกลางในด้านระดับสภาพความรู้ความสามารถทางดนตรีปรากฏว่าครูผู้สอนมีความรู้ความสามารถในเนื้อหาสาระดนตรีอยู่ในระดับกลาง มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติเครื่องดนตรี อยู่ในระดับกลาง มีทัศนคติในเรื่องสภาพแวดล้อมห้องเรียนวิชาดนตรีอยู่ในระดับกลาง มีทัศนคติในเรื่องอุปกรณ์การเรียนการสอนอยู่ในระดับกลาง และมีทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียนอยู่ในระดับน้อย

จิระพร พนมวัน ณ อยุธยา (2544) ได้ศึกษาความคาดหวังด้านการเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัย พบว่า ความคาดหวังด้านการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่สาม ในโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับสูงทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านทักษะปฏิบัติ ด้านเนื้อหาทฤษฎี ด้านปัจจัยที่สนับสนุนการเรียน การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล ตัวแปรที่มีผลสูงสุดต่อความคาดหวัง คือ สติปัญญา ความสนใจและความมั่นใจ ส่วนความคาดหวังของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนวิชานี้ ไม่แตกต่างกัน

นิพนธ์ วรรณเวช (2544) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการสอนวิชาคณิต กลุ่มวิชาเลือกเสรี ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า ครูคณิตศาสตร์มีสภาพการสอนวิชาคณิตศาสตร์ด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีสอน สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล เมื่อพิจารณาโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก และด้าน สื่อการสอนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีสอน สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง ครูคณิตศาสตร์ส่วนใหญ่ต้องการให้มีการ สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชา ต้องการให้มีตำราทางการเรียนการสอนให้พอเพียง และเห็นว่า ควรเพิ่มเวลาสำหรับการเรียนการสอนให้มากขึ้น

ไพรัช ธีรภักศิรี (2544) ได้ศึกษาเรื่องสภาพการสอนวิชาคณิตในระดับประถมศึกษา ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัญหาด้านตัวครูผู้สอน ส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิทางคณิต และได้รับมอบหมายงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนหลายอย่าง ครูผู้สอนต้องทำหน้าที่ครูประจำชั้นและต้องสอนหลายวิชา วิชาคณิตศาสตร์ยังไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาการ การแข่งขันทางวิชาการ จึงเน้นหนักในวิชาอื่นนอกเหนือจากวิชาคณิต ทำให้การจัดกิจกรรมวิชาคณิตไม่บรรลุผลตามจุดประสงค์ของหลักสูตร
2. ปัญหาด้านการเตรียมการสอน พบว่าครูผู้สอนไม่ได้วิเคราะห์หลักสูตร ไม่จัดทำแผน การสอน การจัดสื่อไม่สอดคล้องกับกิจกรรม ครูผู้สอนไม่ได้มีการวิเคราะห์เครื่องมือวัดผล
3. ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่าครูผู้สอนไม่สอนด้านเนื้อหาสาระทางคณิต
4. ปัญหาด้านการวัดผลประเมินผล ครูผู้สอนไม่ได้สร้างเครื่องมือทดสอบความรู้ ส่วนใหญ่ ใช้แบบทดสอบที่มีในหนังสือที่สำนักพิมพ์ต่างๆ จัดพิมพ์จำหน่าย และใช้แบบทดสอบของกลุ่ม โรงเรียน

พรทิภา ผลโพธิ์ (2544) ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทชมรมครูคณิตไทยต่อการส่งเสริมและพัฒนาการเรียนการสอนคณิตในระบอบโรงเรียน กรณีศึกษาชมรมครูคณิตไทยจังหวัดลพบุรี ผลการวิจัย พบว่า

1. สมาชิกชมรมครูคนตรีไทยจังหวัดลพบุรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทชมรมครูคนตรีไทย ต่อการส่งเสริมและพัฒนารายการเรียนการสอนคนตรีในระบบโรงเรียน ทั้ง 8 ด้าน มีค่าเฉลี่ยโดย รวมของระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และด้านที่มีระดับการปฏิบัติอยู่ในอันดับสูง คือ ด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตร

2. สมาชิกชมรมครูคนตรีไทยจังหวัดลพบุรีผู้สอนคนตรีในระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา และอื่นๆ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทชมรมครูคนตรีไทยต่อการส่งเสริมและพัฒนา การเรียนการสอนคนตรีในระบบโรงเรียน ไม่พบว่าคู่ใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

3. สมาชิกชมรมครูคนตรีไทยจังหวัดลพบุรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาหรืออุปสรรค ในการปฏิบัติกิจกรรมตามบทบาทของชมรมครูคนตรีไทยต่อการส่งเสริมและพัฒนารายการ เรียนการสอน คนตรีในระบบโรงเรียน ข้อที่มีความถี่สูงสุด คือ การจัดอบรม ประชุม สัมมนา ฝึกซ้อม และ ทำกิจกรรมตามบทบาทของชมรม ได้น้อย เนื่องจากไม่มีเวลา และติดภาระหน้าที่หลัก

4. สมาชิกชมรมครูคนตรีไทยจังหวัดลพบุรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการ ปฏิบัติ กิจกรรมตามบทบาทของชมรมครูคนตรีไทยต่อการส่งเสริมและพัฒนารายการ เรียนการสอน คนตรีในระบบ โรงเรียน ข้อที่มีความถี่สูงสุด คือ ควรจัดให้มีการประชุมสัมมนา หรืออบรม เกี่ยวกับการ พัฒนารายการเรียนการสอนคนตรีในแต่ละด้านอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

สุเมธ สุรินทร์ (2544) ได้ศึกษาสภาพการเรียนการสอนวิชาคนตรีในโรงเรียน ประถมศึกษาเขตตำบลบางพลวง อำเภอบ้านสร้าง จังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัย พบว่า สภาพการเรียนการสอนวิชา คนตรีใน โรงเรียนประถมศึกษาศูนย์ตำบลบางพลวง ด้านลำดับขั้นการสอนวิชา คนตรี ด้านการสอน องค์ประกอบคนตรี ด้านการวัดผลองค์ประกอบคนตรี ด้านการสอนดุริยวรรณ กรรม ด้านการวัดผล ดุริยวรรณกรรม ด้านการสอนทักษะคนตรี ด้านการวัดผลทักษะคนตรี ด้าน การวัดจุดประสงค์ การเรียนรู้วิชาคนตรีในสมุด ป. 02 ด้านการวัดผลวิชาคนตรีโดยใช้แฟ้มสะสม งาน ด้าน ครูภัณฑ์คนตรี และด้านสื่อการสอนวิชาคนตรีมีปัญหา ซึ่งเกิดจากแนวคิดหรือนโยบาย ของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชา คนตรีในโรงเรียนประถมศึกษาศูนย์ตำบลบางพลวง ระบบการบริหาร ระบบการเรียนการสอน และ ครูผู้สอนวิชาคนตรี

ดังนั้น จึงควรแบ่งแนวทางการแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นออกเป็น 2 ระยะ คือแนวทางแก้ไข ปัญหาในระยะสั้นควรกำหนดรายการครุภัณฑ์เครื่องดนตรีและสื่อการสอนวิชา คนตรีไว้ในใบรายการ จัดซื้อวัสดุการศึกษา วัสดุสื่อการสอน เปิดสอนตามศักยภาพจำนวนครู จัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้

เกี่ยวกับการสอนวิชาดนตรี จัดอบรมการเรียนการสอนวิชาดนตรี ในหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง และควรจัดตั้งชมรมครูผู้สอนวิชาดนตรี แนวทางแก้ไขปัญหาระยะยาวควรเปลี่ยนแปลงแนวคิดในการสอนวิชาดนตรีเพื่อความ สนุกสนาน มาเป็นการสอนวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาสติปัญญา สอนเนื้อหาสาระทางดนตรี เปิดสอบ บรรจุครูที่จบวิชาเอกดนตรีศึกษา ยุบรวมโรงเรียนที่มีครูไม่ครบชั้น กำหนดนโยบายในการ ซื้อครุภัณฑ์เครื่องดนตรี และสื่อการสอนตามหลักสูตรให้ชัดเจนและต่อเนื่อง กำหนด ให้วิชาดนตรีศึกษาเป็นสาขาวิชาที่ขาดแคลน

ธนภรณ์ วงศ์คำจันทร์ (2544) ได้ศึกษาปัญหาการสอนวิชาดนตรีศึกษาในรายวิชา ศิลปะกับชีวิตระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี

ผลการศึกษา พบว่า เพศชายกับเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อปัญหาการสอนวิชาดนตรีศึกษาในรายวิชาศิลปะ กับชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ครูผู้สอนวิชาดนตรีศึกษาที่มี ประสบการณ์มากกับประสบการณ์น้อย มีความคิดเห็นต่อปัญหาการสอนวิชาดนตรีศึกษาในรายวิชา ศิลปะกับชีวิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และครูผู้สอนมีวุฒิ กับไม่มีวุฒิต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาการสอนวิชาดนตรีศึกษาในรายวิชาศิลปะกับชีวิตแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัญหาการสอนวิชาดนตรีศึกษาโดยภาพรวมมีปัญหาอยู่ใน ระดับ ปานกลาง พิจารณาเป็นรายด้านในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีปัญหาอยู่ในระดับ ปานกลาง ด้านสื่อการสอนมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการจัดสภาพแวดล้อมมีปัญหาอยู่ใน ระดับปานกลาง

ความคิดเห็นและความต้องการในการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีศึกษาใน รายวิชา ศิลปะกับชีวิต ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี พบว่า โรงเรียน ผู้บริหาร ควรให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ ครูผู้สอนควรมีวุฒิการศึกษา ด้านดนตรี มี ประสบการณ์และเอาใจใส่ในการสอนอย่างจริงจัง นักเรียนควรให้ความเอาใจใส่ในการเรียน และมีความรับผิดชอบในการฝึกซ้อม สื่อการสอนควรจัดหาสื่อการสอนที่ไม่ซ้ำชุด จัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องดนตรีให้เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน การจัดสภาพแวดล้อมควรมีห้องดนตรีที่เป็นเอกเทศไม่ รบกวนการเรียนการสอนวิชาอื่น และส่วนที่สำคัญคือกรมสามัญศึกษาควรให้ความสำคัญต่อการ เรียนการสอนวิชาดนตรีศึกษาเพื่อลดปัญหาด้านยาเสพติดของนักเรียน ปัญหาการชกต่อยกันและ ปัญหาสื่ออาจารย์

อรรถพร ทักษนะ (2545) ได้ศึกษาระดับความคิดเห็นของครูดนตรีไทยในโรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานคร ต่อเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและ วิชาชีพดนตรีไทย ผลการศึกษา พบว่า ครูดนตรีไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศ ชาย มีอายุอยู่ในช่วง 31-40 ปี ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอน 11 ปีขึ้นไป มีวุฒิทางการศึกษา

ด้านดนตรีมากที่สุดมีการรับรู้เรื่องเกณฑ์มาตรฐานมาจากสถาบันศึกษาที่ตนเองจบมามากที่สุด ครูดนตรีไทยส่วนใหญ่เห็นว่าคณะกรรมการผู้จัดทำเกณฑ์มาตรฐานมีความเหมาะสมแล้ว และมีทัศนคติที่ดีต่อเกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทย ครูดนตรีไทยเห็นด้วยว่าเกณฑ์สามารถนำไปปรับใช้กับหลักสูตรได้ เนื้อหาของเกณฑ์มีความสอดคล้องกันในทุกระดับ และมีความคิดเห็นสอดคล้องกับการกำหนดบทเพลงในเกณฑ์มาตรฐานขั้นที่ 4-6 ด้านปีพาทย์ ด้านเครื่องสาย ด้านขับร้อง และด้านทฤษฎีดนตรีไทย

พรเทพ มากะนัคฆ์ (2536) ได้วิจัยคุณลักษณะของครูดนตรีที่พึงประสงค์ ตามบรรณานุกรมของผู้บริหาร โรงเรียน เขตการศึกษา 7 ผลการวิจัย พบว่า

1. การศึกษาคุณลักษณะของครูดนตรีที่พึงประสงค์ ผู้บริหาร โรงเรียนมีบรรณานุกรมดังนี้

1.1 ผู้บริหาร โรงเรียนให้ความสำคัญในระดับสูงสุด คือ ด้านบุคลิกภาพในการเป็นครูดนตรี และด้านมนุษยสัมพันธ์ และระดับสูงคือ ด้านความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ ครูดนตรี ด้านความรู้ความสามารถทางวิชาดนตรี และด้านความรู้ ความสามารถพิเศษ

1.2 ในคุณลักษณะของแต่ละด้านมีลำดับความสำคัญคือ 1) การมีความตรงต่อเวลาและมีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน 2) การยึดมั่นในหลักประชาธิปไตย 3) การมีความรู้ความสามารถ ในการสอนนักเรียนให้มีระเบียบวินัยและเคารพต่อจรรยาบรรณทางดนตรี 4) การมีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ และทักษะทางดนตรีให้กับนักเรียนได้ และ 5) การมีความรู้ความสามารถในการประยุกต์ใช้เครื่องดนตรีหรือเพลงพื้นบ้านมาประกอบ การเรียนการสอนได้

2. การเปรียบเทียบคุณลักษณะของครูดนตรีที่พึงประสงค์ ผู้บริหาร โรงเรียนมีบรรณานุกรมดังนี้

2.1 ผู้บริหาร โรงเรียนมัธยมศึกษาและผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาที่มีบรรณานุกรมเกี่ยวกับคุณลักษณะของครูดนตรี ที่พึงประสงค์ต่างๆ ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2.2 ผู้บริหาร โรงเรียนที่มีประสบการณ์ทางการบริหาร ต่ำกว่า 10 ปี และผู้บริหารที่มีประสบการณ์ทางการศึกษา 10 ปี ขึ้นไป มีบรรณานุกรมเกี่ยวกับคุณลักษณะของครูดนตรีที่พึงประสงค์ ด้าน ความรู้ความสามารถทางวิชาดนตรี ความรู้ความสามารถพิเศษ และความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ครูดนตรี แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชัชวาล มะลิซ้อน (2545) ได้ศึกษาปัจจัยที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเล่นดนตรีไทยในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดน่าน โดยมีผลการศึกษา พบว่า

1. ปัจจัยที่เอื้อต่อความสำเร็จ ระดับมากในการจัดกิจกรรมส่งเสริม การเล่นดนตรีไทย คือ ปัจจัยด้านบุคลากรได้แก่ ปัจจัยด้าน ผู้บริหารสถาน ศึกษา ด้านครูผู้รับผิดชอบดนตรีไทย ด้านนักเรียนและด้านวิทยากรภายนอก ส่วนปัจจัยที่เอื้อต่อความสำเร็จ ระดับปานกลาง ได้แก่ ปัจจัยด้าน ผู้ปกครอง ผู้ให้การนิเทศ คณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน งบประมาณ ห้องดนตรี เครื่องดนตรี การประกวดและการแข่งขัน เวลาในการฝึกซ้อม การได้รับการสนับสนุนจากชุมชนและผู้ปกครอง

2. เปรียบเทียบปัจจัยที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเล่นดนตรีไทย ในโรงเรียน ประถมศึกษา ผลการวิจัย พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ มาก ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเล่นดนตรีไทย คือ ปัจจัยด้านครูผู้รับผิดชอบ กิจกรรมดนตรีไทยมีความรู้ ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ในการเล่น ดนตรีไทย ปัจจัยด้านผู้บริหารให้ขวัญและกำลังใจในการ สนับสนุน ด้านสื่อการสอน ต่อครูผู้รับผิดชอบกิจกรรมดนตรีไทย ปัจจัยด้านนักเรียนมีความรักและศรัทธาในตัวครู และปัจจัยด้านวิทยากรภายนอกมีความรู้ความสามารถด้านดนตรีไทยหลายประเภท และช่วยสอนดนตรีไทยได้

พิทักษ์ เรืองนุ่น (2540) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนดนตรีและ นาฏศิลป์ในโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดสงขลา ผลการวิจัย พบว่า

1. ครูผู้สอนดนตรีและนาฏศิลป์มีปัญหาในการจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

2. ครูผู้สอนดนตรีและนาฏศิลป์มีความต้องการในการจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวมและ รายด้านอยู่ในระดับมาก

3. ครูผู้สอนดนตรีและนาฏศิลป์ที่เป็นเพศชายและเพศหญิงมีปัญหาในการจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูผู้สอนเพศชายมีปัญหามากกว่าครูผู้สอนเพศหญิง ส่วนด้านสื่อ การเรียนการสอน และด้านการสนับสนุนของผู้บริหารมีปัญหาไม่แตกต่างกัน

4. ครูผู้สอนดนตรีและนาฏศิลป์ที่เป็นเพศชายและเพศหญิงมีความต้องการในการจัดการ เรียนการสอน โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

5. ครูผู้สอนดนตรีและนาฏศิลป์ที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีปัญหาในการจัดการ เรียนการสอน โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนมีปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูผู้สอนที่มี ประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี มีปัญหามากกว่าครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ 5 ปีขึ้นไป ส่วนด้านอื่นๆ มีปัญหาไม่แตกต่างกัน

6. ครูผู้สอนคนตรีและนาฏศิลป์ที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีความต้องการในการจัดการเรียนการสอนโดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

7. ครูผู้สอนคนตรีและนาฏศิลป์ที่มีเหตุผลในการสอนต่างกัน มีปัญหาในการจัดการเรียนการสอนโดยภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการสื่อการเรียนการสอน มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูผู้สอนที่โรงเรียนจัดให้สอนมีปัญหามากกว่าครูผู้สอนที่สนใจและสมัครใจสอน ส่วนด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านการสนับสนุนของผู้บริหารนั้นมีปัญหาไม่แตกต่างกัน

8. ครูผู้สอนคนตรีและนาฏศิลป์ที่มีเหตุผลในการสอนต่างกัน มีความต้องการในการจัดการเรียนการสอนโดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

อาภรณ์ สุนประสิทธิ์ (2538) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดโครงการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 5 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สภาพการจัดโครงการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ (สพพ.) ทุกโรงเรียนมีการจัดเตรียมปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคลากร นักเรียน วัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ ห้องพิเศษต่าง ๆ มีการแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานและ ประชาสัมพันธ์ โครงการแก่ครู นักเรียน และผู้ปกครองให้มี ความเข้าใจวัตถุประสงค์และนโยบายของโครงการคัดเลือกนักเรียนเข้าโครงการมีคุณสมบัติตามนโยบายที่กรมสามัญศึกษา กำหนดไว้ ด้านการจัดการเรียนการสอนทุกโรงเรียนได้พัฒนาหลักสูตรใช้เฉพาะในโครงการ โดยปรับกิจกรรมการเรียนการสอนรวมทั้งตัดทอนรายละเอียดที่ซ้ำซ้อน และบูรณาการเนื้อหาวิชา จัดให้นักเรียนศึกษาด้วยตนเองมากขึ้น กำหนดเป็นแผนการเรียนการสอนจนจบหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายใช้เวลา 2 ปี จัดทำแผนการสอน บันทึกการสอนรายวิชา และส่งเสริมการผลิตสื่อการสอนที่เหมาะสม นอกจากนี้มีการพัฒนาครูในโครงการ โดยการนิเทศภายใน ศึกษาดูงาน ซึ่งครูส่วนมากสอนตามความรู้ความสามารถ โดยหัวหน้าหมวดวิชาเป็นผู้พิจารณาคัดเลือก ด้านการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานโครงการ สพพ. มีการประเมินผลระหว่างดำเนินการ เมื่อสิ้นสุดโครงการ และประเมินผลโครงการทั้งหมด เพื่อรายงานผลต่อศึกษานิเทศก์ เขตการศึกษา 5

2. ปัญหาการจัดโครงการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนที่มี ความสามารถพิเศษ (สพพ.) ปัญหาที่พบมาในการจัด โครงการ สพพ.ได้แก่ ขาดการวิเคราะห์ความพร้อมของปัจจัยด้านบุคลากร นักเรียน และวัสดุอุปกรณ์ การประชาสัมพันธ์โครงการยังกระทำไม่ได้ไม่ทั่วถึง ขาดการอบรมแบบ

เข้มแก่ครูในเรื่องการจัดการเรียนการสอนและเทคนิควิธีสอนนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ปัญหาสำคัญประการหนึ่งคือ ครูไม่เพียงพอและไม่ต้องการ เพิ่มภาระงานมากขึ้น ส่วนปัญหาการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงาน โครงการนั้น เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลยังไม่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม นักเรียนในโครงการส่วนมากได้แสดงความคิดเห็นว่าโครงการ สพพ.เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เป็นประโยชน์ต่อเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางการเรียน ซึ่งควรพัฒนาและดำเนินการต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดและครูผู้สอนที่เห็นว่าโครงการ สพพ. มีประโยชน์ต่อการพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางการเรียน แต่ควรให้การสนับสนุนและกำหนดแนวปฏิบัติอย่างชัดเจน โดยเฉพาะด้านบุคลากร

อนันต์ ชันวรกีรชกิจ (2536) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนนาร่องใน โครงการส่งเสริมและพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษในการเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา

ผลการวิจัย พบว่า สภาพที่มีผู้ระบุสูงสุดคือ ด้านการวางแผนงานวิชาการ ไม่มีการระบุเกี่ยวกับโครงการ สพพ. ไว้ในแผนภูมิโครงสร้างงาน วิชาการมีการแยกและจัดทำระเบียบและแนวปฏิบัติหลักสูตร แผนการเรียน และตารางสอน รวมทั้งโครงการสนับสนุนโครงการ สพพ.ขึ้น โดยเฉพาะ ด้านการพัฒนาและส่งเสริมทางวิชาการ มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอน การสอนซ่อมเสริม การจัดกลุ่มวิชาเลือกต่างจากวิธีการสอนปกติโดยนักเรียนศึกษาด้วยตนเองมากขึ้น เปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมตามความสนใจ มีการพัฒนาครูโดยจัดแยกเฉพาะครูในโครงการพิเศษภายใน ด้านการจัดการเรียนการสอน มีการจัดทำแผนการสอน บันทึกการสอนรายวิชา การจัดครูเข้าสอน และกำหนดคาบ การสอนต่างจากที่ปฏิบัติอยู่ปกติ มีการส่งเสริม การผลิตสื่อ การนิเทศโดยให้ ศึกษาดูงาน ครูส่วนมากได้สอนตรง ความรู้ความสามารถโดยหัวหน้าหมวดวิชาเป็นผู้คัดเลือก

ด้านการประเมินผลงานวิชาการ มีการติดตามประเมินผลเมื่อสิ้นการดำเนินการ มีการรายงานผลและนำผลไปปรับปรุงการเรียนการสอน ปัญหาที่ระบุสูงสุดในแต่ละด้าน ได้แก่ ขาดการวิเคราะห์ปัญหาความ จำเป็นในการทำโครงการ การจัดทำแผนการเรียนยังสำรวจความเห็นนักเรียนไม่ทั่วถึง ขาดการอบรมแบบเข้มให้กับครูในเรื่องเทคนิควิธีสอนนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ขาดเอกสารวิชาการที่หน่วยงานภายนอกผลิตให้ครู ศึกษาด้วยตนเอง ห้องเรียนพิเศษเฉพาะไม่เหมาะสมและการให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแก่ครู-อาจารย์ไม่ทั่วถึง ไม่มีแนวทางการประเมิน ผลกิจกรรมที่ชัดเจน ครูไม่ต้องการมีภาระการสอนเพิ่มมากขึ้น เครื่องมือในการประเมินผลการปฏิบัติงานยังไม่เหมาะสม

พงศ์เทพ จิระไร (2538) ได้ศึกษาการประเมินโครงการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผลการประเมินกระบวนการดำเนินโครงการ พบว่า โครงการมีความพร้อมในการดำเนินการในด้านต่างๆ มาก มีเพียงบางโรงเรียนประสบปัญหาในด้านจำนวนนักเรียนได้ไม่ตามเป้าหมาย นักเรียนในโครงการทุกคนมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ของโครงการ ด้านผู้บริหารมีความพร้อมในการดำเนินงานตามโครงการมาก ส่วนด้านอาหารมีความพร้อมในการสอนมากแต่พบว่า มีอาจารย์ประมาณเพียงครึ่งหนึ่งที่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของโครงการ ด้านการรับนักเรียนเข้าโครงการ พบว่า ทุกโรงเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในโครงการ

ในด้านการบูรณาการจุดประสงค์และเนื้อหาการเรียนการสอนนั้นพบว่า มีอาจารย์จำนวนน้อยที่บูรณาการ เนื้อหาอย่างแท้จริงในด้านการจัดการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยภาพรวมมีการใช้วิธีการดังกล่าวอย่างเต็มรูปแบบจำนวนน้อย สำหรับด้านผลผลิตโครงการประสบผลสำเร็จสูง โดยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า มีระดับเกรดเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนปกติ อัตราการสำเร็จการศึกษาได้ตามเกณฑ์ และพบว่า นักเรียนในโครงการมีอัตราความสำเร็จในการศึกษาต่อสูง แต่อย่างไรก็ตาม โครงการมีอัตราประสิทธิภาพทางการศึกษาค่าต่ำกว่าเกณฑ์ และอัตราการสูญเปล่าทางการ ศึกษาสูงกว่าเกณฑ์ ในด้านปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า มีปัจจัยด้านคุณภาพการสอน ประสิทธิภาพการสอน และการจัดระบบการเรียนการสอน ความคาดหวังของนักเรียนในการศึกษาต่อ และด้านทักษะการเรียนของนักเรียน

บุญส่ง ล้อประกานต์สิทธิ์ (2545) ได้ศึกษาการบริหารจัดการการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ผลการวิจัย พบว่า แนวทางในการบริหารจัดการการศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถ จากการจัดสัมมนา กลุ่มโดยฝ่ายบริหารและอาจารย์ผู้สอน มีแนวทางดังนี้

1. ด้านหลักสูตร จัดการศึกษาให้สอดคล้องกับศักยภาพ ความต้องการของนักเรียนจัดเนื้อหาให้ยากและท้าทาย มีการเชื่อมโยงบูรณาการหลายๆ วิชาเข้าด้วยกัน โรงเรียนเปิดวิชาเลือกที่หลากหลาย เน้นกระบวนการคิดระดับสูง เปิดกิจกรรมที่หลากหลาย เน้นการพัฒนาสมองทุกส่วน
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน เชิญผู้เชี่ยวชาญพิเศษ หรือวิทยากรในท้องถิ่น มีการจัดการเพิ่มประสิทธิภาพ ขยายกิจกรรมในหลักสูตร ให้กว้างและลึกซึ้งขึ้น การขยายหลักสูตร จัดโปรแกรมการศึกษานอกหลักสูตร การลดระยะเวลาเรียน การจัดตารางสอนเอื้อให้มีชั่วโมงว่าง
3. ด้านบุคลากร ผู้บริหารและครูสอน ผู้บริหารและอาจารย์ให้ความสนใจกับความมุ่งมั่น ในความสำเร็จ ผู้บริหารส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอนได้มีการพัฒนาตนเอง อาจารย์ผู้สอนมี

กระบวนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเรียนรู้เป็นกลุ่ม คณะครู-อาจารย์ให้ความช่วยเหลือดูแลนักเรียนเป็นรายบุคคล

4. ด้านสื่อ อุปกรณ์ งบประมาณจัดหาเงินทุนจากเงินงบประมาณท้องถิ่น สมาคมผู้ปกครอง ครู และนักเรียนเก่ากาญจนนาคราะห์ เพิ่มแหล่งเรียนรู้ในการค้นคว้าเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

เพลินดา ประดับสุข (2542) ได้ศึกษาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในโครงการศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพ เด็กและเยาวชน ผลการวิจัย พบว่า

1. ด้านบุคลากรทางการศึกษา พบว่าผู้บริหารสถานศึกษามีบทบาทในการกำหนดนโยบาย มาตรการ กำกับดูแล อำนาจความสะดวก สร้างขวัญและกำลังใจ ติดตามและประเมินผล ปรับปรุง แก้ไขและพัฒนาการจัดการศึกษา มีการคัดเลือกและพัฒนาครูผู้สอน โดยวิธีการสอบข้อเขียน การ สัมภาษณ์ และจัดให้มีการประชุม อบรมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ส่วนคุณลักษณะครูประจำศูนย์วิทย์พัฒนาใช้หลักเกณฑ์เดียวกับการคัดเลือกครูผู้สอน โดยเน้นความสามารถพิเศษเกี่ยวกับการพัฒนานวัตกรรม สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน

2. ด้านครอบครัว พบว่า ผู้ปกครองทำตนเป็นต้นแบบในการอบรมเลี้ยงดูบุตรในแต่ละวัน จะให้เวลาร่วมกิจกรรมกับบุตรตั้งแต่ 3 ชั่วโมงขึ้นไป ให้อิสระ ให้กำลังใจ คอยแนะนำช่วยบุตร โดยนำบุตรไปเรียนรู้หาประสบการณ์ในสิ่งที่สนใจ และบุคคลที่บุตรสนใจเป็นพิเศษ จัดให้มีการเรียนพิเศษนอกเวลาเรียน และให้ความร่วมมือกับสถานศึกษา

3. ด้านการบริหารจัดการทางการศึกษา พบว่า การพัฒนาหลักสูตรมีความแตกต่างจากหลักสูตร ปกติ มีการร่วมมือกันระหว่างผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และเน้นการลงมือปฏิบัติจริง ใช้เทคนิควิธีการสอนที่หลากหลาย การใช้สื่อการเรียนการสอน มีการปรับปรุงให้ทันสมัย การวัดผลประเมินผลใช้วิธีการพิจารณาหลายวิธีร่วมกัน สำหรับการแนะแนวให้ครูประจำชั้นทำหน้าที่แนะแนวในตอนเช้าก่อนเข้าชั้นเรียน ส่วนครูแนะแนวทำหน้าที่ ศึกษาเป็นรายกรณี และด้านสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นการเรียนรู้นั้นมีการจัดสื่อและกิจกรรมต่างๆ ทั้งภายในชั้นเรียนและภายนอกชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องตามอัธยาศัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในเขตกรุงเทพมหานคร ครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร นิตยสาร วารสาร และสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ รวมถึงการค้นคว้าข้อมูลจากสื่อสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ โดยการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participation observation) และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview) ซึ่งมีขั้นตอน และรายละเอียดของการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้บริหารโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร ผู้สอน ผู้เรียน ผู้ปกครอง และผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง ได้กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย ประกอบด้วย

ผู้บริหาร 1 คน ผู้สอน 25 คน ผู้เรียน 60 คน โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครอง นักเรียน จำนวน 5 คนนั้นเลือกมาตามประเภทของเครื่องดนตรี คือ เครื่องดีด เครื่องสี เครื่องตี เครื่องเป่า และเปียโน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คนนั้นผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกไว้ว่า จะต้องเป็นผู้ที่มีประสบการณ์จัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี หรือเป็นผู้ที่เคยทำหน้าที่ในการบริหารงานในโรงเรียนสอนดนตรีมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี

3.2 เครื่องมือได้แก่แบบสัมภาษณ์

การสร้างเครื่องมือสำหรับการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ของแบบสัมภาษณ์ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมในวัตถุประสงค์ของงานวิจัยเกี่ยวกับสภาพการจัดการศึกษาของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร โดยแยกออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านอาคารสถานที่ ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน และด้านผู้เรียน แล้วนำไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อให้คำแนะนำ จากนั้นนำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เรียบร้อยแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบหาคุณภาพความตรงของเครื่องมือ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

- 1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พันธ์ศักดิ์ พลสารรัมย์ ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 2) อาจารย์โชติ แยมแสง อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- 3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์สินธรวา คามดิษฐ์ รองผู้อำนวยการฝ่ายบริหารการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

- 1) รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร จากเอกสาร นิตยสาร วารสาร และสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ รวมถึงการค้นคว้าข้อมูลจากสื่อสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์
- 2) การสังเกตแบบมีส่วนร่วมโดยสังเกตวิธีการสอนและการเรียนเป็นเวลา 10 สัปดาห์ในห้องเรียนของการสอนเครื่องดนตรีแต่ละประเภท และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้ คือ ผู้บริหาร 1 คน ผู้สอน 25 คน ผู้เรียน 60 คน ผู้ปกครอง 5 คน และผู้เชี่ยวชาญ 5 คน

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมด้วยวิธีการต่างๆ มาจำแนกประเภท และจัดเรียงอย่างเป็นระบบ แยกแยะองค์ประกอบและเงื่อนไขต่างๆ การจัดหมวดหมู่ของข้อมูลที่เหมือนกันไว้ด้วยกัน เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูลต่างๆ เมื่อผู้ศึกษาได้ตรวจสอบข้อมูลที่ได้มาว่าเพียงพอ ถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์ มีคุณภาพและสามารถตอบวัตถุประสงค์ของการศึกษาได้ จึงนำข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดและวัตถุประสงค์ที่ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตเอาไว้

3.5 นำเสนอผลการศึกษา

ผู้ศึกษานำเสนอข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analysis Descriptive) โดยการนำเสนอข้อมูลตามสภาพการจัดการของโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร ซึ่งผลการศึกษามี 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สภาพและปัญหาการจัดการศึกษาของโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 เนื้อหาสาระจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participation observation) และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview)

แล้วนำเสนอในเชิงพรรณนาเพื่อให้เห็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาการจัดการศึกษาของ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร

บทที่ 4

สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการศึกษาของโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร และเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านดนตรีศึกษาทั้งดนตรีไทยและสากลต่อไป

โดยผลการศึกษาจำแนกออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สภาพและปัญหาการจัดการศึกษาของโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 เนื้อหาสาระจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participation observation) และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview)

ตอนที่ 1 การจัดการศึกษาของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร

กรุงเทพมหานครได้จัดตั้งโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร ขึ้นตั้งแต่ปี 2549 ปัจจุบันเปิดสอนหลักสูตรดนตรีต่อเนื่อง 3 ปี ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 สาขา ดนตรีไทย และสาขาดนตรีสากลในรูปแบบดนตรีคลาสสิก จำนวนนักเรียนปี 2549 จำนวน 30 คน และปี 2550 จำนวน 60 คน

โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครในปัจจุบันนั้นจัดตั้งขึ้นในบริเวณอาคารกีฬาเวสน์ 2 ของสนามกีฬาไทย-ญี่ปุ่น (ดินแดง) ในลักษณะการขอใช้พื้นที่ชั่วคราว สำหรับจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีแก่ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งได้มีการคัดเลือกจากโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครโดยกองการสังคีต สังกัดสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานครเป็นผู้คัดเลือก สำหรับโครงสร้างการบริหารงานของโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร นั้นประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูผู้สอน และฝ่ายต่างๆ

1. ด้านอาคารสถานที่

ในการจัดโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้น ได้มีการจัดการเรียนรู้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน อุปกรณ์การเรียนรู้ ได้แก่ หนังสือแบบฝึกหัด และหนังสือบทเพลงต่างๆ สื่อการเรียนรู้จาก ซีดี เว็บไซต์ แหล่งเรียนรู้บุคคล จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านดนตรีและการขับร้อง ถ่ายทอดประสบการณ์แก่ผู้เรียน เป็นต้น

สำหรับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนี้คือ การจัดการศึกษาในด้านอาคารสถานที่ยังไม่มีความพร้อม เนื่องจากการเรียนการสอนวิชาดนตรีที่เน้นการปฏิบัตินั้น การมีห้องซ้อมที่เป็นสัดส่วน มีระบบการเก็บเสียงที่ดีไม่มีเสียงรบกวนจากภายนอก หรือแม้แต่เสียงจากภายนอกที่เข้ามา รบกวนขณะเวลาฝึกซ้อมเป็นสิ่งสำคัญมาก ทำให้การเรียนการสอนมีอุปสรรค เช่น ขณะที่นักเรียนกำลังเรียนสีไวโอลินอยู่ ก็จะมีเสียงนักเรียนวิชาทดลองซ้อมตีกลองเสียงดังมากลบเสียงไวโอลินและเสียงครูผู้สอน จนต้องใช้วิธีให้นักเรียนเล่นดนตรีเบาๆ เป็นต้น

2. ด้านหลักสูตร

2.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นจะมุ่งพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และพื้นฐานในการพัฒนาเพื่อประกอบอาชีพ จึงได้กำหนดจุดมุ่งหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดลักษณะอันพึงประสงค์ คือ เป็นผู้ที่มีความรู้และทักษะด้านดนตรีไทย ดนตรีสากลและการขับร้อง มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและวิทยาการสมัยใหม่ทางด้านดนตรี รวมถึงการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และเพื่อปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดสุนทรียภาพ จินตนาการ ตลอดจนคุณริยางคศิลป์ทั้งทางไทยและสากล และมีความเป็นผู้นำทางดนตรี

2.2 คุณภาพของผู้เรียนที่พึงประสงค์

1. มีความรู้ทักษะทางดนตรี สามารถนำเสนอผลงานทางดนตรีทั้งดนตรีไทย ดนตรีสากล หรือการขับร้องจากการเรียน นำเสนอผลงานต่อสาธารณชนได้
2. สร้างสรรค์ผลงานตามจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง
3. เป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม มีวินัยในตนเอง รู้จักหน้าที่ ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ
4. สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
5. มีสุนทรียภาพทางด้านดนตรีและการขับร้อง

2.3 โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตรการดนตรีสำหรับผู้เรียนช่วงชั้นที่ 2 คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6
จัดเวลาเรียนทั้งหมด 240 คาบต่อภาคการเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วย

วิชาทฤษฎีดนตรีไทย หรือดนตรีสากล	80 คาบต่อภาคเรียน
วิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย ขับร้องไทย ดนตรีสากล	80 คาบต่อภาคเรียน
วิชาการพัฒนาโสตประสาท	80 คาบต่อภาคเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วย

วิชาทฤษฎีดนตรีไทย ดนตรีสากล	80 คาบต่อภาคเรียน
วิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย ขับร้องไทย ดนตรีสากล	80 คาบต่อภาคเรียน
วิชาการพัฒนาโสตประสาท	40 คาบต่อภาคเรียน
การขับร้องประสานเสียง	40 คาบต่อภาคเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วย

วิชาทฤษฎีดนตรีไทย ดนตรีสากล	40 คาบต่อภาคเรียน
วิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย ขับร้องไทย ดนตรีสากล	80 คาบต่อภาคเรียน
วิชาการพัฒนาโสตประสาท	40 คาบต่อภาคเรียน
การขับร้องประสานเสียง	40 คาบต่อภาคเรียน
คอมพิวเตอร์ดนตรี	40 คาบต่อภาคเรียน

2.4 การจัดการเรียนรู้และสื่อที่ใช้สอน

1) การจัดการเรียนรู้

สำหรับการจัดการเรียนรู้นั้นจัดแบ่งออกเป็น 2 สาขา ประกอบด้วย

1. สาขาดนตรีไทยและขับร้องไทย
2. สาขาดนตรีสากล

จัดการเรียนการสอนทั้งด้านทฤษฎีและการปฏิบัติ เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง โดยมีครูผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีให้คำแนะนำ และดูแลอย่างใกล้ชิด ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงผลงานต่อสาธารณชน

2) สื่อที่ใช้สอน

สื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แยกได้เป็นเครื่องดนตรีไทย และเครื่องดนตรีสากล ดังต่อไปนี้

เครื่องดนตรีไทย

1. ระนาดเอก
2. ระนาดทุ้ม
3. ฉิ่งวงใหญ่ หรือฉิ่งวงเล็ก
4. ซอด้วง หรือซออู้
5. จะเข้
6. ขลุ่ย หรือปี่
7. เครื่องหนัง

เครื่องดนตรีสากล

1. เปียโน
2. กีตาร์
3. เบส
4. กลอง
5. ฟลูท
6. ไวโอลิน
7. คลาริเน็ต
8. ทรัมเป็ต

อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน

ดนตรีไทย

1. ฉิ่ง
2. กรับพวง
3. กลองแขก

ดนตรีสากล

1. เครื่องเทียบเสียง
2. เครื่องกำหนดจังหวะ
3. เครื่องขยายเสียง
4. ไมโครโฟน
5. แสตนด์ไม้ค
6. คอมพิวเตอร์
7. เครื่องเคาะจังหวะ
8. แผ่นซีดี และดีวีดี

ส่วนการวัดและประเมินผลนั้นจะประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพแท้จริง มีการติดตามประเมินผลตามมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระดนตรีตามความถนัดของผู้เรียน โดยประเมินผลระหว่างเรียนร้อยละ 70 และประเมินผลรวบยอดปลายภาคเรียนร้อยละ 30 ซึ่งประเมินโดยครูผู้สอน

สำหรับปัญหาในด้านหลักสูตร พบว่า ไม่สอดคล้องกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของโครงการเท่าที่ควร โดยเฉพาะในเรื่องของสาระการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ไม่ได้ตอบสนองต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะทางดนตรีไทยในแบบอนุรักษ์ (ดนตรีไทยเดิม) และทักษะทางดนตรีสากลในแบบคลาสสิก (Classical Music) โดยเฉพาะด้านดนตรีคลาสสิกจะต้องมีรูปแบบของการเรียนการสอนที่เป็นแบบแผนซึ่งหลักสูตรไม่ชัดเจน ทำให้ครูผู้สอนไม่ได้ดำเนินการสอนไปในทิศทางเดียวกัน

3. ด้านผู้สอน

ครูผู้สอนทุกคนมีวุฒิทางการศึกษาขั้นต่ำอยู่ในระดับปริญญาตรีจากสาขาวิชาครุศาสตร์ และสาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญด้านดนตรีโดยตรง

สำหรับปัญหาที่เกิดขึ้นกับการจัดการเรียนการสอนในด้านผู้สอน พบว่า ครูทุกคนจบการศึกษาด้านดนตรีอย่างต่ำชั้นปริญญาตรี หากแต่ครูผู้สอนบางคนไม่ได้จบการสอนดนตรีโดยตรง เพราะการหาครูผู้สอนที่จบการสอนดนตรีโดยตรงนั้นเป็นสิ่งที่ยากมาก

4. ด้านผู้เรียน

ปี พ.ศ. 2550 โครงการโรงเรียนการดนตรีกรุงเทพมหานคร มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 จำนวนทั้งหมด 60 คน เนื่องจากเปิดทำการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2549 เป็นปีแรก และจะมีการรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษเพิ่มอีก 30 คนในปีการศึกษา 2551

สำหรับในการสอบคัดเลือกผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษนั้น ทางกองการสังคีต สังกัดสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร ได้ส่งข้าราชการในหน่วยงานไปทำการคัดเลือกนักเรียนจากโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยโรงเรียนในสังกัดแต่ละแห่งจะต้องนำเสนอรายชื่อของผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษในด้านดนตรีประเภทต่างๆ มาให้กับทางกองการสังคีต และนัดหมายให้ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านต่างๆ ดังกล่าวได้มาแสดงความสามารถต่อหน้าเจ้าหน้าที่ของทางกรุงเทพมหานครในวันและเวลาที่ได้นัดหมายเอาไว้

ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านผู้เรียนนั้น พบว่า การคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษเพื่อเข้ามาเรียนในโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้น ครูผู้สอนไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการคัดเลือกแต่อย่างใด นอกจากนั้นยังไม่มีการใช้คู่มือการสำรวจแวວความสามารถพิเศษเพื่อใช้ประกอบการสำรวณักดนตรี หรือวัดความสามารถในการรับรู้ทางเสียงเข้ามาช่วยในการคัดเลือก จึงทำให้ไม่ได้เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางดนตรีที่แท้จริงมาเข้าเรียนในโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี

ตอนที่ 2 เนื้อหาสาระจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participation observation)

และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview)

1. การสังเกตแบบมีส่วนร่วม

จากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมของผู้วิจัยเพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร ได้ขอใช้สถานที่จัดการเรียนการสอนชั่วคราว ณ สนามกีฬาเวสน์ 1 ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยบริเวณระเบียงปีกซ้ายของสนามกีฬาเวสน์ 1 จะใช้ทำการเรียนการสอนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล โดยเฉพาะเครื่องมือที่มีเสียงดังก็จะไปอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน เพื่อให้เสียงเครื่องดนตรีแต่ละชนิดไม่กลบกันเองจนทำการเรียนการสอนไม่รู้เรื่อง และได้อนุมัติให้ใช้ห้องนักกีฬาภายในเป็นห้องเก็บเครื่องดนตรี อุปกรณ์ สื่อสำหรับการเรียนการสอน และใช้เป็นห้องเรียนในบางวิชาที่ไม่

สามารถมีเสียงรบกวนจากภายนอก เช่น เปียโน คนตรีไทย ขั้บร้องประสานเสียง การพัฒนาโสตประสาท จำนวน 2 ห้อง

ส่วนการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย แต่ละเครื่องมือก็จะทำการเรียนการสอนตามระเบียบหรือโถงที่ว่างข้างๆห้องเก็บเครื่องดนตรีไทยใกล้ห้องพักนักกีฬา ซึ่งไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและวิชาที่ทำการเรียนการสอนในปัจจุบัน ทำให้เกิดความแออัดยัดเยียด เกิดภาวะของเสียงรบกวนทำให้การเรียนการสอนลดประสิทธิภาพลงไป

2. การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้บริหาร 1 คน ผู้สอน 25 คน ผู้เรียน 60 คน ผู้ปกครอง 5 คน และผู้เชี่ยวชาญ 5 คน จำนวนทั้งสิ้น 96 คน

1. ด้านอาคารสถานที่

ความคิดเห็นของผู้บริหาร พบว่า สถานที่ตั้งไม่มีความเหมาะสมกับลักษณะของการเปิดสอนหลักสูตรด้านดนตรีสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้เลย อีกทั้งวัสดุอุปกรณ์ก็ไม่เอื้ออำนวยในการศึกษา เนื่องจากค้อยคุณภาพเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลให้การนำไปใช้งานจริงได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ ผู้เรียนบางคนก็มีสิทธิ์ที่เล็กกว่าอุปกรณ์เหล่านั้นจึงทำให้เรียนได้ไม่เต็มที่ และที่สำคัญก็คือทำเลที่ตั้งซึ่งใช้บริเวณอาคารกีฬาเวสน์ 2 ของสนามกีฬาไทย-ญี่ปุ่น (ดินแดง) นั้นไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะมีเสียงรบกวนจากการเล่นและการเชียร์กีฬาเข้ามารบกวนสมาธิผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา

ความคิดเห็นของผู้สอน พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ (ความถี่ 17 คน) เห็นว่า ทำเลที่ตั้งนั้นสะดวกสบายในการเดินทาง แต่สถานที่ตั้งนับว่าไม่มีความเหมาะสมเนื่องจากเป็นสถานที่ของสนามกีฬา ซึ่งจะมีเสียงดังอีกทีก็ตลอดเวลา ทำให้ผู้เรียนขาดสมาธิในการฝึกฝน เพราะการเรียนวิชาดนตรีจำเป็นจะต้องใช้สมาธิเป็นอย่างสูง (ความถี่ 23 คน)

ความคิดเห็นของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ (ความถี่ 46 คน) เห็นว่า ห้องเรียนและอาคารเรียนไม่มีความเหมาะสมเนื่องจากคัดแปลงมาจากอาคารกีฬา ทำให้ไม่สามารถจัดการเรียนการสอนได้ดีเหมือนกับโรงเรียนดนตรีโดยทั่วไป อีกทั้งบริเวณดังกล่าวนี้เป็นพื้นที่โล่งทำให้สัตว์ปีกและแมลงบินได้เข้ามารบกวนสมาธิในการเรียนอยู่เป็นประจำ (ความถี่ 33 คน)

ส่วนทางด้านบรรยากาศในห้องเรียนนั้นผู้เรียนส่วนใหญ่ (ความถี่ 43 คน) เห็นว่า มีความคับแคบมากเนื่องจากห้องเรียนมีขนาดเล็กไม่เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนที่มีมาก รวมทั้งการมี

อุปกรณ์ประกอบการเรียนที่ไม่เหมาะสมกับขนาดตัวของผู้เรียน ส่งผลให้การเคลื่อนไหวในการทำกิจกรรมต่างๆ เป็นไปด้วยความยากลำบาก และการใช้รถโดยสารที่เป็นรถตู้ขนาดเล็กสำหรับรับ-ส่งผู้เรียนจากโรงเรียนต้นสังกัดนั้น มีสภาพที่คับแคบมาก ทำให้เกิดความอึดอัดในการเดินทาง และมีอากาศร้อนอบอ้าว (ความถี่ 53 คน)

ความคิดเห็นของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ (ความถี่ 4 คน) เห็นว่า สถานที่ที่มีความคับแคบไม่เหมาะสมสำหรับการจัดการศึกษาด้านดนตรี แต่การเดินทางมีความสะดวกสบายเนื่องจากตั้งอยู่กลางใจเมือง และขึ้นชมการให้บริการรถรับ-ส่งระหว่างโรงเรียนต้นสังกัดของผู้เรียนและที่ตั้งโรงเรียนดนตรี (ความถี่ 2 คน)

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญ (ความถี่ 5 คน) เห็นว่า การจัดการด้านสถานที่และห้องเรียนรวมทั้งวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนนั้น ไม่มีความเหมาะสมทั้งสิ้น เพราะใช้บริเวณสนามกีฬาเป็นที่ทำการเรียนการสอนซึ่งคับแคบและไม่ถูกกาลเทศะ อุปกรณ์ส่วนใหญ่ที่ใช้จะมีขนาดใหญ่โตกว่าตัวผู้เรียนจนอาจทำให้ประสิทธิภาพในการรับรู้ลดลงไป (ความถี่ 3 คน)

สรุปได้ว่า ด้านอาคารสถานที่นั้นสถานที่ตั้งไม่มีความเหมาะสมกับลักษณะของการเปิดสอนหลักสูตรด้านดนตรีสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เพราะใช้ที่บริเวณอาคารกีฬาเวสน์ 2 ของสนามกีฬาไทย-ญี่ปุ่น (ดินแดง) เพราะมีเสียงรบกวนจากการเล่นและการเชียร์กีฬาเข้ามารบกวนสมาธิผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งวัสดุอุปกรณ์ก็ไม่เอื้ออำนวยในการศึกษา เนื่องจากค้อยคุณภาพเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลให้การนำไปใช้งานจริงได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ

กลุ่มตัวอย่างบางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยมองว่า จุดเด่น คือ ท่าเลที่ตั้งที่สะดวกสบายในการเดินทางเป็นอย่างดี และขึ้นชมการให้บริการรถรับ-ส่งระหว่างโรงเรียนต้นสังกัดของผู้เรียนและที่ตั้งโรงเรียนดนตรี

2. ด้านหลักสูตร

ความคิดเห็นของผู้บริหาร พบว่า โรงเรียนไม่มีหลักสูตรที่แน่ชัด กล่าวคือ ยังไม่เป็นมาตรฐานเดียวกันเนื่องจากในการจัดการสอนนั้นจะมอบให้ครูผู้สอนเป็นผู้เขียนแผนการสอนขึ้นมาใช้เอง เช่นเดียวกับด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่ยังไม่มีระบบการประเมินที่เป็นมาตรฐานชัดเจนน่าเชื่อถือ สำหรับจุดเด่นของโรงเรียนก็คือ การสอนแบบตัวต่อตัว ซึ่งเทียบเท่ากับโรงเรียนดนตรีเอกชนชั้นนำในประเทศได้ หากแต่ที่นี้ให้บริการสอนแบบไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ

ความคิดเห็นของผู้สอน พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ (ความถี่ 23 คน) เห็นว่า การจัดทำหลักสูตรยังไม่มีความเหมาะสมมาเป็นต้นแบบ แต่ผู้สอนทุกคนจะต้องเขียนแผนการสอนกัน

ขึ้นมาเอง ซึ่งยังไม่มีเกณฑ์การประเมินผลอย่างเป็นทางการว่าเป็นระบบว่าหลักสูตรดังกล่าวนั้นมีความเหมาะสมกับผู้เรียนซึ่งเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือไม่ รวมถึงสื่อประกอบการเรียนการสอนที่ยังไม่มีความเหมาะสมกับผู้เรียนเช่นเดียวกัน

ความคิดเห็นของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ (ความถี่ 45 คน) เห็นว่า หลักสูตรที่ใช้ศึกษาวิชาดนตรีอยู่นั้นมีความเหมาะสมดีแล้ว แต่ไม่สามารถเปรียบเทียบข้อดีข้อด้อยระหว่างโรงเรียนกับโรงเรียนดนตรีของเอกชนได้ เนื่องจากส่วนใหญ่ผู้เรียนยังไม่เคยเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรีเอกชนดังกล่าว แต่ความประทับใจที่มีต่อโรงเรียนดนตรีแห่งนี้ก็คือการมีรถรับส่งระหว่างโรงเรียนดนตรีกับโรงเรียนต้นสังกัดของตน (ความถี่ 32 คน)

ความคิดเห็นของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ (ความถี่ 3 คน) เห็นว่า หลักสูตรที่ใช้มีความเหมาะสมในระดับหนึ่ง เพราะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาในด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญาได้ดีกว่าตอนที่ยังไม่ได้เข้ามาเรียนที่นี่ เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับโรงเรียนดนตรีของภาคเอกชน พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ชื่นชมการจัดการเรียนการสอนของที่นี่มากกว่าเพราะสอนตัวต่อตัวและไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ เพิ่มขึ้นเหมือนกับโรงเรียนดนตรีเอกชนทั่วไป

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ (ความถี่ 4 คน) เห็นว่า ไม่เหมาะสมเพราะเป็นหลักสูตรที่ไม่มีคะแนนชัดในลักษณะการบูรณาการระหว่างเนื้อหาวิชา อีกทั้งครูผู้สอนที่มีอยู่นั้นจะทำการสอนตามความถนัดของตนเอง (ความถี่ 5 คน)

สรุปได้ว่า ด้านหลักสูตรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มองว่า หลักสูตรดังกล่าวยังไม่เป็นมาตรฐานเดียวกันเนื่องจากในการจัดการสอนนั้นจะมอบให้ครูผู้สอนเป็นผู้เขียนแผนการสอนขึ้นมาใช้เอง จึงขาดความสมบูรณ์ในลักษณะการบูรณาการเนื้อหาวิชาาร่วมกัน เช่นเดียวกับด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่ยังไม่มีระบบการประเมินที่เป็นมาตรฐานชัดเจนน่าเชื่อถือ

3. ด้านผู้สอน

ความคิดเห็นของผู้บริหาร พบว่า ส่วนใหญ่จัดการเรียนการสอนได้ดี แต่ยังคงมีผู้สอนบางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยเท่านั้นที่จบไม่ตรงกับเนื้อหาที่กำลังสอน อีกทั้งมีครูผู้สอนบางส่วนที่ไม่ได้มาสอนเต็มเวลา เพราะต้องสอนประจำที่สถานศึกษาอื่น ดังนั้นในด้านของความทุ่มเทให้การสอนจึงไม่เต็มที่เท่าที่ควร

ความคิดเห็นของผู้สอน พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ (ความถี่ 21 คน) เห็นว่า ครูผู้สอนด้วยกันส่วนใหญ่จะมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน แต่กับบรรดาครูในโรงเรียนต้นสังกัดนั้นนับว่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับที่น้อยมาก (ความถี่ 16 คน) โดยจะมีพบปะกันบ้างก็ในเวลาที่มีกิจกรรมร่วมกันเท่านั้น สิ่งที่ครูส่วนใหญ่เกิดความกังวลก็คือ (ความถี่ 19 คน) การจัดการเรียน

การสอนที่ขาดการประเมินผลที่เป็นระบบชัดเจน ทำให้ไม่สามารถรู้ถึงประสิทธิภาพในการสอนของครูผู้สอนได้

ความคิดเห็นของผู้เรียน พบว่า ครูส่วนใหญ่เน้นเอาใจใส่ผู้เรียนเป็นอย่างดี (ความถี่ 36 คน) และสอนได้อย่างเข้าใจ สนุกสนาน ไม่เครียด (ความถี่ 24 คน) แต่ยังคงมีครูบางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยที่ขาดสอน หรือมาสายเป็นบางครั้ง (ความถี่ 13 คน)

ความคิดเห็นของผู้ปกครอง พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่มีชื่อเสียงมาจากโรงเรียนคนตรีเอกชน (ความถี่ 4 คน) และผู้ปกครองส่วนใหญ่เคยได้รู้จักกับครูผู้สอนในเวลาที่มิกิจกรรมต่างๆ เช่น ในวันปฐมนิเทศ หรือวันที่เปิดการแสดงใหญ่ของผู้เรียน เป็นต้น (ความถี่ 3 คน)

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ (ความถี่ 3 คน) เห็นว่าครูผู้สอนที่มีอยู่นั้นสามารถที่จะเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ทักษะทางด้านดนตรีให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดีตามบริบทหรือเนื้อหาที่ได้รับมอบหมาย

สรุปได้ว่า ด้านผู้สอนความเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มองว่า ครูผู้สอนที่มีอยู่นั้นจัดการเรียนการสอนได้ดี แต่ยังคงมีผู้สอนบางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยเท่านั้นที่จบไม่ตรงกับเนื้อหาที่กำลังสอน อีกทั้งมีครูผู้สอนบางส่วนที่ไม่ได้มาสอนเต็มเวลา เพราะต้องสอนประจำที่สถานศึกษาอื่น ดังนั้นในด้านของความทุ่มเทให้การสอนจึงไม่เต็มที่เท่าที่ควร และสิ่งที่ครูส่วนใหญ่เกิดความกังวลก็คือ การจัดการเรียนการสอนที่ขาดการประเมินผลที่เป็นระบบชัดเจน ทำให้ไม่สามารถรู้ถึงประสิทธิภาพในการสอนของครูผู้สอนได้

4. ด้านผู้เรียน

ความคิดเห็นของผู้บริหาร พบว่า ส่วนใหญ่ผู้เรียนมีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับการเรียนวิชาดนตรีเนื่องจากเป็นผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษทุกคน แต่มีผู้เรียนบางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยนั้นยังมีคุณสมบัติไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาดนตรี เนื่องจากในขั้นตอนการคัดเลือกผู้เรียน ณ โรงเรียนต้นสังกัดนั้นมีเพียงเจ้าหน้าที่ของทางกรุงเทพมหานครเพียงแห่งเดียว ไม่ได้มีตัวแทนหรือผู้เชี่ยวชาญจากหน่วยงานรัฐและเอกชนแห่งอื่นแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้เรียนที่ผ่านการคัดเลือกเข้ามาจึงมีบางส่วนที่ยังมีคุณสมบัติที่ไม่ครบถ้วนสำหรับการเข้าเรียนในสถานศึกษาแห่งนี้

ความคิดเห็นของผู้สอน พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ (ความถี่ 18 คน) เห็นว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เข้ามาเรียนวิชาดนตรีนั้นยังมีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนสำหรับการจัดการศึกษาวิชาดนตรีสำหรับเด็กพิเศษดังเป้าประสงค์ของโครงการฯ แต่ก็ได้เห็นความพยายามของผู้เรียนที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจในการฝึกซ้อมจนสามารถพัฒนาทักษะฝีมือขึ้นมาได้ในระดับหนึ่งแต่ยังไม่ถึงขั้นมีอัจฉริยภาพทางดนตรี และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีพัฒนาการในระดับดีมาก เช่น กรณีของผู้เรียนใน

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สามารถเล่นทรัมเปตได้เป็นอย่างดีในระดับมืออาชีพ (ความถี่ 21 คน)

ความคิดเห็นของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ (ความถี่ 48 คน) เห็นว่า ส่วนใหญ่เพื่อนๆ มีพัฒนาการทางทักษะที่ดีขึ้นมา อันเป็นผลมาจากการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีของครูผู้สอน จนทำให้ตนสามารถเล่นดนตรีและร้องเพลงได้อย่างมั่นใจ

ความคิดเห็นของผู้ปกครอง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับการเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้ เพราะสามารถเห็นพัฒนาการทางด้านทักษะดนตรีได้ชัดเจนกว่าตอนที่ยังไม่ได้เข้ามาเรียน (ความถี่ 5 คน)

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ (ความถี่ 4 คน) เห็นว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับการเข้ารับการศึกษาวิชาดนตรีในโรงเรียนแห่งนี้ เนื่องจากไม่ได้ผ่านการคัดกรองอย่างแท้จริงอย่างเป็นระบบโดยผู้เชี่ยวชาญที่เป็นตัวแทนจากภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และผู้เชี่ยวชาญบางส่วน (ความถี่ 2 คน) เห็นว่า ระยะเวลาที่ผ่านมา มีเพียงข้าราชการจากกองงานสังกัด กรุงเทพมหานครเท่านั้นที่ทำหน้าที่ในการคัดเลือกผู้เรียนที่เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษจากโรงเรียนต้นสังกัดเพื่อมาเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรีแห่งนี้

สรุปได้ว่า ด้านผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เข้ามาเรียนวิชาดนตรีนั้นยังมีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนสำหรับการจัดการศึกษาวิชาดนตรีสำหรับเด็กพิเศษดังเป้าประสงค์ของโครงการฯ เนื่องจากไม่ได้ผ่านการคัดกรองอย่างแท้จริงอย่างเป็นระบบโดยผู้เชี่ยวชาญที่เป็นตัวแทนจากภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพราะที่ผ่านมา มีเพียงข้าราชการจากกองงานสังกัด กรุงเทพมหานครเท่านั้นที่ทำหน้าที่ในการคัดเลือกผู้เรียนที่เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษจากโรงเรียนต้นสังกัดเพื่อมาเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรีแห่งนี้ แต่ก็ได้เห็นความพยายามของผู้เรียนที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจในการฝึกซ้อมจนสามารถพัฒนาทักษะฝีมือขึ้นมาได้ในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่ถึงขั้นมีอัจฉริยภาพทางดนตรี และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีพัฒนาการในระดับดีมาก

5. ข้อเสนอแนะ

ความคิดเห็นของผู้บริหาร พบว่า ครูผู้สอนควรใช้วิธีการมองที่ตัวผู้เรียนเป็นสำคัญว่ามีความต้องการที่จะเรียนรู้ หรือมีความสนใจในเนื้อหาใดเป็นสำคัญ แล้วจึงเน้นจุดนั้นให้ดีและเด่นขึ้น อีกทั้งควรเข้ารับการอบรมเพิ่มเติมในด้านการสอนที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบททางด้านดนตรี รวมถึงการปฏิบัติงานในองค์กรประเภทนี้ และเพิ่มเติมทักษะความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจหรือการโน้มน้าวใจในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้สามารถรองรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้ได้

สำหรับคำแนะนำในด้านผู้เรียนนั้นผู้บริหารแนะนำว่า บรรดาผู้ปกครองจะต้องเข้ามาช่วยเหลือผู้เรียนในด้านความต่อเนื่องในการฝึกซ้อมให้เกิดทักษะที่ดี ส่วนทางโรงเรียนดนตรีเองก็ควรจะเป็นตัวกลางในการระดมทุนจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้น เพื่อให้การบริหารจัดการศึกษาเป็นไปด้วยความสะดวกเรียบร้อยและสมบูรณ์นอกเหนือจากการรอรับเงินงบประมาณจากกรุงเทพมหานครแต่เพียงอย่างเดียว

ความคิดเห็นของผู้สอน พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ (ความถี่ 15 คน) เห็นว่า ควรมีการระดมสมองครูและฝ่ายวิชาการ เพื่อส่งเสริมให้มีอัจฉริยภาพทางด้านดนตรีด้วยการบูรณาการเนื้อหาวิชาร่วมกัน และมีการแสดงแบบเต็มรูปแบบโดยการรวมวง ทางด้านบทบาทของผู้ปกครองนั้น (ความถี่ 19 คน) เห็นว่า ควรมีบทบาทในการช่วยให้เด็กมีความมุ่งมั่น ขยันซ้อม และเป็นเสาหลักในการส่งเสริมสนับสนุนแก่ผู้เรียนอย่างใกล้ชิด

ความคิดเห็นของผู้เรียน และผู้ปกครอง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ (ความถี่ 53 คน) และผู้ปกครอง (ความถี่ 4 คน) เห็นว่า ต้องการให้สร้างอาคารเรียนและห้องเรียนพร้อมวัสดุอุปกรณ์ใหม่หมดเพื่อให้พร้อมสำหรับการเรียนรู้อย่างเต็มที่

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญ (ความถี่ 5 คน) เห็นว่า ด้านอาคารสถานที่ควรมีการจัดสรรอย่างเป็นสัดส่วน เช่น ห้องพักครู ห้องซ้อมย่อย ฯลฯ นอกจากนั้น (ความถี่ 3 คน) เห็นว่า ควรเน้นจัดหลักสูตรให้ชัดเจน มีความเข้มข้น เพราะผู้เรียนเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ จึงต้องจัดให้ตรงกับความต้องการของแต่ละบุคคล โดยการส่งเสริมตามความสนใจ ถนัดในการเรียนรู้ แนะนำแนวทางให้กับผู้เรียนเมื่อเกิดปัญหา เช่น สรีระไม่เหมาะสมก็ให้ไปเล่นอย่างอื่นแทน

สำหรับบรรดาผู้ปกครองก็ควรที่จะจัดหาอุปกรณ์การเรียนมาไว้ฝึกซ้อมที่บ้านเพื่อความต่อเนื่องของทักษะต่างๆ และควรดูแลเอาใจใส่ผู้เรียนตลอด และมีส่วนร่วมในการดูแลในด้านอื่นๆ นอกเหนือจากงบประมาณ

ส่วนหน่วยงานภาครัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนักวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว นั้นจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในด้านการบริหารจัดการโดยรวม และควรส่งเสริมและสนับสนุนผู้เรียนด้วยการให้ทุนเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไป

6. เปรียบเทียบการจัดการศึกษาวิชาดนตรีระหว่างโครงการหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานครกับโรงเรียนดนตรีสยามกลการ

จากการศึกษาเปรียบเทียบการดำเนินการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีระหว่างโครงการหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครกับโรงเรียนดนตรีสยามกลการ พบว่า โรงเรียน

คนตรีสยามกลการมีความโดดเด่นในการจัดหลักสูตรมากกว่า กล่าวคือ แต่ละหลักสูตรจะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นระบบ โดยพิจารณาที่ระดับอายุและความรู้พื้นฐานในเครื่องดนตรีแต่ละชนิดก่อน จากนั้นจะนำผู้เรียนเข้าสู่หลักสูตรที่เหมาะสมไล่ขึ้นไปทีละระดับจนเกิดความชำนาญ แต่ทางโครงการโรงเรียนการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้นจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีโดยนำเอาเด็กผู้มีความสามารถพิเศษจากโรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในสังกัดกรุงเทพมหานครซึ่งผ่านการคัดเลือกโดยเจ้าหน้าที่ของทางกรุงเทพมหานครเองเข้ามาเรียนร่วมกันแบบชั้นเรียนในวันศุกร์และวันเสาร์เต็มวัน รวมสัปดาห์ละ 2 วัน สำหรับผู้เรียนแต่ละคนนั้นจะมีพื้นฐานด้านดนตรีที่ไม่เท่ากันขณะที่เข้ามาเรียนในห้องเรียนเดียวกัน จึงส่งผลให้เกิดปัญหาในด้านความรู้ความเข้าใจที่แตกต่างกันไปแต่จำเป็นต้องเรียนรู้ไปตามหลักสูตรที่กำหนดไว้

สำหรับประเด็นในการจัดเวลาเรียนนั้นทางโรงเรียนการดนตรีสยามกลการจะจัดการศึกษาในรูปแบบการศึกษาตามอัตราสัปดาห์ กล่าวคือ ทางโรงเรียนจะมีตารางเวลาเรียนอย่างหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกเข้าเรียนตามความสะดวกและเหมาะสม ขณะที่ทางโครงการหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้น จัดการเรียนการสอนเพียงแค่ 2 วัน และเป็นการจัดหลักสูตรวิชาดนตรีสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษเพียงอย่างเดียวเท่านั้น อีกทั้งในเรื่องเวลาเรียนก็มีความทับซ้อนกันระหว่างโรงเรียนต้นสังกัดของผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษและโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร ทำให้ผู้เรียนทุกคนต้องขาดเรียนในทุกวันศุกร์ของสัปดาห์ ฉะนั้นการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงขาดความต่อเนื่องและผู้เรียนอาจจะขาดสมาธิในการเรียนทั้งสองรูปแบบได้

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือความเป็นเอกลักษณ์หรือความเป็นเอกภาพที่ทางโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครยังมีไม่เด่นชัดนัก ซึ่งทำให้คนภายนอกไม่สามารถเข้าใจได้ว่า การจัดการเรียนการสอนที่นี่เป็นแบบเฉพาะทางเหมือนโรงเรียนกีฬาหรือไม่ และทำไมต้องเป็นการจัดหลักสูตรสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นแทนที่จะเป็นการจัดเพื่อประชาชนโดยทั่วไป ที่สนใจจะพัฒนาดนตรีแตกต่างจากโรงเรียนการดนตรีสยามกลการที่แม้จะมีการเก็บค่าใช้จ่ายในระดับที่สูงมาก แต่ผลผลิตที่ได้ก็สามารถเห็นได้เด่นชัดจากการที่ได้สร้างศิลปินทั้งนักร้องและนักดนตรีที่มีชื่อเสียงมากมายเป็นเครื่องยืนยันว่าประสบความสำเร็จเพียงใด

จากผลการศึกษา สามารถสรุปได้ว่า โครงการหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้น จุดเด่น คือ มีการสนับสนุนด้านทักษะดนตรีโดยตรงกับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ ส่วนจุดด้อยในการจัดการศึกษา คือ จัดได้ไม่ตรงกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของจัดตั้งโรงเรียน ส่งผลให้การพัฒนาสถานศึกษาเป็นไปแบบไม่ถูกทิศทาง และชั่วโมงการเรียนยังมีปัญหาระหว่างการเรียนวิชาสามัญกับดนตรี

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการศึกษาของโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร และเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ด้านดนตรีศึกษาทั้งดนตรีไทยและสากล ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ข้อมูลที่เป็นเอกสารจาก สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ ข้อมูลจากสื่อสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงผู้บริหาร ผู้สอน ผู้เรียน ผู้ปกครอง และผู้เชี่ยวชาญ

เก็บข้อมูลโดยการรวบรวมข้อมูลอันเกี่ยวเนื่องกับโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการสังเกตแบบมีส่วนร่วม และการ สัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สภาพ และปัญหาการจัดการศึกษาของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการ ดนตรีกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 1 สภาพและปัญหาการจัดการศึกษาของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร

1. ด้านอาคารสถานที่

โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครมีการจัดการเรียนรู้ทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนรู้ และมีผู้เชี่ยวชาญทางด้านดนตรีและการ ขับร้องมาถ่ายทอดประสบการณ์แก่ผู้เรียน แต่ยังคงมีปัญหาในการดำเนินการในบางประการ กล่าวคือ การจัดการศึกษาในด้านอาคารสถานที่ยังไม่มีความพร้อม เนื่องจากการเรียนการสอนวิชาดนตรียังไม่มี ีระบบการเก็บเสียงที่ดี ทำให้เกิดมีเสียงรบกวนจากภายนอกมาทำลายสมาธิของผู้เรียน

2. ด้านหลักสูตร

หลักสูตรของโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้นมีจุดมุ่งหมาย เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และพื้นฐานในการพัฒนาเพื่อประกอบอาชีพ โดยการกำหนดโครงสร้างหลักสูตรการดนตรีให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนอย่างเหมาะสมตามมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นต่างๆ ส่วนการวัดและประเมินผลนั้นจะประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพแท้จริง และมีการติดตามประเมินผลตามมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระดนตรีตามความถนัดของผู้เรียน

สำหรับปัญหาที่เกิดขึ้นกับการจัดหลักสูตรนั้น พบว่า บางเนื้อหาวิชายังไม่สอดคล้องกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของโครงการเท่าที่ควร โดยเฉพาะด้านดนตรีคลาสสิกจะต้องมีรูปแบบของการเรียนการสอนที่เป็นแบบแผนซึ่งหลักสูตรไม่ชัดเจน ทำให้ครูผู้สอนไม่ได้ดำเนินการสอนไปในทิศทางเดียวกัน

3. ด้านผู้สอน

ด้านครูผู้สอนมีการจัดแบ่งอย่างชัดเจนระหว่างครูผู้สอนสาขาดนตรีไทย และสาขาดนตรีสากล โดยครูผู้สอนทุกคนมีวุฒิทางการศึกษาขั้นต่ำอยู่ในระดับปริญญาตรี ทั้งจากสาขาวิชาครุศาสตร์ และสาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ หากแต่ครูผู้สอนบางคนไม่ได้จบการสอนดนตรีโดยตรง เพราะการหาครูผู้สอนที่จบการสอนดนตรีโดยตรงนั้นเป็นสิ่งที่ยากมาก

4. ด้านผู้เรียน

ปัจจุบันในโครงการ โรงเรียนการดนตรีกรุงเทพมหานคร มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 จำนวนทั้งหมด 60 คน ซึ่งทั้งหมดได้ผ่านการสอบคัดเลือกจากทางกองการสังกัด สังกัด สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร

ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านผู้เรียนนั้น พบว่า การคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษเพื่อเข้ามาเรียนในโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้น ครูผู้สอนไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการคัดเลือกแต่อย่างใด นอกจากนั้นยังไม่มีการใช้คู่มือการสำรวจแวວความสามารถพิเศษเพื่อใช้ประกอบการสำรวจแว่นักดนตรี หรือวัดความสามารถในการรับรู้ทางเสียงเข้ามาช่วยในการคัดเลือก

ตอนที่ 2 เนื้อหาสาระจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

จากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม พบว่า ปัจจุบันโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรี กรุงเทพมหานคร ได้ใช้สถานที่จัดการเรียนการสอนชั่วคราว ณ สนามกีฬาเวสน์ 1 ศูนย์เยาวชน กรุงเทพมหานคร (ไทย - ญี่ปุ่น) ซึ่งยังคงประสบปัญหาหรือข้อติดขัดในด้านสถานที่อยู่บางประการ เนื่องจากบริเวณระเบียงปีกซ้ายของสนามกีฬาเวสน์ 1 จะใช้ทำการเรียนการสอนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล โดยเฉพาะเครื่องมือที่มีเสียงดังก็จะไปอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน เพื่อให้เสียงเครื่องดนตรีแต่ละชนิดไม่กลบกันเองจนทำการเรียนการสอนไม่รู้เรื่อง

ส่วนการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย แต่ละเครื่องมือก็จะทำการเรียนการสอนตามระเบียบหรือโถงที่ว่างข้างๆห้องเก็บเครื่องดนตรีไทยใกล้ห้องพนักกีฬา ซึ่งไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและวิชาที่ทำการเรียนการสอนในปัจจุบัน ทำให้เกิดความแออัดยัดเยียด เกิดภาวะของเสียงรบกวนทำให้การเรียนการสอนลดประสิทธิภาพลงไป

จากการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง พบว่า

1. ด้านอาคารสถานที่

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า สถานที่ตั้งไม่มีความเหมาะสมกับลักษณะของการเปิดสอนหลักสูตรด้านดนตรีสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เพราะใช้ที่บริเวณอาคารกีฬาเวสน์ 2 ของสนามกีฬาไทย-ญี่ปุ่น (ดินแดง) เพราะมีเสียงรบกวนจากการเล่นและการเชียร์กีฬาเข้ามารบกวนสมาธิผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งวัสดุอุปกรณ์ก็ไม่เอื้ออำนวยในการศึกษา เนื่องจากด้อยคุณภาพเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลให้การนำไปใช้งานจริงได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ

กลุ่มตัวอย่างบางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยมองว่า จุดเด่น คือ ทำเลที่ตั้งที่สะดวกสบายในการเดินทางเป็นอย่างดี และชื่นชมการให้บริการรับ-ส่งระหว่างโรงเรียนต้นสังกัดของผู้เรียนและที่ตั้งโรงเรียนดนตรี

2. ด้านหลักสูตร

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า หลักสูตรยังไม่เป็นมาตรฐานเดียวกันเนื่องจากในการจัดการสอนนั้นจะมอบให้ครูผู้สอนเป็นผู้เขียนแผนการสอนขึ้นมาใช้เอง จึงขาดความสมบูรณ์ในลักษณะการบูรณาการเนื้อหาวิชาร่วมกัน เช่นเดียวกับด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่ยังไม่มีระบบการประเมินที่เป็นมาตรฐานชัดเจนน่าเชื่อถือ

สำหรับจุดเด่นของโรงเรียนก็คือ การสอนแบบตัวต่อตัวซึ่งเทียบเท่ากับโรงเรียนคนตรี เอกชนชั้นนำในประเทศได้ หากแต่ที่นี้ให้บริการสอนแบบไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ ส่วนจุดด้อย คือ การจัดการศึกษานั้นยังไม่ตรงกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของจัดตั้งโรงเรียน ส่งผลให้การพัฒนา สถานศึกษาเป็นไปแบบไม่ถูกทิศทาง

3. ด้านผู้สอน

ความเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มองว่า ครูผู้สอนที่มีอยู่นั้นจัดการเรียนการสอนได้ดี แต่ยังคงมีผู้สอนบางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยเท่านั้นที่จบไม่ตรงกับเนื้อหาที่กำลังสอน อีกทั้งมีครูผู้สอนบางส่วนที่ไม่ได้มาสอนเต็มเวลา เพราะต้องสอนประจำที่สถานศึกษาอื่น ดังนั้นในด้านของความทุ่มเทให้การสอนจึงไม่เต็มที่เท่าที่ควร และสิ่งที่ครูส่วนใหญ่เกิดความกังวลก็คือ การจัดการเรียนการสอนที่ขาดการประเมินผลที่เป็นระบบชัดเจน ทำให้ไม่สามารถรู้ถึงประสิทธิภาพในการสอนของครูผู้สอนได้

4. ด้านผู้เรียน

กลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เข้ามาเรียนวิชาคนตรีนั้นยังมีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนสำหรับการจัดการศึกษาวิชาคนตรีสำหรับเด็กพิเศษดังเป้าประสงค์ของโครงการฯ เนื่องจากไม่ได้ผ่านการคัดกรองอย่างแท้จริงอย่างเป็นระบบ โดยผู้เชี่ยวชาญที่เป็นตัวแทนจากภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพราะที่ผ่านมานั้นมีเพียงข้าราชการจากกองงานสังกัด กรุงเทพมหานคร เท่านั้นที่ทำหน้าที่ในการคัดเลือกผู้เรียนที่เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษจากโรงเรียนต้นสังกัดเพื่อมาเข้าเรียนในโรงเรียนคนตรีแห่งนี้ แต่ก็ได้เห็นความพยายามของผู้เรียนที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจในการฝึกซ้อมจนสามารถพัฒนาทักษะฝีมือขึ้นมาได้ในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่ถึงขั้นมีอัจฉริยภาพทางคนตรี และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีพัฒนาการในระดับดีมาก

5.1.2 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 แนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาการบริหารจัดการศึกษา ภายในโรงเรียนหลักสูตรการคนตรีกรุงเทพมหานคร

แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ควรพัฒนาที่ผู้สอน โดยครูผู้สอนควรใช้วิธีสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สอนให้ตอบสนองความต้องการที่จะรู้ หรือสนองความสนใจเนื้อหาสาระที่มีความสามารถพิเศษ แล้วจึงเน้นจุดนั้นให้ดีและเด่นชัดขึ้น อีกทั้งควรมีการระดมสมองและ

ฝ่ายวิชาการ เพื่อส่งเสริมให้มีอัจฉริยภาพทางด้านดนตรีด้วยการบูรณาการเนื้อหาวิชาร่วมกัน และควรควรเข้ารับการอบรมเพิ่มเติมในด้านการสอนที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบททางด้านดนตรี

ส่วนผู้ปกครองจะต้องช่วยเหลือผู้เรียนในด้านความต่อเนื่องในการฝึกซ้อมให้เกิดทักษะที่ดี สำหรับทางโรงเรียนดนตรีนั้นก็ควรจะเป็นตัวกลางในการระดมทุนจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้นนอกเหนือจากเงินงบประมาณจากทางกรุงเทพมหานคร เพื่อให้การบริหารจัดการศึกษาเป็นไปด้วยความสะดวกเรียบร้อย

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังเสนอแนะให้สร้างอาคารเรียนและห้องเรียนพร้อมวัสดุอุปกรณ์ใหม่หมด เพื่อให้พร้อมสำหรับการเรียนรู้อย่างเต็มที่ สำหรับบรรดาผู้ปกครองก็ควรที่จะจัดหาอุปกรณ์การเรียนมาไว้ฝึกซ้อมที่บ้านเพื่อความต่อเนื่องของทักษะต่างๆ และควรดูแลเอาใจใส่ผู้เรียนตลอด และมีส่วนร่วมในการดูแลในด้านอื่นๆ นอกเหนือจากงบประมาณ

สำหรับแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการศึกษาภายในโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้น ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ด้านอาคารสถานที่ควรมีการจัดสรรอย่างเป็นสัดส่วน เช่น ห้องพักครู ห้องซ้อมย่อย เป็นต้น นอกจากนี้ ควรเน้นจัดหลักสูตรให้ชัดเจน มีความเข้มข้น เนื่องจากผู้เรียนเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ จึงต้องจัดให้ตรงกับความต้องการของแต่ละบุคคล โดยการส่งเสริมตามความสนใจและความถนัดในการเรียนรู้ และแนวทางให้กับผู้เรียนเมื่อเกิดปัญหา เช่น สรีระไม่เหมาะสมก็ให้ไปเล่นดนตรีชนิดอื่นแทน

ส่วนหน่วยงานภาครัฐโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนักวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว นั้นจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในด้านการบริหารจัดการโดยรวม และควรส่งเสริมและสนับสนุนผู้เรียนด้วยการให้ทุนเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไป

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

1. ด้านอาคารสถานที่

จากการศึกษา พบว่า โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครมีการจัดเตรียมผู้เชี่ยวชาญทางด้านดนตรีและการขับร้องมาถ่ายทอดประสบการณ์แก่ผู้เรียน แต่ยังคงมีปัญหาในการดำเนินการในบางประการ กล่าวคือ การจัดการศึกษาในด้านอาคารสถานที่ยังไม่มีความพร้อม เนื่องจากการเรียนการสอนวิชาดนตรียังไม่มีมีระบบการเก็บเสียงที่ดี ทำให้เกิดมีเสียงรบกวนจากภายนอกมาทำลายสมาธิของนักเรียน สอดคล้องกับผลการศึกษาเรื่อง ปัญหาการสอนวิชาดนตรีศึกษาในรายวิชาศิลปะกับชีวิตระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานีของธนภุชณี วงศ์คำจันทร์ (2544) พบว่า ควรจะมีการแก้ไขในด้านวัสดุอุปกรณ์

ประกอบการสอน เนื่องจากสื่อการสอนมีความซ้ำซ้อนมาก และเครื่องดนตรีไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน อีกทั้งยังขาดห้องดนตรีที่เป็นเอกเทศทำให้รบกวนการเรียนการสอนวิชาอื่น

2. ด้านหลักสูตร

หลักสูตรของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และพื้นฐานในการพัฒนาเพื่อประกอบอาชีพ โดยการกำหนดโครงสร้างหลักสูตรการดนตรีให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนอย่างเหมาะสมตามมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นต่างๆ ส่วนการวัดและประเมินผลนั้นจะประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพแท้จริง และมีการติดตามประเมินผลตามมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระดนตรีตามความถนัดของผู้เรียน

สำหรับปัญหาที่เกิดขึ้นกับการจัดหลักสูตรนั้น พบว่า บางเนื้อหาวิชายังไม่สอดคล้องกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของโครงการเท่าที่ควร โดยเฉพาะด้านดนตรีคลาสสิกจะต้องมีรูปแบบของการเรียนการสอนที่เป็นแบบแผนซึ่งหลักสูตรไม่ชัดเจน ทำให้ครูผู้สอนไม่ได้ดำเนินการสอนไปในทิศทางเดียวกัน โดยอาจจะเป็นเพราะว่าครูผู้สอนไม่ได้มีการประชุมร่วมกันเพื่อกำหนดทิศทางของเนื้อหาและแนวทางในการสอน จึงมีการเตรียมตัวไม่พร้อม สอดคล้องกับผลการศึกษาของไพรัช ธีรภักดิ์ (2544) ที่ได้ศึกษาเรื่องสภาพการสอนวิชาดนตรีในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม พบว่า ครูผู้สอนไม่ได้วิเคราะห์หลักสูตร ไม่จัดทำแผน การสอน การจัดสื่อไม่สอดคล้องกับกิจกรรม ครูผู้สอนไม่ได้มีการวิเคราะห์เครื่องมือวัดผล นอกจากนั้นยังพบว่า ครูผู้สอนไม่ได้สร้างเครื่องมือทดสอบความรู้ โดยส่วนใหญ่จะใช้แบบทดสอบที่มีในหนังสือที่สำนักพิมพ์ต่างๆ จัดพิมพ์จำหน่าย และใช้แบบทดสอบของกลุ่มโรงเรียน

3. ด้านผู้สอน

ด้านครูผู้สอนมีการจัดแบ่งอย่างชัดเจนระหว่างครูผู้สอนสาขาดนตรีไทย และสาขาดนตรีสากล โดยครูผู้สอนทุกคนมีวุฒิทางการศึกษาขั้นต่ำอยู่ในระดับปริญญาตรี ทั้งจากสาขาวิชาครุศาสตร์ และสาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ หากแต่ครูผู้สอนบางคนไม่ได้จบการสอนดนตรีโดยตรง เพราะการหาครูผู้สอนที่จบการสอนดนตรีโดยตรงนั้นเป็นสิ่งที่ยากมาก เนื่องจากมีความขาดแคลน สอดคล้องกับผลการศึกษาของทัศนัย อายุเจริญ (2534) ที่ได้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร รวมถึงผลการวิจัยของสมบัติ กระจ่างยุทธ (2542) ที่ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรีใน

โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ และผลการศึกษา ของเสน่ห์ บุญช่วย (2538) ที่ได้ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการสื่อการสอนวิชาดนตรีของครู ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า สิ่งที่ผู้บริหารและครูเห็นว่าเป็น ปัญหามากที่สุดคือ การขาดครูที่มีความรู้ความสามารถทางดนตรีไทย ขาดบุคลากรที่มีความรู้ ทางด้านดนตรี และครูดนตรีมีจำนวนไม่เพียงพอตามลำดับ

นอกจากครูผู้สอนที่มีอยู่บางส่วน ไม่มีวุฒิทางด้านดนตรีแล้ว ยังต้องมีภาระหน้าที่อื่นๆ อีกในเวลาเดียวกัน ซึ่งดูสวนทางกันกับค่าจ้างแรงงานที่อยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับวิชาชีพอื่นๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยของไพรัช ธีรภักดิ์สิริ (2544) ที่ได้ศึกษาถึงสภาพการสอนวิชาดนตรีใน ระดับประถมศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม พบว่า ปัญหาด้านตัวครูผู้สอนนั้นส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิทางดนตรี แต่กลับได้รับ มอบหมายงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนหลายอย่าง ทั้งการทำหน้าที่ครูประจำชั้นและต้องสอน หลายวิชา เนื่องจากว่าวิชาดนตรียังไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาการ ดังนั้น การแข่งขันทาง วิชาการจึงเน้นหนักในวิชาอื่นๆ นอกเหนือจากวิชาดนตรี ทำให้การจัดกิจกรรมวิชาดนตรีไม่ บรรลุผลตามจุดประสงค์ของหลักสูตร

4. ด้านผู้เรียน

ปัจจุบันในโครงการโรงเรียนการดนตรีกรุงเทพมหานคร มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 จำนวนทั้งหมด 60 คน โดยทั้งหมดได้ผ่านการคัดเลือกจากทางกองการสังกัด สังกัด สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร

ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านผู้เรียนนั้น พบว่า การคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถ พิเศษเพื่อเข้ามาเรียนในโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้น ครูผู้สอนไม่ได้ เข้ามามีส่วนร่วมในการคัดเลือกแต่อย่างใด นอกจากนั้นยังไม่มีการใช้คู่มือการสำรวจแวว ความสามารถพิเศษเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาคัดเลือก ไม่ได้ใช้แบบวัดความสามารถในการรับรู้ ทางเสียงเข้ามาช่วยในการคัดเลือก จึงอาจส่งผลกระทบต่อทางการเรียนกับตัวผู้เรียนได้ในบาง กรณี เช่น การเกิดปัญหาการเลิกเรียนหรือหยุดการเรียนกลางคัน เนื่องจากผู้เรียนค้นพบว่าตนเอง ไม่มีความถนัดในวิชาที่เรียน แต่สมัครเข้ามาเรียนด้วยเหตุผลอื่นๆ ทั้งการถูกบังคับจากบิดามารดา หรือกระแสแห่งความทันสมัยของโลกยุคใหม่ที่มีชื่อเสียงมักจะเป็นแบบอย่างของเยาวชนอย่าง หลีกเลียงไม่ได้ ตลอดจนการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนที่มักจะสามารถโน้มน้าว ชักจูงใจให้หันเหความสนใจไปตามกลุ่มได้ ซึ่งผลการวิจัยของวรรณเทพ หาญกล้า (2539) เรื่องโรงเรียนดนตรี เอกชน : การศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอน พบว่า มีสาเหตุหลายประการที่ทำให้ผู้เรียนเลิก

เรียนดนตรี บางคนเลิกเรียนเพราะพฤติกรรม ของครูผู้สอนไม่เหมาะสม บางคนเลิกเรียนเพราะสภาพแวดล้อม เช่นบ้านไกล ไม่มีเวลาซ้อม หรือเลิกเพราะปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ดังนั้น หากครูผู้สอนไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการคัดเลือกผู้เรียน ด้วยการใช้คู่มือการสำรวจแนวความสามารถพิเศษ หรือวัดความสามารถในการรับรู้ทางเสียงเข้ามาช่วยในการคัดเลือก จึงอาจส่งผลกระทบต่อทางการเรียนกับตัวผู้เรียนได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ด้านอาคารสถานที่

จากการศึกษา พบว่า การจัดการศึกษาในด้านอาคารสถานที่ยังไม่มีความพร้อม เนื่องจากการเรียนการสอนวิชาดนตรียังไม่มีมีระบบการเก็บเสียงที่ดีทำให้เกิดมีเสียงรบกวนจากภายนอกมาทำลายสมาธิของนักเรียน เนื่องจากการขอใช้พื้นที่บางส่วนของอาคารกีฬาเวสน์ 2 สนามกีฬาไทย-ญี่ปุ่น (ดินแดง) ดังนั้น หน่วยงานต้นสังกัด คือ กรุงเทพมหานครควรเร่งจัดสร้างสถานที่เรียนแห่งใหม่สำหรับการใช้เป็นที่จัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีอย่างเต็มรูปแบบทดแทนการใช้สถานที่เรียนชั่วคราวบริเวณสนามกีฬาเช่นในปัจจุบัน โดยจะต้องมีองค์ประกอบที่ครบถ้วนในการเป็นสถานศึกษาด้านดนตรี ทั้งด้านสภาพแวดล้อมภายในภายนอก รวมถึงด้านวัสดุอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับสรีระของผู้เรียนและมีความทันสมัยทัดเทียมกับโรงเรียนดนตรีของเอกชน

2. ด้านหลักสูตร

จากการศึกษา พบว่า การจัดหลักสูตรในบางเนื้อหาวิชานั้นยังไม่มี ความสอดคล้องกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของโครงการเท่าที่ควร ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อผู้เรียนได้เนื่องจากอาจจะได้รับการพัฒนาทางด้านทักษะไม่ต่อเนื่อง ดังนั้น โครงการโรงเรียนการดนตรีกรุงเทพมหานครจึงควรที่จะกำหนดเป้าหมายหรือเป้าประสงค์ของการจัดการศึกษาให้มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรม เพื่อชี้ให้เห็นว่าการจัดการด้านหลักสูตรในลักษณะนั้นๆ จะส่งผลดีต่อทักษะการเรียนรู้ด้านต่างๆ ของผู้เรียนที่เป็นผู้มีความสามารถพิเศษจุดไหน อย่างไร

ส่วนประเด็นปัญหาอีกประการซึ่งจากการศึกษา พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาทางการเรียนที่ต้องเบียดเบียนเวลาเรียนของทุกวันศุกร์ ส่งผลให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ต่างก็มีความเหน็ดเหนื่อยจากการเรียนในชั้นเรียนปกติมาแล้วในโรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เป็นต้นสังกัด ดังนั้น โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครจึงควรกำหนดวันและเวลา

เรียนขึ้นมาใหม่โดยจะต้องไม่ให้เวลาเรียนซ้ำซ้อนหรือต่อเนื่องกันในวันศุกร์วันเดียวเหมือนเช่นที่ผ่านมา เนื่องจากจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเหนื่อยล้าและเบื่อหน่ายแทนที่จะเกิดความสุขสนุกสนานในการเรียนวิชาดนตรี

3. ด้านผู้สอน

จากการศึกษา พบว่า ครูผู้สอนในโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครบางส่วนไม่ได้จบการสอนทางด้านดนตรีโดยตรง เพราะครูผู้สอนที่จบทางการสอนวิชาดนตรีโดยตรงนั้นมีความขาดแคลน ดังนั้น โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร ควรเร่งดำเนินการจัดหาและบรรจุครูที่มีวุฒิทางการสอนดนตรีโดยตรง โดยอาจจะพิจารณาเพิ่มเติมในส่วนของค่าจ้างแรงงานและสวัสดิการอื่นๆ ให้มีความทัดเทียมกับโรงเรียนดนตรีเอกชน เพื่อให้ครูผู้สอนเกิดความผูกพัน รักในองค์กร และสามารถนำพาให้การจัดการศึกษาวิชาดนตรีของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครเดินหน้าไปสู่ความสำเร็จได้

4. ด้านผู้เรียน

จากการศึกษา พบว่า การคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษเพื่อเข้ามาเรียนในโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครนั้น ครูผู้สอนไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการคัดเลือกแต่อย่างใด นอกจากนั้นยังไม่มีการใช้คู่มือการสำรวจความสามารถพิเศษเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาคัดเลือก ไม่ได้ใช้แบบวัดความสามารถในการรับรู้ทางเสียงเข้ามาช่วยในการคัดเลือก จึงอาจส่งผลกระทบต่อทางการเรียนกับตัวผู้เรียนได้ ดังนั้น กรุงเทพมหานครต้นสังกัดของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครควรให้ความสำคัญกับประเด็นการคัดเลือกผู้เรียนดังกล่าว โดยการเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านดนตรีและด้านการจัดการศึกษาของผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ รวมถึงบรรดาผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น ผู้ปกครอง ได้เข้าร่วมในกระบวนการคัดเลือกทุกขั้นตอน

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการจัดการศึกษา

โครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร ควรคำนึงถึงความเป็นเอกภาพหรือความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายของการจัดการศึกษาโดยขอเสนอเป็นสองรูปแบบคือ

1. การจัดการเรียนการสอนแบบสถานศึกษาเฉพาะทางด้านดนตรีลักษณะเดียวกันกับการเปิดสอนทักษะความรู้ทางด้านกีฬาของโรงเรียนกีฬาประจำจังหวัดต่างๆ เช่น โรงเรียนกีฬาสุพรรณบุรี หรือโรงเรียนกีฬาอุบลราชธานี เป็นต้น โดยการจัดการศึกษาในลักษณะสถานศึกษาเฉพาะทางนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องทางด้านการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรี มาทำหน้าที่ในการบริหารงานร่วมกับครู และบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสบการณ์ ทั้งที่เป็นผู้ที่อยู่ในสายอาชีพการสอนวิชาดนตรีโดยตรง และผู้สอนที่เป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษ เช่น นักดนตรีในระดับมืออาชีพที่มีผลงานออกสู่สาธารณชนในวงกว้างมาแล้ว หรือ ควรเป็นผู้ขับร้องที่เคยมีผลงานโดดเด่นมาแล้วในระดับในประเทศ หรือระดับนานาชาติมาก่อน ในการจัดการเรียนการสอนควรมีสถานที่โดยทั่วไปกับสถานศึกษาอื่นๆ โดยเพิ่มในส่วนของสถานที่ เช่น ห้องเรียน ห้องฝึกปฏิบัติเดี่ยว ปฏิบัติรวมวง ห้องสำหรับจัดการแสดง ไว้ให้พอเพียงและเหมาะสมสำหรับการพัฒนาการเรียนรู้อันด้านดนตรีโดยเฉพาะ

วันและเวลาที่จัดการเรียนการสอนเป็นแบบเต็มวัน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ โดยจัดให้มีการเรียนการสอนในด้านวิชาการพื้นฐานที่จำเป็นครึ่งวัน และวิชาที่เกี่ยวข้องกับดนตรีโดยเฉพาะอีกครั้งวัน ที่สำคัญควรมีการจัดโปรแกรมสำหรับเด็กที่มีความเป็นเลิศทางด้านดนตรี ที่จะสามารถเข้าไปเรียนวิชาดนตรีหรือเครื่องมือนักดนตรีที่มีความถนัดในระดับสูงได้ตามความสามารถที่มีโดยไม่จำเป็นต้องเรียนระดับเดียวกับเพื่อนวัยเดียวกันได้ โรงเรียนจำเป็นต้องวางแผนการศึกษาอย่างครบวงจรในการผลักดันผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษให้เป็นผู้มีอัจฉริยภาพทางด้านดนตรีกล่าวคือ โรงเรียนและผู้เกี่ยวข้องควรมีการจัดการศึกษาที่ต่อเนื่องจากระดับประถมศึกษา ไปสู่ระดับมัธยมศึกษา อำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีบ้านพักไกลจากโรงเรียนด้วยการมีหอพักหรือจัดเป็นโรงเรียนประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่โรงเรียนมีความสัมพันธ์หรือมีเครือข่ายกับสถานศึกษาหรือสถาบันที่มีชื่อเสียงด้านดนตรีทั้งในและต่างประเทศ จะเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนที่มีความเป็นเลิศได้ศึกษาต่อในสถาบันดังกล่าวต่อไปในอนาคต

2. การจัดการเรียนการสอนแบบโรงเรียนพิเศษตามอัธยาศัย ในรูปแบบเดียวกับโรงเรียนดนตรีเอกชน เช่น ยามาฮ่า เคพีเอ็น มีฟ้า เป็นต้น ซึ่งจัดการศึกษาในวันและเวลาที่ไม่ตรงกับเวลาเรียนของโรงเรียนที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาจจัดการเรียนการสอนในตอนเย็นของวันธรรมดา หรือ วันหยุดเสาร์ อาทิตย์ เปิดกว้างให้กับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษเลือกชั้นเรียนและวิชาเรียนได้ตามความสะดวกและตามถนัดของตน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนรูปแบบนี้ทางโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครจะต้องมองไปที่ความต้องการและความสนใจที่จะเรียนรู้ รวมทั้งทักษะความพร้อมของผู้เรียนแต่ละคนเป็นสำคัญ ฉะนั้นผู้บริหารจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมิตักษะในการจัดการศึกษารูปแบบพิเศษนี้ และครูผู้สอนก็ควรเป็นผู้ที่มีทักษะ

มีความสามารถในการถ่ายทอด การจูงใจ การติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการฝึกซ้อมและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง อันจะนำไปสู่การมีอัจฉริยภาพด้านดนตรีอย่างแท้จริง

จากรูปแบบของการจัดการศึกษาที่ผู้วิจัยได้เสนอแนะไปทั้งสองรูปแบบนั้นมีลักษณะและวิธีการในการจัดการศึกษาที่จำเป็นต้องใช้การจัดการที่ถูกต้องเหมาะสมในทุกๆด้าน ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า หากต้องการบรรลุเป้าประสงค์ของการจัดการศึกษาโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการบริหารจัดการที่มีความรู้ความสามารถในการจัดการศึกษาทั้งสองรูปแบบ เพื่อพัฒนาโรงเรียนให้เจริญก้าวหน้าไปได้อย่างรวดเร็วและมีคุณภาพ

5.3.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.3.1 ควรศึกษาวิจัยในประเด็นแยกย่อยอื่นๆ หรือศึกษาเชิงลึกในประเด็นต่างๆ เช่น แรงจูงใจในการปฏิบัติหน้าที่ของครูสอนดนตรีในโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร เป็นต้น เพื่อให้ทราบรายละเอียดปลีกย่อยของการดำเนินงานว่ามีสภาพ ปัญหา และอุปสรรคอย่างไรบ้าง

5.3.3.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการจัดการศึกษาระหว่างโครงการ โรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานครกับ โรงเรียนสอนดนตรีอื่นๆ ของรัฐและเอกชน เพื่อให้ทราบว่า มีจุดเด่น และจุดด้อย รวมทั้งจุดที่ควรพัฒนาของโรงเรียนสอนดนตรีประเภทต่างๆ

5.3.3.3 ควรศึกษาวิจัยการดำเนินงานของโรงเรียนสอนดนตรีประเภทต่างๆ ในภูมิภาคอื่นๆ ทั่วทั้งประเทศ เพื่อให้ทราบว่า ปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์ระหว่างความเจริญของชุมชนเมืองกับชนบทมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนดนตรีหรือไม่ อย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- จรรยาภรณ์ รุจิโมระ. (2548). แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สำคัญอย่างไร...ทำไมต้องทำ. วารสารครุศาสตร์. กรุงเทพมหานคร.
- ชวลิต ชุกาแพง. (2548). หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. วารสารครุศาสตร์. กรุงเทพมหานคร.
- วารุณี สกฤตภักษ์. (2546). ครูปฐมวัยกับการสอนการเรียนรู้ร่วม. วารสารการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพมหานคร.
- หรรษา นิลวิเชียร. (2535). การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการคิดแก่เด็กประถมศึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์. (2546). Savant ปัญญาเลิศหรือปัญญาเบา. สานปฏิรูป. กรุงเทพมหานคร.
- _____. (2545). ญาณปัญญา: ความงามทางจิตและปัญญา. สานปฏิรูป. กรุงเทพมหานคร.
- _____. (2545). จาก Gardner สู่ Discover : การเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ. สานปฏิรูป. กรุงเทพมหานคร.

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

- กรุงเทพมหานคร. รายละเอียดข้อกำหนดขอบเขตของงานก่อสร้างโรงเรียนการดนตรี กรุงเทพมหานคร. สืบค้นเมื่อ 21 มีนาคม 2551 จาก tor.gprocurement.go.th/06_tor/uploads/54713/1/TOR_Bangkok_Music_School.doc
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2551). แนวทางการสรรหาและพัฒนาเด็กความสามารถพิเศษ. สืบค้นเมื่อ 31 มีนาคม 2551 จาก <http://www.twp.co.th/news/index.asp?nid=1209>
- คุณฉวี พนมยงค์. (2539). สืบค้นเมื่อ 27 มีนาคม 2551 จาก www.kruoil.com/images/1204517666/Unit2

บริษัทสยามดนตรียามาฮ่าจำกัด. สถาบันดนตรียามาฮ่า ผู้นำดนตรีศึกษารายแรกของเมืองไทย.

สืบค้นเมื่อ 11 เมษายน 2551 จาก <http://www.yamaha.co.th/about2.html>

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545.

สืบค้นเมื่อ 21 เมษายน 2551 จาก

www.kccschool.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=350068

พัชรี วาศวิท. (2534). สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2551 จาก

dlibed.kku.ac.th/research_pro/du007/3554

สุกรี เจริญสุข. สืบค้นเมื่อ 31 มีนาคม 2551 จาก

<http://www.onec.go.th/develop/5theorem/mood/music/music15.htm>

วิทยานิพนธ์

จิระพร พนมวัน ณ อยุธยา. (2544). ความคาดหวังด้านการเรียนวิชาดนตรีของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่สาม ในโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.

ชัชวาล มะลิซ้อน. (2545). ปัจจัยที่เอื้อต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเล่นดนตรีไทย

ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดน่าน.

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา.

อุตรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

เชิดศักดิ์ ศรียาภัย. (2543). การศึกษาสภาพการสอนวิชาดนตรีในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

ของโรงเรียนในสังกัด กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 4. วิทยานิพนธ์ปริญา

มหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.

ญาณินทร์ รักรวงศ์วาน. (2543). การศึกษาเพื่อหาแนวทางในการจัดพื้นที่ภายในของพื้นที่เรียน

ดนตรีไทย : กรณีศึกษาพื้นที่เรียนในระดับอุดมศึกษาใน เขตกรุงเทพฯ และ จังหวัด

ใกล้เคียง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาสถาปัตยกรรมภายใน. กรุงเทพฯ :

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ทศไนย आयูเจริญ. (2534). สภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรีไทย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน

การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต

สาขาวิชาครุศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

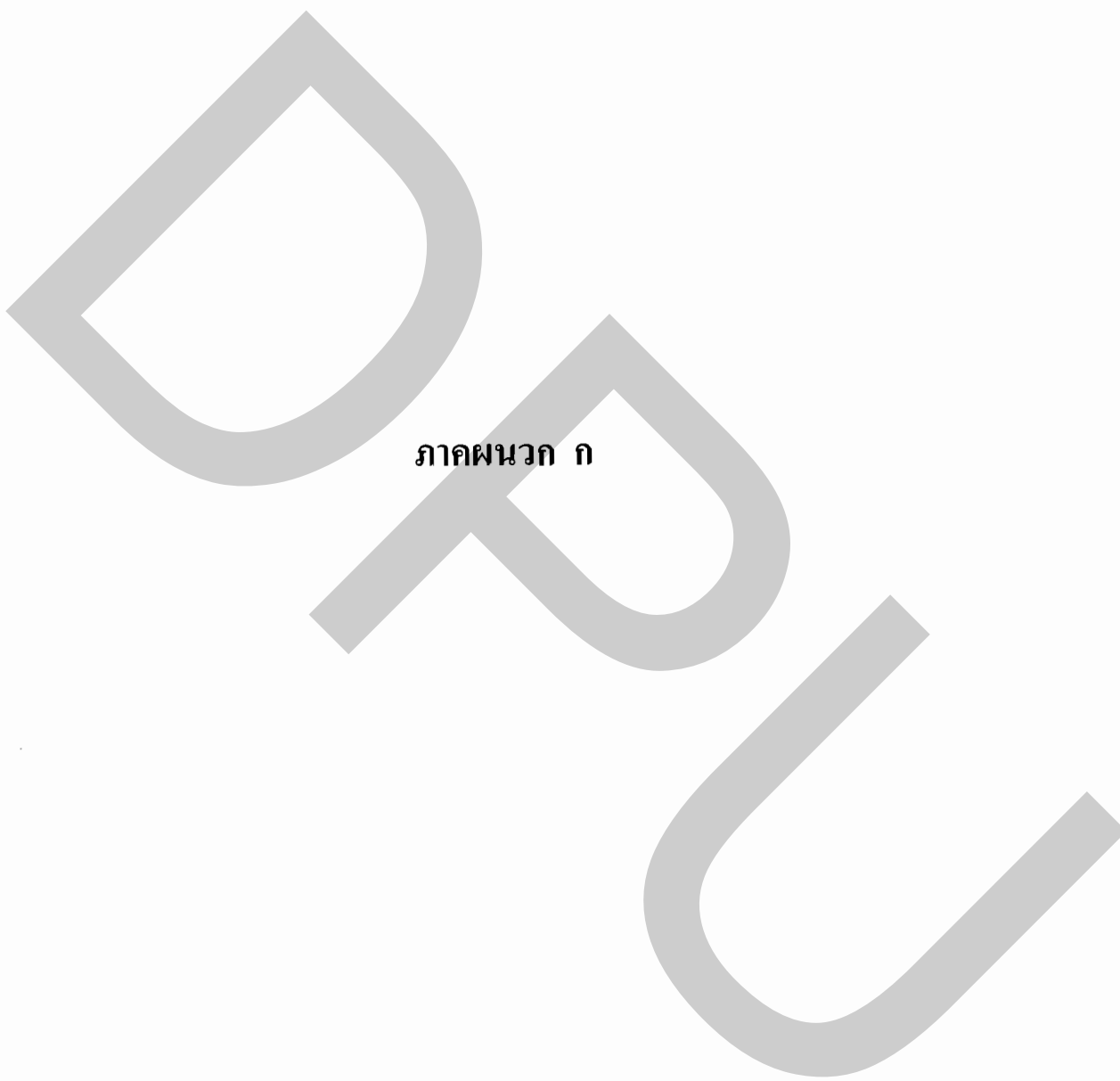
- ธนภุญณ์ วงศ์คำจันทร์. (2544). ปัญหาการสอนวิชาดนตรีศึกษาในรายวิชาศิลปะกับชีวิต
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธลัน สุทธิพงษ์. (2544). การศึกษาพฤติกรรมความสนใจของผู้เรียนดนตรีในโรงเรียนดนตรี
เอกชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิตยา พุ่มแสงทอง. (2543) ความคิดเห็นและความคาดหวังของครูสอนดนตรีในโรงเรียน
มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นิพนธ์ วรรณเวช. (2544). สภาพและปัญหาการสอนวิชาดนตรี กลุ่มวิชาเลือกเสรี ระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นิวัฒน์ วรรณธรรม. (2541). การสอนดนตรีปฏิบัติในโรงเรียนมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญส่ง ล้อประกานต์สิทธิ์. (2545). การบริหารจัดการการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถ
พิเศษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พงศ์เทพ จิระไร. (2538). การประเมินโครงการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ
ในการ เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิภา ผลโพธิ์. (2544). บทบาทชมรมครูดนตรีไทยต่อการส่งเสริมและพัฒนารเรียนการสอน
ดนตรีในระบบโรงเรียน : กรณีศึกษาชมรมครูดนตรีไทยจังหวัดลพบุรี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรเทพ มากะนัดดี. (2536). คุณลักษณะของครูดนตรีที่พึงประสงค์ ตามทรรศนะของผู้บริหาร
โรงเรียน เขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
การศึกษา. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พิทักษ์ เรืองนุ่น. (2540). ปัญหาและความต้องการในการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนดนตรี
และนาฏศิลป์ในโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- เพลินตา ประดับสุข. (2542). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในโครงการศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพ เด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ไพรัช ธีรภักดิ์ศิริ. (2544). สภาพการสอนวิชาดนตรีในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรรณเทพ หาญกล้า. (2539). โรงเรียนดนตรีเอกชน : การศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวัฒนธรรมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมบัติ กระจ่างยุทธ. (2542). การศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดนตรีในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ ประถมศึกษาแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุเมธ สุรินทร์. (2544). สภาพการเรียนการสอนวิชาดนตรีในโรงเรียนประถมศึกษาเขตตำบลบางพลวง อำเภอบ้านสร้าง จังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เสนห์ บุญช่วย. (2538). สภาพ ปัญหา และ ความต้องการสื่อการสอนวิชาดนตรี ของครูประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรรถพร ทักษะ. (2545). ความคิดเห็นของครูดนตรีไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานคร ต่อเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อนันต์ ชันวรัญ์กิจ. (2536). การศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนนาร่องใน โครงการส่งเสริมและพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์ สุนประสิทธิ์. (2538). สภาพและปัญหาการจัดโครงการส่งเสริมและพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษในการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (สพพ.) เขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภาษาอังกฤษ

**INTERNET
ELECTKONIC SOURCES**

Brocklehurst. (1971). www.kruoil.com/images/1204517666/Unit2

ภาคผนวก ก

แนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Formal interview) สำหรับผู้ปกครอง

ด้านอาคารสถานที่

1. ท่านเห็นว่าสถานที่ตั้งของโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. การเดินทางมายัง โรงเรียนฯ มีความสะดวกสบายหรือไม่อย่างไร?
3. อาคารเรียนมีความเหมาะสมหรือไม่?
4. ท่านเคยเข้าไปเยี่ยมชมภายในห้องปฏิบัติการเรียนการสอนหรือไม่ หากเคยท่านมีความคิดเห็นอย่างไร?
5. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการจัดการด้านวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนของโรงเรียนฯ?
6. ท่านอยากให้โรงเรียนฯ ปรับปรุงด้านอาคารสถานที่อย่างไรบ้าง?
7. หากท่านมีโอกาสได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาสถานศึกษาท่านจะเข้าร่วมหรือไม่ อย่างไร?

ด้านหลักสูตร

1. ท่านเห็นว่าหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. หากเทียบกับโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีแห่งอื่น เช่น โรงเรียนดนตรีเอกชน ท่านคิดว่าหลักสูตรของโรงเรียนมีจุดเด่น จุดด้อยตรงไหน อย่างไร?
3. ท่านคิดว่าหลักสูตรการดนตรีของที่นี่จะสามารถตอบสนองความต้องการเรียนรู้ และพัฒนาการทักษะด้านต่างๆ แก่ผู้เรียนได้ดีหรือไม่ อย่างไร?
4. ในฐานะผู้ปกครองท่านมีความคาดหวังต่อการจัดการด้านหลักสูตรของโรงเรียนฯ อย่างไร?
5. ท่านมีข้อเสนอแนะในการจัดการด้านหลักสูตรของโรงเรียนฯ อย่างไรบ้าง?

ด้านผู้สอน

1. ท่านได้มีโอกาสได้ทำความรู้จักกับบรรดาครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร?
2. ท่านคิดว่าครูผู้สอนมีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดทักษะวิชาความรู้แก่นักเรียนท่านได้ดีหรือไม่ อย่างไร?
3. มีประเด็นใดบ้างเกี่ยวกับครูผู้สอนที่ท่านคิดว่าควรจะมีการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น?
4. ท่านคิดว่าครูผู้สอนควรมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง?
5. ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรในการพัฒนาครูผู้สอนในโรงเรียนฯ

ด้านผู้เรียน

1. ท่านคิดว่าผู้เรียนในโรงเรียนฯ มีคุณสมบัติเหมาะสมกับลักษณะการจัดการศึกษาของโรงเรียนหรือไม่ อย่างไร?
2. ท่านได้เห็นว่าผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านทักษะด้านดนตรีและด้านอื่นๆ ในทางที่ดีขึ้นหรือไม่ อย่างไร?
3. ท่านคิดว่าผู้ปกครองสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยพัฒนาผู้เรียนได้อย่างไรบ้าง?

แนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Formal interview) สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ด้านอาคารสถานที่

1. ท่านเห็นว่าสถานที่ตั้งของโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. การจัดการด้านอาคารสถานที่ของโรงเรียนฯ ควรเป็นอย่างไร?
3. การจัดการด้านวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนของโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนหรือไม่ ?
4. การมีส่วนร่วมของบรรดาผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการปรับปรุงพัฒนาด้านอาคารสถานที่ควรเป็นเช่นใด?

ด้านหลักสูตร

1. ท่านเห็นว่าหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. หากเทียบกับโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีแห่งอื่น เช่น โรงเรียนดนตรีเอกชน ท่านคิดว่าหลักสูตรของโรงเรียนมีจุดเด่น จุดด้อยตรงไหน อย่างไร?
3. ท่านคิดว่าหลักสูตรการดนตรีของที่นี่จะสามารถตอบสนองความต้องการเรียนรู้ และพัฒนาการทักษะด้านต่างๆ แก่ผู้เรียนได้ดีหรือไม่ อย่างไร?
4. ท่านมีข้อเสนอแนะในการจัดการด้านหลักสูตรของโรงเรียนฯ อย่างไรบ้าง?

ด้านผู้สอน

1. ท่านคิดว่าครูผู้สอนควรมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง?
2. มีประเด็นใดบ้างเกี่ยวกับครูผู้สอนที่ท่านคิดว่าควรจะมีการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น?
3. ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรในการพัฒนาครูผู้สอนในโรงเรียนฯ

ด้านผู้เรียน

1. ท่านคิดว่าผู้เรียนซึ่งเป็นเด็กพิเศษมีความเหมาะสมกับลักษณะการจัดการศึกษาของโรงเรียนฯ หรือไม่ อย่างไร?
2. การส่งเสริมพัฒนาการในด้านทักษะด้านดนตรีและด้านอื่นๆ ควรเป็นไปในแนวทางใด?
3. ท่านคิดว่าบรรดาผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของโรงเรียนฯ จะเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยพัฒนาผู้เรียนได้อย่างไรบ้าง?

แนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Formal interview) สำหรับผู้บริหาร

ด้านอาคารสถานที่

1. ท่านเห็นว่าสถานที่ตั้งของโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. การจัดการด้านวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนของโรงเรียนฯ เป็นอย่างไร?
3. การจัดการด้านสภาพแวดล้อมต่างๆ ของโรงเรียนฯ เป็นอย่างไร?

ด้านหลักสูตร

1. ท่านเห็นว่าหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. หากเทียบกับโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีแห่งอื่น เช่น โรงเรียนดนตรีเอกชน ท่านคิดว่าหลักสูตรของโรงเรียนมีจุดเด่น จุดด้อยตรงไหน อย่างไร?
3. ท่านคิดว่าหลักสูตรการดนตรีของที่นี่จะสามารถตอบสนองความต้องการเรียนรู้ และพัฒนาการทักษะด้านต่างๆ แก่ผู้เรียนได้ดีหรือไม่ อย่างไร?
4. โรงเรียนฯ มีการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนที่หลากหลายหรือไม่ อย่างไร?
5. มีการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ อย่างไร?

ด้านผู้สอน

1. ท่านคิดว่าครูผู้สอนที่มีอยู่ในปัจจุบันมีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดทักษะวิชาความรู้แก่ผู้เรียนได้ดีหรือไม่ อย่างไร?
2. มีประเด็นใดบ้างเกี่ยวกับครูผู้สอนที่ท่านคิดว่าควรจะมีการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น?
3. ท่านคิดว่าครูผู้สอนควรมีคุณสมบัติในด้านเทคนิควิธีการโน้มน้าวใจผู้เรียนอย่างไรบ้าง?
4. ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรในการพัฒนาครูผู้สอนในโรงเรียนฯ อย่างไรบ้าง?

ด้านผู้เรียน

1. ท่านคิดว่าผู้เรียนในโรงเรียนฯ มีคุณสมบัติเหมาะสมกับลักษณะการจัดการศึกษาของโรงเรียนหรือไม่ อย่างไร?
2. ท่านได้เห็นว่าผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านทักษะด้านดนตรีและด้านอื่นๆ ในทางที่ดีขึ้นหรือไม่ อย่างไร?
3. ท่านคิดว่าผู้ปกครองสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยพัฒนาผู้เรียนได้อย่างไรบ้าง?

แนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Formal interview) สำหรับผู้สอน

ด้านอาคารสถานที่

1. ท่านเห็นว่าสถานที่ตั้งของโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. การจัดการด้านวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนของโรงเรียนฯ เป็นอย่างไร?
3. การจัดการด้านสภาพแวดล้อมต่างๆ ของโรงเรียนฯ เป็นอย่างไร?

ด้านหลักสูตร

1. ท่านเห็นว่าหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. หากเทียบกับโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีแห่งอื่น เช่น โรงเรียนดนตรีเอกชน ท่านคิดว่าหลักสูตรของโรงเรียนมีจุดเด่น จุดด้อยตรงไหน อย่างไร?
3. ท่านคิดว่าหลักสูตรการดนตรีของที่นี่จะสามารถตอบสนองความต้องการเรียนรู้ และพัฒนาการทักษะด้านต่างๆ แก่ผู้เรียนได้ดีหรือไม่ อย่างไร?
4. โรงเรียนฯ มีการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนที่หลากหลายหรือไม่ อย่างไร?
5. มีการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ อย่างไร?
6. ท่านมีข้อเสนอแนะในการจัดการด้านหลักสูตรของโรงเรียนฯ อย่างไรบ้าง?

ด้านผู้สอน

1. ท่านได้มีโอกาสทำความรู้จักกับบรรดาครูผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในสถานศึกษาหรือไม่ อย่างไร?
2. มีประเด็นใดบ้างเกี่ยวกับครูผู้สอนที่ท่านคิดว่าควรจะมีการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น?
3. ท่านคิดว่าครูผู้สอนควรมีคุณสมบัติในด้านเทคนิควิธีการ โน้มน้าวใจผู้เรียนอย่างไรบ้าง?
4. มีการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ อย่างไร?
5. ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรในการพัฒนาครูผู้สอนในโรงเรียนฯ ?

ด้านผู้เรียน

1. ท่านคิดว่าผู้เรียนในโรงเรียนฯ มีคุณสมบัติเหมาะสมกับลักษณะการจัดการศึกษาของโรงเรียนหรือไม่ อย่างไร?
2. ท่านได้เห็นว่าผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านทักษะด้านดนตรีและด้านอื่นๆ ในทางที่ดีขึ้นหรือไม่ อย่างไร?
3. ท่านคิดว่าผู้ปกครองสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยพัฒนาผู้เรียนได้อย่างไรบ้าง?

แนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Formal interview) สำหรับผู้เรียน

ด้านอาคารสถานที่

1. ท่านเห็นว่าสถานที่ตั้งของโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. การเดินทางมายังโรงเรียนฯ มีความสะดวกสบายหรือไม่อย่างไร?
3. อาคารเรียนมีความเหมาะสมหรือไม่?
4. การจัดการในห้องปฏิบัติการเรียนการสอนเป็นอย่างไร?
5. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการจัดการด้านวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนของโรงเรียนฯ ?
6. ท่านอยากให้โรงเรียนฯ ปรับปรุงด้านอาคารสถานที่อย่างไรบ้าง?

ด้านหลักสูตร

1. ท่านเห็นว่าหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนฯ มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร?
2. หากเทียบกับโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีแห่งอื่น เช่น โรงเรียนดนตรีเอกชน ท่านคิดว่าหลักสูตรของโรงเรียนมีจุดเด่น จุดด้อยตรงไหน อย่างไร?
3. ท่านคิดว่าหลักสูตรการดนตรีของที่นี่จะสามารถตอบสนองความต้องการการเรียนรู้ และพัฒนาการทักษะด้านต่างๆ แก่ผู้เรียนได้ดีหรือไม่ อย่างไร?
4. ท่านมีข้อเสนอแนะในการจัดการด้านหลักสูตรของโรงเรียนฯ อยางไรบ้าง?

1. ท่านคิดว่าครูผู้สอนควรมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง?
2. ท่านคิดว่าครูผู้สอนมีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดทักษะวิชาความรู้แก่ผู้เรียนได้ดีหรือไม่ อย่างไร?
3. มีประเด็นใดบ้างเกี่ยวกับครูผู้สอนที่ท่านคิดว่าควรมีการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น?
4. ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรในการพัฒนาครูผู้สอนในโรงเรียนฯ

ด้านผู้เรียน

1. ท่านคิดว่าผลการจัดการศึกษาหลักสูตรดนตรีเฉพาะเด็กพิเศษของโรงเรียนเหมาะสมหรือไม่
2. ท่านรู้สึกว่ามีพัฒนาการในด้านทักษะด้านดนตรีและด้านอื่นๆ ในทางที่ชัดเจนหรือไม่ อย่างไร?
3. ระยะเวลาที่ผ่านมาผู้ปกครองสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยพัฒนาผู้เรียนอย่างไรบ้าง?

ภาคผนวก ข

หลักสูตรวิชาดนตรีของโครงการโรงเรียนหลักสูตรการดนตรีกรุงเทพมหานคร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นจะ มุ่งพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และพื้นฐานในการ พัฒนาเพื่อประกอบอาชีพ จึงได้กำหนดจุดมุ่งหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิด ลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้

1. มีความรู้ และทักษะด้านดนตรีไทย ดนตรีสากลและการขับร้อง
 2. ปฏิบัติให้ผู้เรียนเกิดสุนทรียภาพ จินตนาการ ตลอดจนคุณธิบายศิลปะทั้งทางไทยและ สากล และมีความเป็นผู้นำทางดนตรี
 3. มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยี และวิทยาการสมัยใหม่ทางด้านดนตรี
 4. เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
- เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพ ดังนี้

1. มีความรู้ทักษะทางดนตรี สามารถนำเสนอผลงานทางดนตรีทั้งดนตรีไทย ดนตรีสากล หรือการขับร้องจากการเรียน นำเสนอผลงานต่อสาธารณชนได้
2. สร้างสรรค์ผลงานตามจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง
3. เป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม มีวินัยในตนเอง รู้จักหน้าที่ ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ
4. สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
5. มีสุนทรียภาพทางด้านดนตรีและการขับร้อง

มาตรฐานที่ 1

เข้าใจในหลักการ ทฤษฎีดนตรี การปฏิบัติเครื่องดนตรี ขับร้องอย่างสร้างสรรค์ มีทักษะ ในการฟัง การอ่าน การเขียนโน้ตดนตรี ตลอดจนบรรเลงดนตรี หรือขับร้อง ตามความถนัดขั้นต้น

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

1. เข้าใจเสียงที่บรรเลง เครื่องดนตรีชนิดต่างๆ ทั้งที่บรรเลงเดี่ยว และบรรเลงเป็นวง ระบุ ได้ว่าเสียงดนตรีใช้ในการสื่อความรู้สึก

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- การฟังเสียงเครื่องดนตรีจากการบรรเลงเดี่ยว บรรเลงเป็นกลุ่ม

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- เข้าใจคุณสมบัติของเสียงเครื่องดนตรีที่บรรเลงเดี่ยว

สาระการเรียนรู้

- การฟังเสียงของเครื่องดนตรีที่บรรเลงเดี่ยว

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

2. บรรเลงดนตรีหรือขับร้องจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ การสังเกต องค์ประกอบดนตรีและเทคนิคเบื้องต้นให้ได้ผลตามความต้องการ

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- บรรเลงดนตรีหรือขับร้องจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ โดยใช้องค์ประกอบ พื้นฐาน และเทคนิคเบื้องต้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- บรรเลงดนตรีหรือขับร้องโดยนำวิธีการเบื้องต้นมาใช้

สาระการเรียนรู้

- หลักการและวิธีการเบื้องต้นของการบรรเลงดนตรีหรือการขับร้อง

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

3. ใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรีได้อย่างถูกต้องปลอดภัย

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- วิธีการใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรีอย่างถูกต้องและปลอดภัย

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- มีความเอาใจใส่ เก็บรักษาเครื่องดนตรีอย่างถูกต้องและปลอดภัย

สาระการเรียนรู้

- วิธีการใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรี

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

4. แสดงออกถึงความรู้สึกในการรับรู้ความไพเราะของเสียงดนตรีด้วยวิธีการต่างๆตาม ความสนใจ

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- รับรู้ความไพเราะของเสียงดนตรีและบทเพลง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- จำแนกความไพเราะของเสียงดนตรีด้วยวิธีการตามความสนใจ

สาระการเรียนรู้

- หลักการฟัง จำแนกดนตรีและบทเพลงบรรเลงเดี่ยว

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

5. แสดงความคิดเห็นเรื่ององค์ประกอบดนตรี ได้ตามหลักการทางดนตรี

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- องค์ประกอบและหลักการทางดนตรี เกี่ยวกับจังหวะ ทำนองและลักษณะของเสียงดนตรี
- ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- จำแนกความแตกต่างเรื่ององค์ประกอบดนตรี ตามหลักการทางดนตรีได้

สาระการเรียนรู้

- องค์ประกอบและหลักการทางดนตรี เกี่ยวกับจังหวะ ทำนองและลักษณะของเสียงดนตรี

มาตรฐานที่ 2

เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

1. รู้ว่าดนตรี สะท้อนให้เห็นถึงแหล่งที่มา

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- ความเป็นมาและวิวัฒนาการของดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีไทย และดนตรีสากล
- ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- รู้ประวัติความเป็นมาและวิวัฒนาการของดนตรีประเภทต่างๆ

สาระการเรียนรู้

- ความเป็นมาและวิวัฒนาการของดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีไทย และดนตรีสากล

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

2. ฟังพอใจและยอมรับในภูมิปัญญาของการสร้างงานดนตรี การสืบทอดดนตรีเกี่ยวกับวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- ภูมิปัญญาทางดนตรีท้องถิ่น ดนตรีไทย ดนตรีสากล และการสืบทอดงานดนตรี

ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสังคม

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- เข้าใจความสัมพันธ์ของดนตรีที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

สาระการเรียนรู้

- ภูมิปัญญาทางดนตรีท้องถิ่น ดนตรีไทย ดนตรีสากล และการสืบทอดงานดนตรี ที่

เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสังคม

มาตรฐานที่ 1

เข้าใจในหลักการ ทฤษฎีดนตรี การปฏิบัติเครื่องดนตรี ขับร้องอย่างสร้างสรรค์ มีทักษะในการฟัง การอ่าน การเขียนโน้ตดนตรี ตลอดจนบรรเลงดนตรี หรือขับร้อง ตามความถนัดขั้นต้น

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

1. เข้าใจเสียงที่บรรเลง เครื่องดนตรีชนิดต่างๆ ทั้งที่บรรเลงเดี่ยว และบรรเลงเป็นวง ระบุได้ว่าเสียงดนตรีใช้ในการสื่อความรู้สึก

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- การฟังเสียงเครื่องดนตรีจากการบรรเลงเดี่ยว บรรเลงเป็นกลุ่ม

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- เข้าใจคุณสมบัติของเสียงเครื่องดนตรีที่บรรเลงรวมวง

สาระการเรียนรู้

- การฟังเสียงของเครื่องดนตรีที่บรรเลงรวมวง

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

2. บรรเลงดนตรีหรือขับร้องจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ การสังเกตองค์ประกอบดนตรีและเทคนิคเบื้องต้นให้ได้ผลตามความต้องการ

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- บรรเลงดนตรีหรือขับร้องจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ โดยใช้องค์ประกอบพื้นฐาน และเทคนิคเบื้องต้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- บรรเลงดนตรีหรือขับร้องโดยนำวิธีการและเทคนิคเบื้องต้นมาใช้

สาระการเรียนรู้

- หลักการวิธีการและเทคนิคเบื้องต้นของการบรรเลงดนตรีหรือการขับร้อง

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

3. ใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรีได้อย่างถูกต้องปลอดภัย

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- วิธีการใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรีอย่างถูกต้องและปลอดภัย

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- มีความเข้าใจใส่ เก็บรักษาเครื่องดนตรีอย่างถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

- วิธีการใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรี

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

4. แสดงออกถึงความรู้สึกรักในการรับรู้ความไพเราะของเสียงดนตรีด้วยวิธีการต่างๆตาม
ความสนใจ

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- รับรู้ความไพเราะของเสียงดนตรีและบทเพลง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- จำแนกความไพเราะของเสียงดนตรีด้วยวิธีการตามความสนใจ

สาระการเรียนรู้

- หลักการฟัง จำแนกดนตรีและบทเพลงบรรเลงเดี่ยว

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

5. แสดงความคิดเห็นเรื่ององค์ประกอบดนตรี ได้ตามหลักการทางดนตรี

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- องค์ประกอบและหลักการทางดนตรี เกี่ยวกับจังหวะ ทำนองและลักษณะของเสียงดนตรี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- จำแนกความแตกต่างเรื่ององค์ประกอบดนตรี ตามหลักการทางดนตรีได้

สาระการเรียนรู้

- องค์ประกอบและหลักการทางดนตรี เกี่ยวกับจังหวะ ทำนองและลักษณะของเสียงดนตรี

มาตรฐานที่ 2

เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

6. รู้ว่าดนตรี สะท้อนให้เห็นถึงแหล่งที่มา

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- ความเป็นมาและวิวัฒนาการของดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีไทย และดนตรีสากล

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- รู้ประวัติความเป็นมาของดนตรีประเภทต่างๆ

สาระการเรียนรู้

- ความเป็นมาและวิวัฒนาการของดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีไทย และดนตรีสากล
- มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

7. ฟังพอใจและยอมรับในภูมิปัญญาของการสร้างงานดนตรี การสืบทอดดนตรีเกี่ยวกับวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- ภูมิปัญญาทางดนตรีท้องถิ่น ดนตรีไทย ดนตรีสากล และการสืบทอดงานดนตรีที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสังคม

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- เข้าใจความสัมพันธ์ของดนตรีที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

สาระการเรียนรู้

- ภูมิปัญญาทางดนตรีท้องถิ่น และการสืบทอดงานดนตรี ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสังคม

มาตรฐานที่ 1

เข้าใจในหลักการ ทฤษฎีดนตรี การปฏิบัติเครื่องดนตรี ขับร้องอย่างสร้างสรรค์ มีทักษะในการฟัง การอ่าน การเขียนโน้ตดนตรี ตลอดจนบรรเลงดนตรี หรือขับร้อง ตามความถนัดขั้นต้น

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

1. เข้าใจเสียงที่บรรเลง เครื่องดนตรีชนิดต่างๆ ทั้งที่บรรเลงเดี่ยว และบรรเลงเป็นวง ระบุได้ว่าเสียงดนตรีใช้ในการสื่อความรู้สึก

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- การฟังเสียงเครื่องดนตรีจากการบรรเลงเดี่ยว บรรเลงเป็นกลุ่ม

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- เข้าใจและสื่อความรู้สึก คุณสมบัติของเสียงดนตรีจากการบรรเลงเดี่ยวและบรรเลงเป็นวง

สาระการเรียนรู้

- การฟังและสื่อความรู้สึกที่ได้จากการฟังดนตรีประเภทบรรเลงเดี่ยวและบรรเลงเป็นวง

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

2. บรรเลงดนตรีหรือขับร้องจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ การสังเกตองค์ประกอบดนตรีและเทคนิคเบื้องต้นให้ได้ผลตามความต้องการ

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- บรรเลงดนตรีหรือขับร้องจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ โดยใช้องค์ประกอบพื้นฐาน และเทคนิคเบื้องต้น

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- บรรเลงดนตรีหรือขับร้องโดยใช้หลักการ วิธีการ และเทคนิคประสบการณ์ จินตนาการให้ได้ผลตามต้องการ

สาระการเรียนรู้

- หลักการ วิธีการและเทคนิคเบื้องต้นของการบรรเลง หรือการขับร้อง

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

3. ใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรีได้อย่างถูกต้องปลอดภัย

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- วิธีการใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรีอย่างถูกต้องและปลอดภัย

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- ใช้และเก็บรักษาเครื่องดนตรีอย่างปลอดภัย

สาระการเรียนรู้

- วิธีการใช้ การดูแล และเก็บรักษาเครื่องดนตรี

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

4. แสดงออกถึงความรู้สึกในการรับรู้ความไพเราะของเสียงดนตรีด้วยวิธีการต่างๆตามความสนใจ

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- รับรู้ความไพเราะของเสียงดนตรีและบทเพลง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- แสดงออกถึงความรู้สึกในการรับรู้ความไพเราะของเสียงดนตรีด้วยวิธีการต่างๆตามความสนใจ

ความสนใจ

สาระการเรียนรู้

- หลักการฟัง จำแนกดนตรีและบทเพลงทั้งที่บรรเลงเดี่ยวและบรรเลงรวมวง

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

5. แสดงความคิดเห็นเรื่ององค์ประกอบดนตรี ได้ตามหลักการทางดนตรี

สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น

- องค์ประกอบและหลักการทางดนตรี เกี่ยวกับจังหวะ ทำนองและลักษณะของเสียงดนตรี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- แสดงความคิดเห็นเรื่ององค์ประกอบดนตรี ได้ตามหลักการทางดนตรีได้
สาระการเรียนรู้

- องค์ประกอบและหลักการทางดนตรี เกี่ยวกับจังหวะ ทำนองและลักษณะของเสียงดนตรี
มาตรฐานที่ 2

เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่
เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

1. รู้ว่าดนตรี สะท้อนให้เห็นถึงแหล่งที่มา

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- ความเป็นมาและวิวัฒนาการของดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีไทย และดนตรีสากล

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- รู้ประวัติความเป็นมา และวิวัฒนาการของดนตรีประเภทต่างๆ

สาระการเรียนรู้

- ความเป็นมาและวิวัฒนาการของดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีไทย และดนตรีสากล

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

2. ฟังพอใจและยอมรับในภูมิปัญญาของการสร้างงานดนตรี การสืบทอดดนตรี
เกี่ยวกับวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

- ภูมิปัญญาทางดนตรีท้องถิ่น ดนตรีไทย ดนตรีสากล และการสืบทอดงานดนตรี ที่
เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสังคม

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

3. ฟังพอใจและยอมรับในภูมิปัญญาของการสร้างงานดนตรี การสืบทอดดนตรี
เกี่ยวกับวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

สาระการเรียนรู้

- ภูมิปัญญาทางดนตรีท้องถิ่นไทย และการสืบทอดทางดนตรี ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม
และสังคม

มาตรฐาน 3

มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยี และวิทยาการสมัยใหม่ทางด้านการดนตรี

มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น

1. มีความรู้ในการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ทางด้านดนตรีขั้นต้น

สาระการเรียนรู้ ช่วงชั้น

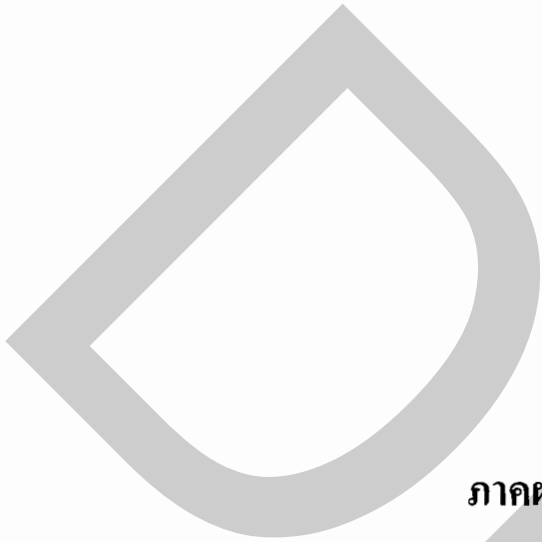
- ใช้เทคโนโลยีและวิทยาการสมัยใหม่ทางการดนตรี

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- มีความรู้ในการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ทางด้านดนตรีขั้นต้น

สาระการเรียนรู้

- ใช้เทคโนโลยีและวิทยาการสมัยใหม่ทางการดนตรี

ภาคผนวก ค

รายชื่อครูผู้สอนสาขาคณตรีไทย

ชื่อ - สกุล

1. นายธนาธิป เผ่าพันธุ์
2. นายบุญส่ง ภาค็อรรถ
3. นายกิตติศักดิ์ ปานงาม
4. นายยิ่งศักดิ์ ชุ่มเย็น
5. นายสิทธิพร โสภิน
6. นายฉัตรชัย ประทีป ณ ถสา
7. นายรัชชัย บุญเลี้ยง
8. นายชุนดิศ เกตุขรา
9. นางสาวชมพูนุท มีชำนาญ
10. นางสาวเบญญาภา ทุมสงคราม
11. นายจารุวัฒน์ นวลไย

ตำแหน่งหน้าที่ที่ทำการสอน

- ระนาดทุ้ม
ซอด้วง
ฆ้องวงใหญ่
ขลุ่ย
จะเข้
ฆ้องวงเล็ก
เครื่องหนัง
ทฤษฎีคณตรีไทย
ขับร้องไทย
ซออู้
ทฤษฎีคณตรีไทย

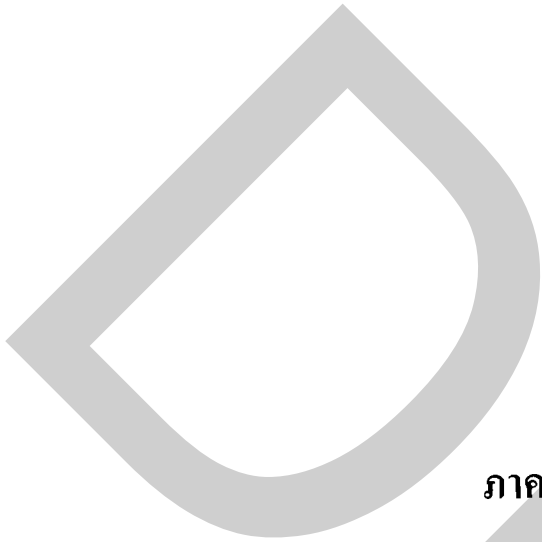
รายชื่อครูผู้สอนสาขาคณตรีสากล

ชื่อ - สกุล

1. นายฟาโรห์ ชัชกุล
2. นายสรัญ อึ้งปัญญา
3. นายพนัส ต่องการพานิช
4. นายสรณัฐ อุณวิไล
5. นายธีระพงษ์ ทรัพย์มูล
6. นายธีรวัฒน์ รัตนประภาเมธีรัฐ
7. นายต้นเตา ช่วยประสิทธิ์
8. นางสาวปาริชาติ จิตรศาลา
9. นายยอด วงษ์สุวรรณ
10. นายสมโภช มั่งสาคร
11. นายวชิรวิษณุ ปัญญาลักษณ์
12. นายทองรบ หอมเนียม
13. นางสาววรรณ ภูเพชร
14. นางสาวมณฑิชา มรรคผล

ตำแหน่งหน้าที่ที่ทำการสอน

- Piano
Classic Guitar
Percussion
Trumpet
Clarinet
Flute
Music Theory/Ear Training
chorus
Double Bass
Violin
Cello/Ensemble
Music Theory
Violin
Piano

ภาคผนวก ง

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. นาย วิจิตร จิตรรังสรรค์
2. นาย ชูวิทย์ บุระยง
3. นาย ไพบุลย์ ปรีชญานุสรณ์
4. นาง สุวรรณิ เจริญธุระยนต์
5. นาย อานันท์ นาคคง

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล	นางสาวปาริชาติ จิตรศาลา
ประวัติการศึกษา	ระดับปริญญาตรี วิชาเอกขับร้องสากล สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2534-38
ปัจจุบัน	ระดับปริญญาโท ด้านการจัดการการศึกษา จากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ประวัติการทำงาน	
2532- ปัจจุบัน	ทำการสอนวิชาขับร้องให้กับโรงเรียนดนตรีในเครือยามาฮ่า หลายสาขา
2537-2538	ครูพิเศษ สอนวิชาดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลรัศมี
2538-2540	ครูสอนดนตรีและขับร้องประสานเสียง โรงเรียนทับทอง
2540-2542	ครูสอนดนตรีและขับร้องประสานเสียง โรงเรียนเซนต์ดอมินิกซ์
2540-2547	ครูสอนดนตรีและขับร้องประสานเสียง โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์
2547-2548	ครูพิเศษสอนขับร้องประสานเสียง โรงเรียนเซนต์คาทอลิกคอนเวนต์
ประสบการณ์ทำงาน	

นอกเหนือจากในสถานศึกษาแล้ว ได้ทำงานในด้านการร้องเพลงมากมายเช่น ในขณะที่ศึกษาระดับปริญญาตรี ได้เป็นสมาชิกชมรมดนตรีสากล สโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือที่รู้จักกันดีในนาม ซิยูแบนด์ ในฐานะนักร้องและหัวหน้านักร้อง และเป็นวิทยากรรับเชิญให้กับหน่วยงานต่างๆ ในการฝึกอบรมการขับร้องและการขับร้องประสานเสียง ร้องเพลงประสานเสียง (chorus) ทั้งในเวทีคอนเสิร์ต และในห้องบันทึกเสียง ให้กับศิลปินค่าย คีตาเรคคอร์ด ค่ายมูเซอร์ ค่ายรถไฟดนตรี ค่ายเรดบิท ค่ายแกรมมี่ ค่ายอาร์เอส โซนี่มิวสิค ฯลฯ ร้องเพลงประกอบละคร ช่องสามได้แก่ ละครเรื่อง รัชยา ไฟลิ่งไฟ เล่ห์รักสลักร่าง เป็นต้น ร้องเพลงโฆษณาวิทยุ โทรทัศน์ งานอีเวนท์ และ เพลงประจำสถาบันต่างๆ อาทิ เพลงประจำสถาบันของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย